

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Dirty
PLEASURES

BOOK TWO OF THE DIRTY BILLIONAIRE TRILOGY

MEGHAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARCH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DIRTY ZEVKLER

Book Two of the The Dirty Billionaire Trilogy

Megh an Mar ch

Copyright © 2015 by Meghan March LLC

Tüm hakları saklıdır.

Editör: Pam Berehulke, Bulletproof Editing

www.bulletedproofediting.com

Kapak tasarımı: @ By Hang Le

www.byhangle.com

Fotoğraf: Sara Eirew

www.saraeirew.com

Biçimlendirme: Şampanya Formatları

www.champagneformats.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir incelemede kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Web sitemi ziyaret edin: www.meghanmarch.com.

İçindekiler

<u>BAŞLIK SAYFASI TELİF</u>	
<u>HAKKI</u>	
<u>BU KİTAP HAKKINDA</u>	
<u>TEŞEKKÜR BİRİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>İKİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>DÖRDÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>BEŞİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM YEDİ BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM DOKUZ SEKİZ</u>	
<u>BÖLÜM ON</u>	
<u>ON BÖLÜM BİRİNCİ</u>	
<u>ON İKİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON ÜÇ ON</u>	
<u>BÖLÜMDÖRT BÖLÜM</u>	
<u>ON BEŞ</u>	
<u>ON ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON YEDİ ON</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM ON</u>	
<u>DOKUZ SEKİZ BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI BİR BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI İKİ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI DÖRT AYRICA YAZAN:</u>	
<u>MEGHAN MARCH YAZARIN</u>	
<u>NOTU</u>	
<u>YAZAR HAKKINDA</u>	

BU KİTAP HAKKINDA

Ben yaptım. Bir milyarderle evlendim.

Sebeplerim kendime ait ama beklediğim son şey sahiplenildiğimi hissetmektir. Yemin etmiş olabilirim ama hâlâ kendim olmaya kararlıyım.

Şimdi onun kuralları dünyamı ele geçiriyor, ama ben sadece itaat edecek türden bir kız değilim.

Tek bir sorun var: Ona gerçekten aşık olabilirim.

Bu evliliğin nasıl gideceği hakkında hiçbir fikrim yok, ama onun kirli zevklerine boyun eğerken kendimden bir parça tutmak hayatımın yolculuğu olmaya hazırlanıyor.

[Kirli](#), [Kirli Kirli Milyarder](#)'sonra okunmalıdır. Hikâye [Kirli Birlikte](#)'de sona eriyor.[Zevkler](#)Milyarder Üçlemesi'nin ikinci kitabıdır ve den

ACKNOWLEDGMENTS

Bir fikir kıvılcımının bitmiş bir romana dönüşmesine giden dolambaçlı ve çılgın yolda ilerlemesi için muhteşem bir ekip gerekir ve ben muhteşem bir ekibe sahip olduğum için şanslıyım.

Özel teşekkürlerimi sunuyorum:

Grey Ghost Author Services, LLC'den Angela Smith, muhteşem asistanım ve en iyi arkadaşım. Çılgın ve çılgın bir yolculuk oldu, ama bu sadece başlangıç. Seninle gurur duyuyorum ve hayatımda olduğun için çok mutluyum.

Angela Marshall Smith ve Pam Berehulke, olağanüstü editörler, bir kez daha yazabileceğim en iyi hikayeyi sunmama yardımcı oldukları için.

Chasity Jenkins-Patrick, harika reklamcı, beni birden fazla çıkmazdan kurtardığı ve her zaman doğru yöne ittiği için.

Natasha Gentile, muhteşem bir beta okuyucu olduğu için. Mesajlarını seviyorum, bayan!

Harika bir kapak fotoğrafı çektiği için Sara Eirew ve kesinlikle muhteşem kapak tasarımı için By Hang Le.

Meghan March Kaçak Okurlar Facebook grubu, (sanal olarak) tanışma zevkine eriştiğim en muhteşem bayanlar topluluğu oldukları için. Umarım yakında hepinizle etkinliklerde kucaklaşırız!

Bu ve diğer kitaplarımı okumak ve incelemek için zaman ayıran tüm kitap blogcuları. Zamanınız ve özveriniz gerçekten takdire şayan.

Okurlarım, bu kitabı elinize aldığınız için sonsuz minnettarım. Sen olmasaydın, hayallerimi yaşayamazdım.

CHAPTER

ONE

Holly

MİLYARDERİN GELİNİ OTOBÜSLE Mİ UÇUYOR?

Milyarder Creighton Karas ile yeni evlenen Holly Wix, New York'tan Nashville'e giden ticari bir uçakta görüldü ve kaynaklarımız onun ekonomi sınıfında uçtuğunu söylüyor. Cennette şimdiden sorun mu var? Üç Gulfstream'den oluşan bir filo ya sahip olan milyarderin gelini için daha klas bir yolculuk ayarlayabileceğini düşünebilirsiniz. Music City'yi sallayan son maçla ilgili daha fazla bilgi edindiğimizde sizlerle paylaşacağız.

Havaalanına taksiyle gitmek paramın geri kalanını aldı ve gelecek hafta ödeme alacağım için şanslıyım çünkü son dakika uçuşu kendi kredi kartımın limitini doldurdu. Yeni Amex Black Card'ımı yeni kocamın Beşinci Cadde'deki çatı katının mutfak tezgahında bıraktım.

Büyük güneş gözlükleri gözlerimin altındaki halkaları ve umarım kimliğimi gizliyor. Telefonuyla bana biraz fazla bakan bir adam gördüğümü sandım ama bunu dert etmiyorum. O kadar tanınmamalıyım. Bu şehir tek hitlik harikalarla dolu ve benim henüz liste başı bir single'ım bile yok. Ayrıca sahne makyajım ve dağınık örgülü saçlarım olmadan sıradan bir Orta Batı kızı gibi görünüyorum.

Uçuş boyunca kollarımı neredeyse vücudumun etrafına sıkıştırarak oturduktan sonra sırtımdaki düğümleri çözmeye çalışarak esnedim. Ekonomi sınıfındaki orta koltuğum, beni yoğun sarımsak kokan iki iri adamın arasına yerleştirmişti. Yazmayı düşündüm ama defterimi çıkarıp ne yaptığıma bakmalarını bir kenara bırakın, hareket etmek bile istemiyordum. Bu yüzden kendimi hareketsiz tuttum, bu da sırtımdaki düğümleri açıklıyor.

Her neyse, Creighton'ı beklerken düşüncelerim muhtemelen bugün not ettiğim şarkı fikirlerini katletmekten başka bir şey yapamayacak kadar karmakarışık. Aklımda iyi bir şarkı olduğunu biliyorum ama hala ulaşamıyorum. Henüz doğru sözleri bulamıyorum, bu da ruhsal durumumdan kaynaklanıyor olabilir.

Ama işin iyi tarafı Nashville'e geri döndüm ve havaalanının sürgülü cam kapılarından dışarı adım attığımda Tana'nın Range Rover'ı kaldırımda rölantide çalışıyor.

Bana el sallarken camlar aşağı kayıyor. "Çekilmeden önce buraya gel!"

Gülümsüyorum, boktan ruh halimin biraz olsun dağıldığını hissederek rahatlıyorum.

Kapıyı açıp içeri giriyorum.

"Bagajın mı kayboldu?" Ayaklarımın dibine ittiğim küçük çantayı inceliyor.

"Hayır. İşte bu."

Kaşları havaya kalktı. "Oh, lütfen Tanrım, bana onun seni çıplak bıraktığını ve bu yüzden muhtemelen yılbaşı gecesi New York'a uçarken giydiklerinden başka kıyafetin olmadığını söyle."

Tana seyahatimin her mahrem ayrıntısından haberdardı ve yanıma kendimden başka bir şey almamama karşı çıkıyordu.

Yüzündeki ifadeye gülümsedim. "Çıplak kuralı yok. Sadece ... hafif seyahat etmek istedim."

Kaşları normal pozisyonuna geri dönüyor ve gülümsemesi yerini kaş çatmaya bırakıyor. "Lütfen bana bunun annenle ve onun şehirdeki her erkekle takılması ve parasını onlara ödetmesiyle bir ilgisi olduğunu söyleme."

İşte size tüm hayat hikayenizi anlatacak kadar şarap içiren bir arkadaşına sahip olmanın keyfi. Ama bu durumda, tam olarak haklı değil. New York'tan ayrılma sebebim bundan çok daha büyük.

"Tana-"

"Kahretsin, Holly. Bunun olacağını biliyordum. *Biliyordum.*"

Bu konuşmayı şimdi yapmak istemiyorum, çünkü Tana sadece Creighton'la olanları değil, neden böyle davrandığımı da irdelemek isteyecektir.

olduğum gibi. Otobüsü kaçırmaktan o kadar endişeleniyorum ki, geçmişim hakkında bildiklerinin ışığında hareketlerimi psikanalize tabi tutuyor. Onu seviyorum ama şu anda yapamam. Bu yüzden ona gerçeği söyledim.

"Bu konuşmayı tur otobüsünün kalkışına geç kalmayacağım ana kadar erteleyebilir miyiz? Gerçekten ama gerçekten sadece evime gidip eşyalarımı almak istiyorum, böylece otobüse binebilir ve müzik dışında her şeyi unutabilirim."

"Lanet otobüsü kaçırmayacaksın. Seni eve bir taksi kadar çabuk götüreceğim." Bana yan gözle bakıyor. "Ama ben sürerken konuşacaksın."

İçimi çekiyorum ve o kaldırımdan uzaklaşıp arabasına şüpheyle bakan güvenlik görevlisine el sallarken dosdoğru önüme bakıyorum. Bir kez daha havaalanı trafiğinde ilerlemeye odaklanmadan önce başını bana doğru çeviriyor.

"Konuş, kadın."

"Ne söylememi istiyorsun?"

"Kocanın tam olarak nerede olduğunu bildiğini ve senin kaçak bir gelin olmadığını."

"Har-har. Ben kaçak bir gelin değilim. Sanırım bunun için yemin etmeden önce kaçmak gerekiyor."

Saçma cevabımı yarıda kesti. "Kocanız nerede olduğunuzu biliyor mu?"

Yavaşlarken bakışlarımı kırmızı ışığa sabitliyorum. "Bir not bıraktım." "Ne yazıyordu?"

Tana'nın bu işin peşini bırakmayacağını bilmeliydim. Detayları öğrenmek konusunda tam bir bulldog. Eğer en yakın ve muhtemelen tek arkadaşım olmasaydı, ona geri çekilmesini söyledim. Ama bunun yerine ona gerçeği söyledim.

"Güle güle dedi." Cevabım mırıldanma şeklinde, çünkü sözlü bir dayak yemek üzere olduğumu biliyorum.

Garip bir şekilde melodik olan çığlığı Range Rover'ın kabinini dolduruyor. "Bunu neden yaptın? Sana vurdu mu?"

Başımı çevirip ona bakıyorum. "Hayır! Tabii ki vurmadı!" Bunu sorduğuna bile inanamıyorum.

Gözleri tekrar yola dönmekten önce bana bakıyor ve hızlanıyoruz. "Peki o zaman, ne oldu? O bir milyarder, belki de şu sapık Christian Grey şeyleriyle ilgileniyordu? Kırmızı Acı Odası var mıydı? Aman Tanrım, vardı, değil mi? Sana şaplak attı mı? Kırbacını çıkardı mı? Vay be. Bu çok ateşli."

Avucumla yüzümü kapatıyorum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum ama bir şeyler söylemeliyim yoksa devam edecek. Hayal gücü yeni yeni ateşleniyor. Ve Tanrı biliyor ya, gerçeğe ulaşmasını istemiyorum.

Ama buna nasıl cevap vereceğim? Bana şaplak attı ve ben buna bayıldım. Ve sonra ... diğer şeyler. Sapık milyarder, gerçekten.

"Kırbaç kullanmadı ve Kırmızı Acı Odası diye bir şey yoktu." Neyse ki bu cevap onun sapıkça soru yağmurunu durduruyor.

Başını sallayarak, "Bu çok büyük bir hayal kırıklığı. Yani, sen deli misin? Kim bir milyarderi sadece hoşça kal yazan bir notla terk eder ki? Ve yanında hiçbir şey getirmez? İşte bu deliliğin kanıtı, eğer gördüysem."

Kendimi savunmak için sunabileceğim tek şeyin gerçek olduğuna karar verdim. "Bak, o otobüse binmem gerektiğini biliyorsun yoksa mahvolurum. Daha fazla bekleyemezdim, bu yüzden yapmam gerekeni yaptım." Dönüp ona baktım. "Benim yerimde olsan sen ne yapardın, kariyerim için en iyisi neyse onu yaptım."

"Özel bir jete otostop çekerdim, ben de öyle yapardım. Kızım, sana verilenleri en iyi şekilde kullanmayı öğrenmelisin."

Sözleri içimde bir şeyleri çatlatıyor ve gerçek ortaya dökülüyor.

"Beni unuttuğu için özel jete atlayıp gidemedim." Onun şaşkın bakışları karşısında devam ediyorum. "Evet, bu doğru. Kocam beni unuttu. Bana ne zaman geleceğini söyledi ama gelmedi. Sadece gelmemekle kalmadı, telefonlarıma ve mesajlarıma da cevap vermedi, ben de sonunda iki numaralı adamına ulaştım ve resmen başından savma konuşmasını dinledim. İşte olan buydu. Hikayenin sonu."

"Kahretsin, tatlım. Özür dilerim. Bu hiç hoş değil." Sempatî her kelimesini kaplıyor.

"Onun imparatorluk dediği satranç tahtasındaki en önemli taş ben değilim ki."

Otoyola çıkarken Tana yan gözle bana bakıyor. "Ama tatlım, sen onun kraliçesisin. Satrançtan hiç anlamam ama tahtada şahtan daha önemli bir taş var mı?"

Mideme hastalıklı bir his yerleşiyor. "Sanırım Creighton'a göre tahtadaki en önemli taş o ve diğer her şey şahın iyiliği için feda edilebilir."

Tana'nın yüzü düşer. "Üzgünüm tatlım. Bu çok kötü. Sanırım b u , onu arayıp başardığını haber vermeyeceğin anlamına geliyor,

Uçacak süslü bir jetin olmamasına rağmen, ha?"

Tekrar düşündüm. Yani, *gerçek* bir eş olsaydım, muhtemelen ona başardığımı söylerdim. Ama dürüst olmak gerekirse, Creighton'ın gittiğimi fark etmiş olma ihtimali nedir ki? Daha önce otuz saniye bile uzaklaşmadı.

Bir de içimde belki Creighton *beni* arar diye ince bir umuda tutunan inatçı bir yanımla var. Sonra ne olacak? Beni ektiği için özür mü dileyecek? Beni özlediğini ve benden uzak kalmaya dayanamadığı için yolda olduğunu mu söyleyecek?

Her olasılık bir öncekinden daha olası görünüyor.

Trafikte ilerlerken ve sonunda dairemin önüne geldiğimizde Tana başka soru sormuyor. Tana'nın yaşadığı gibi süslü kapıların ardında, geniş bir arazideki devasa malikaneden çok uzak. Ama büyük işler yapmaya çalışan yeni bir çocuk olarak hayat böyle.

Country Dreams programını kazandığımda Homegrown ile yaptığım sözleşme kulağa etkileyici gelmiş olabilir, ancak bir albüm yapmanın maliyetini düşündüğünüzde "bir milyon dolarlık kayıt sözleşmesi" çok da uzaklara gitmiyor. Pratik yapmak, yazmak, basın, radyo spotları ve diğer her şey için harcadığım saatler karşılığında ancak asgari ücret kazanıyorum. Bunun da ötesinde, konser biletlerinden ve albüm satışlarından aldığım pay gülünç.

Gözümde bu kadar büyük yıldızlarla tam olarak neye imza attığımı öğrenmek kaba bir uyanış olsa da, bu beni düşündüğünüz kadar rahatsız etmiyor. Tanıdığım ve bu sektöre o "beni yıldız yapan" TV programlarından biriyle girmemiş insanların çoğu, büyük başarılarla imza atmadan önce bir süre daha berbat yerlerde yaşadı.

Hatta bazıları arabalarında yaşadı - haczedilmedikleri sürece. Jason Aldean'ın "Crazy Town" şarkısı gerçeğe dayanıyordu. "Başarılı" olup olmayacağınızı ya da ne zaman başaracağınızı asla bilemezsiniz. Bir dakika önce her şeyinizi kaybederken, bir dakika sonra yüklü bir maaş çeki alıyor olabilirsiniz. Bu hepimizin oynadığı ve kazanmayı umduğu bir oyun. Hiçbirimiz için garanti yok.

"Bıraktığın için teşekkürler bebeğim. Minnettar olduğumu biliyorsun." "Tabii ki. Burada kalmamı istemediğine emin misin?"

Başımı sallıyorum. "Sadece birkaç şey almam ve otobüsün nereye park ettiğini öğrenmem gerekiyor." Göstergedeki saate bakınca bir saatten az zamanım olduğunu fark ediyorum. "Gitsem iyi olacak."

"Pekala tatlım. O sahnede bir bacağını kır, duydun mu beni? Ve o adam sürünerek sana geri döndüğünde -çünkü nasıl bir kadına sahip olduğunu biliyorsa, tam olarak bunu yapacaktır- ona bir şans ver."

Ona bakmak için başımı sallıyorum. "Ona bir şans vermek mi? Ona yeni bir göt deliği açmamı söyleyeceğini sanıyordum. Neden-?"

Tana'nın mavi gözleri sempatik. "Annen yüzünden çok fazla güvensizlik besliyorsun ve o olmadığını anlamalısın. Hayatını nasıl yaşarsan öyle olur ve ben hâlâ bu adamın sana layık olduğuna dair bir umut besliyorum. Ona yalvarması için bir şans ver. Bir erkeğin karakteri, yalvardığı zaman gerçekten netleşmeye meyillidir çünkü başına gelen en iyi şey söz konusudur."

Gülümsemeye çalışıyorum ama bunu tam olarak başaramıyorum. "Sanırım sürünerek gelip gelmeyeceğini göreceğiz." Ona sarılmak için orta konsola doğru eğildim. "Yakında görüşürüz."

Arabadan çıkarken Tana, "Canlarına oku, tatlım," diyor.

CHAPTER

TWO

Holly

H aceleyle çantamı omzuma atıyorum ve aceleyle daireme çıkıyorum. Kapımı açtığımda ilk gördüğüm şey, sehpanın altına sıkıştırılmış eski, hırpalanmış gitar kılıfım oluyor.

İlk gitarım. Bu gitarı Super Pawn'dan alabilmek için binlerce soğan halkası ve patates kızartması kızarttım. Para biriktirmem neredeyse bir yılını aldı ve sonunda elime nakit para geçip rehinciye gittiğimde, sahibi bana iğrenç bir arka ofis indirimi teklif etti.

Öfkelendim, pazarlık etme zahmetine girmeden banknotları tezgâhın üzerine fırlattım ve reşit olmayan biriyle cinsel ilişkiye girdiği için onu polise ihbar etmeden önce lanet gitarı bana vermesini söyledim. Yapmak istediğim şeyden çok daha azıydı - yani, tezgahın arkasından beyzbol sopasını kapmak ve kafasına sallamak. Dakikalar sonra ilk gitarımla oradan ayrıldım ve bir daha arkama bakmadım.

Milyonlarca yıl önceymiş gibi görünüyor. Ne kadar değiştiğine bir bakın.

Çantamdaki telefonum çaldığında yatak odama giden küçük koridorun yarısındaydım. İlk aklıma gelen *Creighton* oldu. Telefonu çıkarmak için çantamı karıştırırken elim titriyor.

Mesajın müdürümden geldiğini görünce kalbim - aptal kalbim - yerinden fırlıyor.

Chance: Hangi cehennemdesin? Yola çıksan iyi olur. BT neredeyse yola çıkmaya hazır.

Kahretsin. Yatak odama koşup dolabımdan bir bavul alıyorum ve içine avuç dolusu iç çamaşırı ve sütyen dolduruyorum. Birkaç çift yoga pantolonu, birkaç tişört ve kot pantolonla hemen hemen hazırım.

Chance'e cevap veriyorum.

Holly: Toplanmayı yeni bitirdim. Yola çıkıyorum. Otobüs nerede?

Chance'in cevabı beni korkutuyor.

Şans: BT'de. Adını kapıda bıraktım.

Çifte bok. BT, Boone Thrasher. Şu anda çıktığım turnenin assolisti. Evi Tana'nın gibi sıradan bir kapının arkasındaki süslü mahallelerden birinde değil. Hayır, arka verandasında skeet atışı yapabildiği, kendi pistinde arazi motosikletine binebildiği ve köpeklerinin çılgınca koşup gördüğü her şeye havlayabildiği taşrada yaşıyor.

Eğer onun evine zamanında varacaksam, sahip olduğum her dakikaya ihtiyacım olacak. Bunu daha önce de yaşamıştım, turuna katılmamı kabul etmeden önce beni kendisiyle tanışmaya davet etmişti. *Onu perişan edecek mızımız bir kaltak* olmayacağımdan emin olmak istiyordu. Bodrum katındaki bowling salonunda kışını tekmelediğimde iyi anlaştık. Kızı bowling salonundan çıkarabilirsin.

Kışımı kaldırıp acele etme zamanı, ama telefonum yine çalıyor.

Şans: İyi haberlerim var. Noel'den önce konuştuğunuz düeti prova etmek istiyor. Hemen buraya gel ve bunu gerçekleştir.

Telefonumu yatağın üzerine fırlatıyorum ve kot pantolonumu ve bluzumu yırtıp temiz bir şeyler giymek ve buradan defolup gitmek için küçük bir yumruk pompası yapıyorum. Bu düet, hayranları onun için heyecanlanırken onlardan gelen enerjiyi hissedebileceğim seti sırasında sahneye geri dönmek anlamına geliyor.

İlk perde olarak, genellikle insanların biralarının dolu olduğundan emin olmak konusunda biraz daha endişeli olduğu, dolu olmayan bir stadyumda çalışıyorum

müziğimi dinlemekten daha çok önemsiyorlar. *Beni* gerçekten görmeye gelen hayranlarım hariç.

Ama herkesin başladığı yer burası, kendime hatırlatıyorum ve Boone Thrasher ile turnede olduğum için çok şanslıyım. Peki ya düet? Bu *çok* önemli.

Makyajımı tazelemek ve makyaj malzemelerimi makyaj çantama tıktırmak için otuz saniye harcadıktan sonra on sekizinci yaş günümde aldığım kahverengi ve siyah kovboy çizmelerimi giyiyorum. Bu, annemin bir kart bile gönderme zahmetine katlanmadığı üst üste dördüncü doğum günümdü.

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum, çünkü Tana'nın beni bırakırken bahsettiği yüklerden sadece bir tanesi daha, ceketimi alıp kapıya yöneliyorum.

Kötü şöhretine rağmen Boone iyi bir adam. *Gerçekten* iyi bir adam. Küçük, muhteşem, liste başı kız arkadaşı şanslı bir kadın. Ama onu gördüğüm kadarıyla, bu gerçeğin farkında olduğundan pek emin değilim. Aslında tam bir sürük. Biraz derken, tam bir A sınıfı, sahiplenici, sinsi kaltak demek istiyorum.

Bunu Boone'a söyleyeceğimden değil. Bu dudaklar dedikodu yapmaz. Yanlış kişiye olumsuz bir söz söylersem, mahvolurum. Bu yüzden fikirlerimi kendime saklıyorum. Country müzik dünyası liseden çok da farklı değil.

Evimin kapısını arkamdan kilitleyip merdivenlerden iniyorum ve 1998 Pontiac Firebird'ümün beni beklediği kapalı otoparka gidiyorum. Ve evet, 1998'de havalı olanın şimdi o kadar da havalı olmadığına tamamen farkındayım. Bu da demek oluyor ki 1988 model Fiero'm *Country Dreams* için altın seçme biletimi almadan hemen önce nalları diktiğinde bu arabayı çok iyi bir fiyata almıştım.

Sanırım şimdi aldığım yarı düzenli maaşla biraz daha yeni bir araba alabilirdim, ama Firebird beni hala A'dan B'ye götürüyor ve paramı kötü günler için saklamayı tercih ediyorum. Bu şehir hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da her şeyin bir anda değişebileceğidir.

Otuz beş dakika sonra Boone'un evinin kapısına yanaşıyorum ve bekçi kulübesinden tuğla yığını gibi yapılı bir adam çıkıp pencereme doğru eğiliyor. Kapıyı açıyorum -çünkü pencere artık çalışmıyor- ve gülümsüyor.

"Benim Grand Prix'imde de aynı sorun var. Siktiğimin Pontiac'ları." diyor.

"Doğru söyledin. Ben Holly-"

"Evet. Kim olduğunu biliyorum, tatlı şey. Seni bekliyorlar. Otobüsler de burada ve gitmeye hazır." Arabamdan uzaklaştı ve kapı açıcıyı çalıştırdı.

Kapımı kapatıp içeri giriyorum. Neredeyse bir kilometre uzunluğunda bir araba yolunun ayırdığı evin önünde iki tur otobüsü park etmişti. Garajın yanındaki küçük otopark büyüklüğündeki alana çekip arabamı kapatıyorum.

Oraya gidip Chance'i bulmam ve şirketten biri beni kovmak için kontrol etmeye başlamadan önce geç kalmadığımı bildirdiğinden emin olmam gerekiyor. Bu düşünce aklıma gelir gelmez, söz konusu adam arabamın camına vuruyor ve kapıyı açıyor.

"Bu bok parçasını değiştirmen gerek kızım. Ve neden telefonuna cevap vermedin?"

Chance'e kaşlarımı çatıyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Mesajlarına cevap verdim."

Beni elimden tutup arabadan dışarı çekti. "Yolda bana biraz Johnny Walker almanı istemek için seni beş kez aradığımda cevap vermedin. Otobüs bitti ve Boone yol için biraz istiyor."

"Lanet olsun. Radyomun sesini çok açmış olmalıyım. Titreşimde." Çantamı almak için arabama uzandım ve telefonumu bulmak için onu karıştırmaya başladım.

"Bavulun bagajda mı?" Chance sordu.

Başımı sallıyorum, işimden başımı kaldırmıyorum ve o da bagajı açmak için etrafımdan dolaşıyor. Bavulumu eline aldığı anda paniklemeye başlıyorum.

"Telefonum hangi cehennemde?" diye mırıldanıyorum. "Bendeydi."

"Hadi kızım. Hadi taşıyalım. Sen burada dikilip çantayı karıştırırken San Antonio'ya varamayız."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "San Antonio mu? Sırada Dallas var sanıyordum."

Chance başını sallıyor. "Hayır. Bu yüzden erken ayrılıyoruz. Boone son dakikada bir hayır işi için anlaştı ve sen de bu gezintiye katılacaksın. Dallas ondan sonra, yani o kadar da uzak değil."

Çantamı yere bırakıp eğildim ve telefonumun kayıp kaymadığını görmek için koltuklarla konsol arasına baktım. Bana karşı sabırsız olduğu her halinden belli olan Chance arıyor. Bekliyorum ama ne bir vızılta ne de bir titreşim var.

"Kahretsin. Evimde unutmuş olmalıyım."

"Geri dönecek vaktin yok, o yüzden birinin senin için alıp bir gecede sana getirmesi gerekecek. Ben otelin adresini alırım."

Uzun bir iç çektim. *Kahretsin*. Tana'nın numarası bende var mı ki benim eve gidip almasını isteyeyim... ama eminim Chance ya da Boone'da vardır. İkisinin arasında, bu kasabadaki herkesin numarası var gibi görünüyor.

"Provaya hazır mısın?"

"Ne?" Aklım hâlâ telefonumu nasıl alacağımda, diye soruyorum.

"Düet. "O Kız. Boone otobüste akustik bir şeyler çalmak istiyor, sen de onunla gidiyorsun. Yanında gitarın olduğundan emin oldum. Hadi, gidelim."

Chance beni kolumdan tutup eve götürüyor ve hep birlikte merdivenleri çıkmadan önce çocuklara merhaba diyor. Kendimi çocuklarla kolayca saçmalamaya ve isim takmaya bıraktığımda tüm endişelerim uçup gidiyor. Ve Boone ile otobüse bindiğimde kendimi müziğin akışına bırakıyorum.

CHAPTER

THREE

Holly

Birkaç saat ve kim bilir ne kadar viski içtikten sonra, çocuklar sigara içebilsin diye duruyoruz. Kendi otobüsüme bindim; kendi otobüsleri yoksa grubumla ve belki de diğer açılış grubuyla paylaşacağım bir otobüse. Henüz kimse bu detayı benimle paylaşmayı uygun görmedi. Ama benim kontrolüm dışında olduğu için bunu düşünerek daha fazla zaman kaybetmiyorum.

Sarhoş bir umut bana çantamı ararken telefonumu unutmuş olabileceğimi düşündürüyor, ben de içindekilerin hepsini mutfak masasının üzerine boşaltıyorum.

Bir avuç dolusu tampon. Bir düzine kadar dudak parlaticısı ve ruj. Bir çakmak - sigara içmediğim için bunun nereden geldiğinden emin değilim. Cüzdanım. Araba anahtarlarım. Şarkı yazma defterim. Küçük yedek şarkı defterim. Altı kalem, hepsi farklı renklerde. İki kurşun kalem. Sakız. Sakız ambalajları. Bozuk para. Tiftik.

Hâlâ telefon yok.

Boone'un otobüsünden ayrılmadan önce her ihtimale karşı Chance'ten Tana'nın numarasını istedim. Avucuma Sharpie kalemiyle yazdı ve üzerinde büyük blok harflerle Beni Ara yazıyordu.

Otobüsün şoför koltuğuna doğru ilerledim.

"Hey, Chaz?"

"Hanımefendi?"

"Bana Holly demeni defalarca söyledim, Chaz." Dürüst olmak gerekirse, belki de bir düzineden fazla.

"Evet, Bayan Holly."

"Telefonunuzu ödünç alabilir miyim?"

"Elbette." Koltuğunun yan tarafındaki cebinden çıkarıp gözlerini yoldan ayırmadan uzatıyor.

"Teşekkürler."

Tökezleyerek koltuğa geri dönüyorum ve başparmağımı numaratörün üzerine koyuyorum. Avucuma bakıyorum ve Tana yerine aramam gereken kişinin Creighton olduğunu biliyorum.

Ama ondan bir telefon almayı hak etmedin, diye itiraz ediyor içimdeki acı. Bu doğru ama yine de.

Creighton'ı aramak istesem bile hiçbir numarasını ezbere bilmediğimi ve Bilgi'yi falan arayamayacağımı fark ettiğimde başımı koltuğun arkasına yaslıyorum. Google'da Karas International'ı arayabilirim ama beni kişisel hattına bağlama olasılıkları nedir ki? Bu numaraya sahip olduğumda bile sekreteri ilk başta benim ben olduğuma inanmamıştı.

En iyi şansım telefonumu geri almak.

Tana'nın numarasını tuşluyorum ve arka arkaya üç kez aradıktan sonra cevap veriyor.

"Alo?" Sesi çok şüpheliydi ve numarayı tanımadığını fark ettim. Ayrıca saat neredeyse gece yarısı.

"Benim. Holly. Bu kadar geç aradığım için özür dilerim."

"Selam tatlım. Önemli değil. Zaten her saat ayakta olduğumu biliyorsun. Ne oldu? Adam seni bulmaya mı geldi?"

Gözlerimi sıkarak kapattım. Lanet olsun, Creighton şu anda beni takip etmek istese bile, sanırım o bile SOL olurdu. Otoyoldaki bir otobüsteyim ve tur listemde olmayan bir tur durağına gidiyorum.

Ama yine de, sanırım elinde ne tür kaynaklar olduğunu ya da bunları benim peşime düşmek için kullanıp kullanmayacağını bilmiyorum. Göğsümde yükselen umut, yemek masasında *Sixteen Candles* tarzı yemek yediğimiz o gece filizlenmeye başlayan umut, onun bir özürle peşimden gelmesini umutsuzca istiyor.

"Holly?"

"Üzgünüm, şu anda biraz viskinin etkisindeyim ve bunun suçunu Boone'a atabilirsin."

"Ooh, bu çocuk çok ateşli. Eğer bir milyarderle evli olmasaydın, onu şirret kız arkadaşından koparman gerektiğini söylerdim, her ne kadar her seviyede kaçak avlanmaya şiddetle karşı çıksam da. Ama bu ne burada ne de orada. Adamını aradın mı?"

"Hayır, çünkü sanırım telefonumu dairemde unuttum ve tüm numaraları içinde. Senden büyük bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Lanet olsun, benden her şeyi isteyebileceğini biliyorsun bebeğim."

"Sabah evime gidip onu arar ve bulup bulamayacağına bakar mısınız? Ve eğer bulursan, Dallas'ta bana gönderebilir misin? Adresi sana mesaj atabilirim."

"Elbette. Gerçi seni bu kadar sevmeseydim, bu tür işleri benim için yapan bir asistanım olduğunu belirtmek zorunda kalırdım. Bana borçlusun, kızım. Sen ve büyük milyarder barıştığınızda çok şık bir partiye davet edilmek istiyorum. Ya da Paris'te bir hafta. Orada bir yeri olduğunu duydum."

Paris mi? Bunu bilmiyordum. "Sorduğum için üzgünüm. Güvenebileceğim başka biri olsaydı sormazdım, biliyorsun."

"Sadece sana zor anlar yaşıyorum kızım. Sabah icabına bakarım."

"Teşekkür ederim, Tana."

"Yine de bu bana bir şey söyleme hakkı veriyor."

Kendimi destekliyorum. "Devam et."

"Eminim şimdi o nota 'hoşça kal'dan daha fazlasını yazmış olmayı diliyorsundur."

"Bu 'Ben demiştim' demeye çok yakın." "Üzgünüm bebeğim. Ama bu doğru."

"Belki de gittiğimi henüz fark etmemiştir bile," diyorum, bunun gerçekten doğru olup olmadığını merak ederek.

"Sanırım sen onu bulmadan önce o adam seni bulacak," diye cevap veriyor. "Karısının kaybolmasına ve bunun uzun süre devam etmesine izin verecek biri gibi gelmiyor bana."

"Sanırım göreceğiz."

Umarım haklıdır ve içimi yine eşit ölçüde korku ve umut kaplar. Bu işi berbat ettim ama Creighton da suçsuz değil.

"Gitmeliyim," diyorum ona. "Viskinin etkisinden kurtulmak için uyumalıyım, böylece sabah berrak bir kafayla düşünebilirim."

"Tamam, bebeğim. Sen öyle yap. Sonra konuşuruz.

Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum, Tana.

Teşekkür ederim."

Telefonu kapattık ve Chaz'ın telefonunu ona geri verdim. "Teşekkürler, Chaz. Bu gecelik bu kadar yeter."

"Elbette, hanımefendi. İyi uykular."

Otobüsün arkasındaki yatak odasına doğru ilerlerken onu düzeltmek için fazla yorgunum - gruptaki hiçbir erkeğin sahiplenmediğine şaşırdığım bir yatak odası. Ama ranzaların perdeleri sımsıkı kapalı ve yer değiştirmeyi teklif edecek değilim.

Kot pantolonumu çıkarıp orta boy yatağın çarşafları arasına kayıyorum. Pijamalarım olmadan, sadece bir tişört ve iç çamaşırlarıyla uyuyorum. Ama erkeklerin beni bununla ve belki daha azıyla gördüklerini düşünürsek, endişelenmiyorum. Hepsi evli ya da uzun süreli ilişkileri var. Daha da ötesi, onlar benim parmaklarımdan daha fazla tura çıkmış yol savaşçıları.

Otoyoldaki tekerleklerin sesi beni uyutuyor ve uykuya dalmadan önceki son düşüncem, ayrılmamın Creighton'ın evliliği feshetmesi için o düzinelerce maddeden birini tetikleyip tetiklemeyeceği.

Aslında bu bir yalan. Uyku beni ele geçirmeden önceki son düşüncem, bunu yaparsa canımın ne kadar yanacağı.

CHAPTER

FOUR

Creighton

Kendimi içeri attığımda çatı katı sessizdi. Neredeyse sekiz saat önce evde olmayı bekliyordum ama görüşmeler kızıştı ve elimdeki tüm kozları kaybetmeden masadan kalkamazdım.

İrade gücüyle anlaşma yapabilecek biri varsa, o da benim. Bunu kazanmak çok önemliydi ve bitiş çizgisini gördüğümde hiçbir şeyin yoluma çıkmasına izin vermeyecektim. Şimdiye kadar yaptığım en büyük paralı anlaşma olmasa da, kişisel açıdan daha anlamlı bir anlaşma yapmamıştım. Gizlilik anlaşması da dahil olmak üzere ön anlaşmalar imzalandı ve ben kendimden oldukça memnundum.

Holly'yi bulma hevesiyle yatak odasına yöneldim ama karanlıktı. Yatağa yaklaştım, tam ortada kıvrılmış olması gereken belirgin yumruyu arıyordum ama pürüzsüz bir yorgandan başka bir şey bulamadım.

Yatağın başucundaki lambayı yakıyorum; tam olarak neden olduğundan emin değilim. Karanlıkta bile odanın boş olduğunu anlayamıyor değilim.

"Holly?"

Hiçbir şey yok. Odadan odaya geçerken her ışığı yakıyorum.

Holly yok. Holly burada değil.

Kıyafetler burada. Gitar burada. Ama Holly burada değil.

En son eve geldiğimde evi boş bulmuştum, beni terk ettiğini düşünüp çıldırmıştım. Ama bu daha önceydi. Son birkaç gündür bazı şeyleri çözdük ve çılgınca bir heves olarak başlayan şey gerçekten işe yarayabilir gibi görünüyor.

Ayrıca işe yarayabileceği gerçeği üzerine iyi bir miktar para yatırdım, bu özel gerçeğin önemi olduğundan değil.

Sonunda mutfığa gidip ışıkları açıyorum. Ada tezgâhının ortasında çizgili bir defter kâğıdı duruyor.

İki kelime.

Sadece iki lanet kelime.

Güle güle Creighton.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye kükredim. "Hayatta olmaz!"

Geçen sefer beni terk ettiğini düşünmüştüm ama yanılmışım. Bu sefer, lanet olası sayfadaki mürekkep kadar açıkken nasıl yanıldığımdan emin değilim. Ona verdiğim Amex Black Card hemen yanında. Bu kendi başına bir mesaj veriyor.

"Siktir et beni. Hayatta olmaz." Neden boş odaya konuştuğumu bilmiyorum ama kendimi durduramıyorum. "Beni terk edemez. Onunla işim bitmedi."

Telefonumu aldım ve numarasını buldum. Gönder'e bastım. Doğrudan telesekretere düşüyor.

Tekrar tekrar arıyorum, ta ki telefona bakıp telesekreteri her açtığımda daha da sinirlenene kadar.

"Ben Holly. Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Sonunda bir mesaj bıraktığımda onu kaç kez aradığımdan emin değilim.

"Holly, ben lanet olası kocan. Neredesin lan sen? Benimle işinin bittiğini sanıyorsan çok yanılıyorsun tatlım. Hazırlansan iyi olur, çünkü senin için geliyorum."

Telefonu kapatıp Cannon'ı ararken aklımdan, *sik* kelimesinin varyasyonlarını kaç kez kullandığım için ödül kazanacağıma dair bir düşünce geçiyor.

"Dostum, anlaşma imzalandı. Şimdi korkmasan iyi edersin," diyor *merhaba* yerine.

"O gitti," diyorum önsöz olmadan.

"Yine mi geldin?"

"Gitti amına koyayım. Hoşça kal diye bir not bırakmış. *Gitti amına* koyayım."

"Kahretsin. Belki anlaşılmayı geri alabiliriz."

"Bu yüzden aramıyorum. Sadece para. Benim istediğim lanet karımı geri almak. O yüzden git onu bul."

Cannon boğazını temizler. "Um, o aradı. Bu öğleden sonra, ama rahatsız edilmek istemediğini biliyordum."

Az önce duyduklarıma inanamıyordum. "Lütfen tekrar edin." "O aradı.

Meşgul olduğunu söyledim."

"Peki ne dedi?" Her kelimeyi ısırarak söyledim.

"Hiçbir şey. Sadece kapattı." Arka planda Cannon'ın öfkeyle yazdığını duyuyorum. "Adamımızı çağırayım. Kredi kartlarını kontrol edeceğim."

Saatlerdir müzakere masasında karşı tarafla akıl oyunları oynamaktan yorgun düşmüş beynim yeniden vitesine takıyor. "Kişisel kredi kartlarını takip etmen gerekecek, çünkü ona verdiğim kredi kartını bıraktı."

"Lanet olsun, dostum. Bu çok sert. Ya da belki iyi? Siktir, bilmiyorum. En azından dışarı çıkıp tonla para harcamadı ve faturayı sana bırakmadı."

"Diğer her şeyi bıraktığını düşünürsek - kıyafetler, ayakkabılar, lanet gitar - şaşırmadım." En çok gitarı bıraktığı gerçeği canımı sıkıyor. Eğer gördüysem, bu kocaman bir "siktir git".

Hafızamı zorlayan şey gitar. *Kahretsin*.

Berbat ettim. Onun turnesi; orada olmalıydı. Hiç düşünmedim bile. Onun için ne yaptığım hakkında hiçbir fikri yok ... ve gitti.

Cannon, "Bir şey bulduğumda seni ararım," dedi.

"Gerek yok. Nashville'e geri döndü. Jeti hazırlayın. Bir saat içinde havada olmak istiyorum. Pistte bekleyen bir arabam olduğundan emin ol ve bana lanet olası adresini mesaj at."

Karımın son ikamet adresini bilmem gerektiği düşünüldüğünde, son kısmı eklemek biraz alçakgönüllülük gerektiriyor. Ama daha önce soracak kadar da önemsememiştım. Çünkü onu yatağında, çatı katında ağırlamaktan çok memnundum ve benden önceki hayatı hakkında pek soru sormuyordum. Görünüşe göre bu büyük bir hataydı.

"Olur, dostum. Bekle, jet çoktan kalkışa hazır. Kaptan Jim beklemede."

Tabii ki öyle. Çünkü *unutmuşum*. Bir parmağımı ve bir başparmağımı şakaklarıma gömüp gözlerimi kapatıyorum.

"Kaptana hemen geleceğimi söyle."

"Söylerim."

Telefonu kapattım ve yatak odasına yöneldim. Bavulumu doldururken, Holly için seçmesi için özel bir müşteriye talimat verdiğim tüm kıyafetler benimle alay ediyor. Yaltaklanmak için ne almam gerektiğini bilmiyorum ve daha önce hiç country konserine gitmediğime de eminim ama flanel gömleklerim ve kovboy çizmelerim yeni bitmişti. Bu yüzden birkaç kot pantolon, tişört, birkaç takım elbise -çünkü ne zaman ihtiyacınız olacağını asla bilemezsiniz- ve geri kalan tüm eşyalarımı atıyorum.

On dakikadan az bir sürede kapıdan çıktım. Karımı bulmaya gidiyorum.

Nashville'de, kiraladığım Mercedes SL65 AMG'yi daha iyi günler görmüş bir apartmanın kaldırımına park ettiğimde şafağa daha birkaç saat vardı.

Holly burada mı yaşıyor?

Plak şirketine olan kızgınlığım katlanarak artıyor. Onun üzerinden bir sürü para kazanıyorlar ama Holly'ye yaptığı iş için neredeyse hiçbir ödeme yapılmıyor. Orosu çocukları. Bu kısa sürede sona erecek.

Yıkık dökük kaldırımdan kırık dökük sahanlığa çıkıyorum ve kapının yanındaki isim listesini tarıyorum. Zile basmadan önce biri çıkıp kapıyı benim için açık tutuyor, böylece doğrudan üst kata çıkabiliyorum - çünkü güvenlik diye bir şey yok.

Wickman'ın dördüncü katta, E dairesinde olduğu yazıyor ve asansöre yapıştırılmış bir tabelada soluk siyah bir kalemle "Out of Order" yazıyor. Ne zamandır orada olduğunu ancak tahmin edebilirim. Kesin olan bir şey var ki, Holly bu çöplükte bir gece daha kalmayacak.

Basamakları üçer üçer çıkıyorum ve kapıyı çalıyorum. Bu noktada *kibarlığa* en yakın yaklaşım bu.

Bekledim.

Cevap yok.

Kapıyı tekrar çaldım. Daha az kibarca.

Cevap yok, ben de kapıya vurdum.

"Holly, aç şu lanet kapıyı."

Koridorun karşısındaki kapı gıcırdayarak açıldı ve kafasını dışarı uzatan sarışın bir adamla karşılaştım.

"Dostum, sessiz ol. Bazılarımız uyumaya çalışıyor." Onu görmezden geliyorum ve kapıya vurmaya devam ediyorum.

"O burada değil, dostum. Bir süre daha geleceğini de sanmıyorum."

Cannon'ın bana e-posta ile gönderdiği tur programına göre, yarından sonraki geceye kadar Dallas'ta olmaları planlanmamıştı.

Taşçıya döndüm. "Burada olmadığını nereden biliyorsun? Ve bir süre daha gelmeyeceğini nereden biliyorsun?"

"Sakin ol, kardeşim. Dün gece onu bir bavul taşıırken gördüm."

Holly'nin bavul taşımasını neden izlediğini sormuyorum çünkü bunun bir önemi yok. Buraya asla geri dönmeyecek ve onu bir daha asla görmeyecek.

Kaldırıma çıktığımda Cannon'a seslendim. "O çoktan gitti. Turun bir sonraki durağını öğren."

"Tamamdır."

"Şimdi. Ben telefodayken."

"Üzerinde çalıştığımı söyledim Crey. Bekle, bir şey buldum. Görünüşe göre turda yeni bir durak var."

Mercedes'e atladım ve kışımı kaldırıp jete döndüm.

CHAPTER

FIVE

Creighton

San Antonio'daki Majestic Tiyatrosu'nun sahne arkası girişiyle aramda duran güvenlik görevlisine "Benimle dalga geçiyor olmalısınız," diyorum.

"Kimse geçiş izni olmadan buraya giremez ve senin geçiş iznin yok." "Karım orada."

"Umurumda değil, dostum. Geçiş iznin yok. Onu ara ve sana bir geçiş izni vermesini sağla, sonra oraya geri dönebilirsin."

Holly'nin hâlâ tek bir çağırma bile cevap vermediğini dşnrsek, bunun bir olasılık olmadığını kabul edecek değilim. Bütün günümü San Antonio'da onu bulmaya çalışarak geçirdim ve sabrım tükendi. Tiyatronun ışıkları karardı.

"Gösteri başlıyor dostum. Seni dışarı çıkarmadan önce yerine otur."

Tartışmak için ağzımı açıyorum, ama bir spot ışığı yanıyor, sahneyi aydınlatıyor ve radyo istasyonu tişörtü giymiş çok yuvarlak bir adam elinde bir mikrofonla dışarı çıkıyor.

"Bu küçük hanım için hazır mısınız?"

Kalabalık bağırarak karşılık veriyor, ama görünüşe göre tepkileri onun amacı için yeterli değil.

"*Holly Wix için hazır mısınız?*" dedim.

Kalabalık kükrüyor ve ben de güvenlik görevlisinin önerisinin hiç de fena olmadığına karar veriyorum. Yerimi bulsam iyi olacak, çünkü sonunda karımı buldum gibi görünüyor.

Ön taraftaki bir karaborsacıdan bilet almak zorunda kaldım çünkü gösterinin biletleri tükenmişti. İyi tarafı, koltuğum ikinci sırada, bu yüzden şikâyet etmeyeceğim. Güvenlik görevlisini arkamda bırakarak, bir yanımda çılgılık atan üç genç kız ve diğer yanımda hiç de heyecanlı olmayan orta yaşlı bir kadınla karşılaşmak için sıramdan aşağıya doğru kayıyorum.

Spiker "O halde Bayan Holly Wix'e sıcak bir San Antonio karşılaması yapın!" derken hepsini görmezden geliyorum.

Sahne ışığı bir anlığına kararıyor ve bir davulcu ritim tutmaya başlıyor. Bir gitar katılıyor, sonra bir ikincisi ve sahne ışıkları yanıyor.

Ve işte orada.

Lanet olası karım.

Minik siyah deri bir etek, püsküllü diz üstü gümüş deri botlar ve dar gümüş askılı bir bluz giyiyor. Saçları hiç görmediğim kadar gür ve bir ton ışıltılı makyajla tam bir country yıldızı gibi görünüyor.

"Hey, San Antonio! Bu gece muhteşem görünüyorsunuz."

Aksanı hiç duymadığım kadar kalın. Benim yanımdayken nadiren ağzından kaçıyor ve saklamaya çalışıp çalışmadığını merak ediyorum. Karımın bir şey saklaması fikri hoşuma gitmiyor.

Yanımdaki genç kızlar insanların muhtemelen kaydedebileceği en yüksek perdeden çılgılık atmaya başladığında düşüncelerim beynimde boğuluyor. "Holly, seni seviyoruz!" ve "Holly, sen harikasın!" gibi cümleler yakalıyorum.

Bir an için Holly'nin gençlik yıllarında bu kızlar gibi olup olmadığını merak ediyorum. Konserlere gidiyor ve böyle bir sahnede durup kalabalığa çalmayı hayal ediyordu.

"Ben de sizi seviyorum kızlar!" Holly neşeli bir şarkıya başlamadan önce sesleniyor.

Bu şarkıyı ben bile tanıyorum çünkü aylardır yayınlanan bir reklamın müziği. Kalabalığın çoğu ayağa kalkıyor, birçoğu onunla birlikte şarkı söylüyor.

Ben oturduğum yerden önümde sahneye çıkan kadını dinlemeye devam ediyorum.

Onu duşta şarkı söylerken dinlemiştim ve bununla kıyaslandığında Beethoven'ın bir çocuğun oyuncak piyanosunda bir başyapıt çıkarmasını dinlemek gibiydi - kesinlikle kıyaslanamaz.

Holly inanılmaz yetenekli. Ve o benim.

Kalabalık onu seviyor. Evlen Benimle Holly yazan tabelalı adam da dahil.

O seninle evlenemez, dangalak. O zaten benimle evli.

Tam o anda kıskandığımı fark ettim. Hayatımda ilk defa *kıskandım*. Hem de elinde pembe bir poster panosu tutan ergen bir çocuğu.

Ben kıskanmam. Hem de hiç. Bu rahatsız edici bir duygu ve o.

Holly, kalabalığa teşekkür edip el sallamadan önce sadece beş şarkı çaldı. sahneden ayrılıyor.

Bütün gece onu dinleyebilir, izleyebilirdim. Tatlı tınısı içime işledi ve o şımarık şarkı sözleri, kırmızı dudakları ve sallanan kalçalarıyla çok daha şımarık hale geldi.

Sanırım artık bir country müzik hayranı oldum. Cannon bunun sonunu duymama asla izin vermeyecek.

Perde arasında tiyatronun ışıkları yanar yanmaz yerimden kalkıp güvenlik görevlisine doğru ilerliyorum. Önünde durduğumda cüzdanımı çıkarmış ve iki bin doları elime almıştım.

"Yine mi?" diye mırıldandı. "Dostum, çekil."

"Az önce sahneye çıkan kadını gördün mü?"

Sanki bu konuşmadan çoktan sıkılmış gibi başını sallıyor. "O benim lanet olası karım."

Elime bakıyor. Paraya baktığını düşünüyorum ama sözleri yanıldığımı kanıtlıyor.

"Yüzüğün nerede o zaman?"

Kaşlarımı çattım. Holly'nin yüzüğünü yılbaşı gecesi otel odasına getirmiştim. Kendim için bir tane almayı düşünmedim bile ve Holly de bundan bahsetmedi.

Tam o anda Holly'nin de benim yüzük takmamı istemesini istediğime karar verdim. Neden daha önce bu konuyu açmadı ki?

"Benim yüzüğüm yok. Yeni evliler. Gazetede okumuş olabilirsiniz. Ben Creighton Karas."

Tek kara kaşını kaldırdı. "Şu milyarder adam mı?"

"Evet."

Başını öne eğiyor. "Evet. Sanırım sen o olabilirsiniz."

Ehliyetimi ona gösterdim. "Ben *oyum*."

"Yine de geçiş kartın olmadan kulise girmene izin vermeyeceğim. O yüzden paranı bir kenara koy, dostum."

Dişlerimi sıkıyorum, enemdeki tüm kaslar kasılıyor.

"Ama gösteriden sonra tur otobüslerinin yanında bekleyebilirsin. O tarafa gidecek ve onunla o zaman konuşabilirsin. Eğer seni yanında istiyorsa, o zaman güvenliğe seni otobüse almasını söyleyebilir."

Ona parayı uzatmaya çalışıyorum ama elinin tersiyle itiyor. "Olmaz dostum. Kovulurum ve işimi seviyorum."

Yeterince makul. "Uyarın için teşekkürler."

"En iyisi kendine bir bira al ve gösterinin geri kalanının tadını çıkar." "yle yapacağım."

Ve yaparım.

CHAPTER

SIX

Creighton

Dört bira ve iki perde sonra, nihayet beklemek için tiyatronun arkasına doğru ilerliyorum. Orada bulduğum şey beni şaşırtıyor. Yetenekler için bir yol oluşturan ağır metal barikatlardan bahsetmiyorum - onlar beni şaşırtmıyor. Hayır, yarı çıplak kadınların birbirlerini itip kakarak o metal barikatlara dayanması. Güvenlik yol boyunca konuşlanmış, onları engellemeye çalışıyor ama kadınlar Boone ya da BT gibi bir adamı görecekle konusunda kararlılar.

Elimden geldiğince kibar bir şekilde barikatın kenarına doğru ilerliyorum, çünkü bir grup kadının arasından ite kaka geçecek değilim. Ama yine de Holly'yi kaçırma riskini göze alamam, her ne kadar dışarıda böyle kudurmuş hayranlarla beklerken kendimi gülünç hissetsem de.

Sonunda arka kapılar açılıyor ve bir güvenlik sürüsü insan kalabalığının önüne geçiyor. Kadınlar çığlık atmaya başlıyor ve Holly'yi gördüğümde kulaklarımı tıkamak için ellerimi kaldırıyorum.

Adını söylüyorum ama bağırıyorum. Beni duymuyor. Bir düzine metre daha ve tam önümde duruyor olacak.

Onlar yaklaştıkça içimdeki öfke alevleniyor.

-Bu Boone denen adam, kolunu kıza dolamış, onu kendine doğru çekiyordu.

Ne oluyor lan?

"Holly." Bu sefer daha yüksek sesle ve daha sert çıktı.

Adam kolunu bıraktı ve bir kadının göğüslerini imzalamak için benden birkaç metre uzaktaki korkuluklara geldi. *Klas adam.* Holly otobüse doğru devam ediyor.

"Holly!"

Sarsılarak durdu, döndü ve gözleri benimkilere kilitlenince kocaman oldu. Tökezledi ve başka bir adam ona destek olmak için uzandı. Adamın ellerinin Holly'nin üzerinde olmasından, son adamın kolunun Holly'nin üzerinde olmasından hoşlandığım kadar hoşlanmıyorum.

Korkuluklara doğru geldiğinde gülümsemesi gergin. Meme imzalama dehası sıraya giriyor ve onu benim önümde karşılıyor.

"İyi misin şekerim?" diye soruyor ona.

Holly cevap vermek için ağzını açıyor ama ben ondan önce davranıyorum. "O iyi. Sadece kocasının neden hayranlarıyla birlikte durduğunu merak ediyor." Gözleri bana kaydı. "Demek kocası sensin, ha?"

"Evet, kocasıyım."

Holly'ye baktı. "Geleceğinden bahsetmemiştin."

"Geleceğini bilmiyordum," diyor sessizce.

"Bu buluşmayı otobüse taşımaya ne dersiniz?" Boone öyle diyor.

Holly başını sallar ve güvenliğe işaret eder. "Onu benim otobüse bindirin. Beş dakika içinde orada oluruz."

Bir güvenlik görevlisi çitlerden atlıyor ve beni kalabalığın arasından tur otobüslerine doğru götürüyor. Bariyerlerin arasından geçiyoruz ve kapıya vuruyor. Kapı açılıyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Beklediğim gibi bir çukur değil. Bir kasa boş bira kutusu ve birkaç boş içki şişesi dışında fazla çöp yok. Bazı kıyafetler, bagetler, defterler, gitar penaları ve video oyun kumandaları tezgâhı ve masayı dolduruyor.

Kanepenin yanında durup bekliyorum.

Beş dakikadan uzun sürüyor. Sabırsızlıkla, renkli camlara doğru ilerliyorum ve onların yavaş ilerleyişini izliyorum - imza atıyorlar ve garip açılardan fotoğraf çekiyorlar.

Sonunda kapı tekrar açıldı ve Holly içeri girdi.

Kanepede kendimi evimde gibi hissediyorum ve ne söyleyeceğimi düşünüyorum. Ama o benden önce davranıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor hiç hazırlık yapmadan.

"Karımı arıyorum," diye yanıtlıyorum.

Cevap olarak bir şeyler mırıldanıyor.

"Affedersiniz?"

"Biraz şaşırdığımı söyledim."

İlk içgüdüm kendimi savunmak, ama bunun gerçekten bir anlamı yok. Her şeyi berbat ettim ve bunu biliyorum. Bu, gitmeden önce biraz daha beklemediği için hâlâ kızgın olmadığım anlamına gelmiyor.

Özür dilemenin en iyi seçenek olduğuna karar verdim. Her zamanki gibi değil, ama kelimelerin bu kadar kolay gelmesine şaşırdım. "Özür dilerim Holly. Her şeyi berbat ettim. Sana bir yerde olacağımı söylemişim ama değildim."

Ağzı açık kalıyor ve o anda o ağza yapmak istediğim her şeyi hatırlıyorum.

Otobüsün ön tarafından yavaşça bir alkış başlıyor ve konuşmayı kesiyor.

"İşte bu nasıl yalvarılacağını bilen bir adam. Not alıyorum dostum, başım derde girerse diye."

Koridorda ilerliyor ve kafataslı muştalara benzeyen dövmeleli bir el uzatıyor. "Boone Thrasher."

Ayağa kalktım ve onu erkek erkeğe değerlendirdim. "Creighton Karas."

El sıkışıyoruz, ikisi de diğerininkini ezmek için aşırı çaba sarf etmiyor, ki bu da elinde muşta dövmesi olan bir adamdan beklediğimden daha fazlası. Varsayımlar ve tüm bunlar.

Hâlâ sahnede giydiği yırtık kot pantolonu, kamuflaj şapkası ve motorcu botlarını giyiyor ama yeni bir tişört giymiş olmalı çünkü sonuncusunu performansın ortasında yırttı.

"Bu kıza iyi davranacaksın, duydun mu? Yoksa bana hesap verirsin." Thrasher'ın bakışları benimkileri delip geçiyor ve sözleri çok ciddi.

Holly ile ne yaptığımın onu ilgilendirmedğini söylemek için ağzımı açıyorum ama duraksıyorum. Dürüst olmak gerekirse, onun adına beni tehdit edecek kadar onu önemseyen biri olduğu için mutluyum. İlgisi tamamen platonik olduğu sürece bir sorunumuz yok.

"Uyarın için teşekkürler. Holly'nin arkasında bir *arkadaşı* olmasına sevindim."

Arkadaş kelimesine yaptığım vurguyu yakalıyor. "Endişelenme dostum. Benim kendi kadını var. Seninkini çalmaya çalışmıyorum." Daha yakına eğiliyor ve ekliyor, "Ayrıca, eğer onu isteseydim, asla bir şansın olmazdı."

Kendinden emin tavırları anında yumruğumu suratına indirmek istememe neden oluyor ama Holly sessizce ofluyor, görünüşe göre Boone ve benim maço tavırlarımızdan sıkılmış.

"Bu konuda sana katılıyorum," diye cevap veriyorum, konuşmayı bitirmeye hazır bir şekilde.

Gülüyor, otobüsü dolduran gümbür gümbür bir ses. Geri adım atıyorum ve Holly'ye sahiplenici bir kol atıyorum.

Thrasher gülümseyerek şöyle diyor: "Yapabilirsin dostum. Kesinlikle o dangalak JC'den daha iyisin." İki elini de havaya kaldırıyor. "Adamın siki amcığa tercih etmesiyle ilgili bir sorunum yok. Herkesin kendi tercihi. Ama böyle değilmiş gibi davranmak için Holly'yi kullanmasıyla ilgili bir sorunum var. Eğer başka bir adamın kıcını sikecek kadar erkeksen, o zaman hayranlarına karşı dürüst olacak kadar da erkek olmalısın ya da en azından plak şirketinden sakal talep etmemelisin. Sadece benim fikrim. Zaten bir anlamı da yok."

Tamam, bu adamdan hoşlanabilirim.

"Bu durum kesinlikle halledildi." "Aynen öyle.

Tarzını beğendim, dostum."

Başımı sallıyorum, bu konuşmanın bitmesine fazlasıyla hazırım. Holly yanımda, yani tek istediğim onunla biraz yalnız kalıp bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak. Yani iki kelimelik bir nottan başka bir şey yazmadan beni bir daha asla terk etmeyeceği gerçeğini. Ve beni terk etmemesi ideal olurdu.

"Yolunuzdan çekileceğiz. Grubunuzun geri kalanının otobüse binmek için beklediğini varsayıyorum."

"Açılış otobüsündeler."

Holly'ye bakıyorum, o da açıklıyor.

"Diğer açılış grubuyla aynı otobüsü paylaşıyorum. Şirketler masrafları bölüşüyor."

Holly'den sonra sahneye çıkan ve çok sayıda enstrüman çalan dört iri sakallı oduncu görünümlü adamı hatırlıyorum.

"Dört adamla aynı otobüsü mü paylaşıyorsun?"

"Yedi, grubumdaki adamları da sayarsan."

"Bu gece bitti. Bir otel bulacağız ve seni Dallas'a götüreceğim." "Ben her zaman grubumla seyahat ederim," diye itiraz ediyor.

"Şimdi de kocanla seyahat ediyorsun."

Thrasher kanepeye oturuyor, bizi yalnız bırakıyormuş gibi bile yapmıyor. Aslında, iki sentini paylaşmaya karar veriyor.

"Turla birlikte seyahat ediyor. İşler böyle yürüyor."

"O zaman kendi otobüsünü alacak. Grubu diğer grupla kalabilir."

Onaylarcasına başını salladı. "Olur. O zaman davulcularını otobüsümden atabilirim. Ama bunun için hesabı sizin ödemeniz gerekecek. Hiçbir şekilde

etiket olacaktır."

"Endiŕe edecek bir ŕey yok. Otobüsle seyahat etmesi için ısrar etmeseydiniz, otelleri ayarlardım ve jete binerdik."

Thrasher baŕını sallar ve masanın  zerindeki Johnny Walker Blue Label ŕiŕesine uzanır. En azından adamın viski zevki kötü değil.

"Bu kaderi kışkırtmak olur, dostum. Çok fazla iyi sanatçı kaza geçirdi. Ben buna katılmıyorum."

"Creighton," diyor Holly, sözümüzü keserek. "Bunun hakkında konuŕmamız gerek." Ona bakıyorum. "Konuŕacak bir ŕey yok. Burada olman gerekiyor,

ve burada bensiz olmana izin vermek istemediğimi fark ettim."

Kolumdan kurtuluyor ve ben de kolumu omuzlarından indiriyorum. "Bu gerçekten senin vereceğin bir karar değil."

Thrasher'a bakıyorum, o da gidip biraz patlamıŕ mısır alsa iyi olur.

Gözlerim Holly'ye kaydı. "Bu gece için bir otel ayarlıyoruz."

Mutfak dolaplarına yaslanıp kollarını kavuŕturuyor. Hareketlerinin, askılı bluzunun içindeki göğüslerini yukarı kaldırıŕına takılmadım desem yalan olur.

Gözlerim perçinlendi ve "Birazdan buradan çıkıp bu gece yola çıkıyoruz" dediğinde neredeyse sözlerini kaçıracaktım.

Dudaklarım seğiriyor ve küstah tavrı yüzünden onu dizlerimin üzerine çökertme isteğimi bastırıyorum. Ama bu seyirci istediğim bir ŕey değil. "Sabah saat kaçta mek nda olman gerekiyor?"

Holly, Thrasher'ın cevap vermesine izin veriyor. " ğlene kadar orada olduğu sürece sorun yok. Ve eğer lanet olası jetini alırsan, bana söyleme. Bilmek istemiyorum. Uçağın d ŕerse baŕka bir a ılıŕ gösterisi ayarlamak zorunda kalmak istemem."

Holly'nin elini tutup kendime doğru çektim. G ğ s mle temas ettiğinde keskin bir nefes alıyor. Eli yukarı kalkıyor ve parmakları omzuma dolanıyor. Lanet olası bir seyirci istemediğimi unutmadan önce bu otobüsten aceleyle çıkmamız gerekiyor.

Konuŕurken onun geniŕ kahverengi gözlerine bakmıyorum. "Yarın  ğlen g r ŕ r z, Thrasher."

CHAPTER

SEVEN

Holly

Creighton otel süitinin kilidini açıyor ve kapıyı benim için tutuyor. Işık düğmesini bulup odaya giriyorum. Açılış otobüsüne bindiğimizden ve Creighton beni çantamı hazırlamaya yönlendirdiğinden beri ikimiz de konuşmamıştık. Yönlendirdi derken, emretti demek istiyorum.

Tüm bu değişim boyunca, yoğunluğundan patlayacağımdan emin olana kadar karışık duygular damarlarıma doldu. Şok öfkeyle, öfke ise heyecanla savaştı.

Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Geldiği için mutlu mu? Yoksa beni unuttuğu için hâlâ kırgın mı? Ya da gelip hayatımı ele geçirdiği için kızgın mı?

Bırakın kelimelere dökmeyi, sadece *hissedecek* kadar bile bir şeye kilitlenemiyordum. Her zaman olduğu gibi, şarkı sözleri kafamda uçuşmaya başladı, ama duygularım gibi onlar da karmakarışıktı.

Creighton'ın bana yaptığı bu ve bunu seviyor muyum yoksa nefret mi ediyorum emin değilim. Hayat konfor alanınızın sınırında başlar diye bir söz yok mu? Bilin bakalım ne oldu? Ben yaşıyorum, çünkü şu anda konfor alanımın o kadar dışındayım ki, geri dönüş yolunu bile bulamıyorum.

Bu son aylar tamamen yeni bir şeyler denemek ve kendimi bulmakla ilgiliydi ve belki de bu sadece bir sonraki adımdır. Kesin olan bir şey var.

Kendimi Creighton Karas gibi hükmeden, ezici bir adama kaptırmak istemiyorum. Bundan sonra ne olursa olsun, uğruna savaştığım parçalarım tutunmalıyım çünkü ben de önemliyim. Bu ilişki sadece onunla ilgili değil. Eğer bu ilişki otele sessiz bir yolculuktan sonra da devam edecekse, bu gerçeği netleştirmeliyiz.

Creighton çatı katına döndüğünde orayı boş bulunca ne düşündü? Her şeyi berbat ettiğini fark etti mi? Önce Nashville'e mi gitti? Beni bir çocuk gibi azarlayıp saçımdan tutup sürüklemek için mi burada? Eğer durum buysa, büyük bir hayal kırıklığı yaşayacak. Bu turneden ayrılmıyorum.

Odamızın kapısını kapatıp, çantalarımızı bırakıp "Soyun" diye homurdandığında dönen olasılıklar sona eriyor.

Gözlerim ona kaydı. Bu senaryonun böyle gitmesini beklemiyordum. "Affedersiniz?"

"Gerçekten tekrar etmem gerekiyor mu?"

"Konuşacağımızı sanıyordum-" diye başlıyorum ama Creighton araya giriyor. "Konuşmam bitti. Karıma onun hakkında ne hissettiğimi göstermek üzereyim.

çekip gitti, telefonuna cevap vermedi ve beni onu bulmak için birçok eyalete uçmak zorunda bıraktı."

"Biliyordun-"

Yine sözümü kesti. "İki kelimelik bir not bırakmışsın canım. İki kelime. Lanet olası. Kelimeler. Onlar da 'Siktir git' olabilirdi."

"Belki de öyle olmalıydı," diye cevap veriyorum, tepkisi karşısında şaşkına dönmüş ve sinirlenmiş bir halde.

"Soyun. Şimdi soyun. Yoksa senin yerine ben yaparım."

Ses tonu amansız ve o anda boyun eğemeyeceğimi biliyorum. Belki de San Antonio'da olmam uygun, çünkü bu benim lanet Alamo'm olabilir.

Başımı sallıyorum. "Ben oynamıyorum, Creighton."

Yüz ifadesi vahşileşiyor. "Bu durumla ilgili bir şey mi sana *oyun oynadığımı* düşündürdü?" Bana doğru yürüyor. "Anlaşmıştık. Kararları ben veririm, sen takip edersin."

"İşine geldiği zamanlar dışında varlığımı kabul etme zahmetine katlanamayacağını açıkça ortaya koyduğunda bu anlaşma pencereden dışarı çıktı."

Sanki ona tokat atmışım gibi başını geriye attı ve adımlarının ortasında durdu. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Dünden sonra mı? Başka neye inanayım? Bir telefona bile cevap verme zahmetine katlanamadın ve gitmem gerektiğini biliyordun!"

"Bugün Nashville'de olman gerektiğini biliyordum. Planımız buydu. Dün gece seni oraya götüreceğimi söyledim ama bir işim çıktı. Milyarlarca dolarlık bir şirketi yönetirken böyle şeyler olur Holly. Bu değişmeyecek."

"Bunu anlıyorum. Ben bile bunu anlıyorum ama anlamadığım şey, planların değiştiğini söylemek için beni aramana bile tahammül edememen. Etiket söz konusu olduğunda tasamam çok kısa. Kurallara uymaktan başka seçeneğim yok, yoksa mahvolurum. Sana kurallarına göre oynayacağımı söyledim, ama bir taahhüdüm olduğunu hatırlayamadığın için kariyerimi riske atmaya başladığında, işte o zaman ne istediğin umurumda olmaz."

Bir elimi pencereye ve uzaktaki Majestic Tiyatrosu'nun ışıklarına doğru savuruyorum. "Bu benim hayatım. Kimin en büyük bira göbeğine ve en büyük erkek memesine sahip olduğunu tartışan bowling takımlarına yağlı yemekler servis etmekten daha fazlası için yaratıldığımı kendime kanıtlamak için tek şansım bu. Bunun benim için ne kadar hızlı dağılabileceği hakkında bir fikrin var mı? O zaman başladığım yere geri dönerim ve sırf bu işe sahip olduğum her şeyi vermediğim için bunun olmasına izin vermeyi *reddediyorum*."

"Bunun olmasına izin vereceğimi sana düşündüren nedir? Bu artık endişelenmen gereken bir şey değil." Creighton'ın ses tonunda hayal kırıklığı açıkça görülüyor ama yine de anlamıyor.

"Saçmalık. Evlilik sözleşmen hala kendimden başka kimseye güvenemeyeceğimi açıkça ortaya koyuyor. Ayrıca, buraya kadar kendi başıma gelmedim ki şimdi bir erkeğin benimle ilgilenmesine bel bağlayayım."

Creighton'ın başı yana eğilir. "Holly-"

Yüzümü ona dönmek için başımı geriye sallıyorum. "Hayır. Anlamıyorsun. Geleceğimi tehlikeye attığın anda bu bir oyun olmaktan çıkar."

Kaşları çatılıyor ve yüz hatları geriliyor. "Bunun bir oyun olmadığının farkındayım. Ayrıca programını takip edemeyerek çuvallayanın ben olduğumun da farkındayım. Ama bu, bildiğim tek yolla bizi tekrar dengeye getirmem gerekmediği anlamına gelmiyor."

Sanırım seksten bahsediyor, çünkü bu evliliğin uyumlu olduğumuz tek kısmı bu gibi görünüyor. Ama yine de bu, onun yöntemlerini sevmek zorunda olduğum anlamına gelmiyor.

Yatak odasına girip yatağın kenarına oturuyorum ve sağ botumun fermuarını açıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Creighton eşikten geçti,

ve kafasına tehlikeli bir şekilde yaklaştı. Niyetim bu değildi, en azından bilinçli bir niyet değildi. İkinci çizme onu takip ediyor. Sol yanından vızıldayarak geçerken hiçbir şey söylemiyor. Yüzüne hızlı bir bakış attığımda çarpık bir sırıtışla karşılaşıyorum. Çizme çoraplarımı çekiştiriyorum ve eteğimin fermuarına uzanıyorum.

Sesi bu sefer daha sessizdi. "Holly, ne yapıyorsun?"

"Emirleri uyguluyorum. Neye benziyor?"

Eteğimi ve iç çamaşırimi kalçalarımın üzerinden aşağı itiyorum ve üstümü başımın üzerinden çekiştiriyorum. Her bir giysiyi fırlattığımda ayaklarının dibine düşüyor.

Büyük boy yatağın yorganını yırtıp ortasına tırmanıyorum. Sırt üstü dönüyorum ve bacaklarımı iki yana açıyorum.

"Bu senin için yeterince iyi mi? Bu senin için yeterince *soyulmuş* mu?"

Creighton yatağa yaklaşıyor. "Bunu açıklayacak mısın, yoksa bu numarayla ne yapmaya çalıştığını tahmin etmem mi gerekecek?"

"Numara falan yok. Sadece emirleri uyguluyorum."

Creighton'ın dudakları kurt gibi sırtarak seğirdi. "Holly, beni nasıl baştan çıkaracağını biliyorsun, buna hiç şüphe yok. Ama bunun düşündüğün gibi sonuçlanacağını sanmıyorum."

Başımı kabarık yastığın üzerinde yana doğru eğiyorum. "Gerçekten mi? Ben boyun eğirim, sen beni becerirsin, ben boşalırım, sen boşalırsın ve sonra belki tekrar ederiz."

Yorganı kaldırıp üzerime atıyor.

Tamam, görünüşe göre yanılıyorum.

"Beni çok tahmin edilebilir biri gibi gösteriyorsun sevgili karıcığım ve buna izin veremem."

Yatağın etrafında dönüyor, sırtı bana dönük bir şekilde kenarına oturuyor ve ahizeden kablosuz telefonu kaldırıyor.

"Oda servisi, teşekkürler." Bağlandıktan sonra, "Bir porterhouse ve bir fileto. Orta pişmiş. İki Sezar salatası." Pahalı bir şarap olduğunu tahmin ettiğim bir şeyin adını sayıklıyor, diğer uçtaki kişiye teşekkür ediyor ve telefonu kapatıyor.

Yorganı göğsüme bastırıp doğruluyorum. "Az önce ne oldu öyle?"

Creighton ayağa kalkıp bana döndü. "Senin amını meze olarak değil de tatlı olarak yemeye karar verdim."

Bir kez daha zihnim dönüyor. "Tekrar ediyorum, az önce ne oldu?"

Creighton ikinci sorumu duymazdan geliyor ve odayı geçip dolaba gidiyor. Beyaz gömleğinin kollarını açıyor, omuz silkiyor ve asıyor.

"Vay anasını, kot pantolon giymiş. Bunu nasıl gözden kaçırmış olabilirim?" Kendi kendime mırıldanıyorum. Ama görünüşe göre mırıldanmam Creighton'ın kulağından kaçacak kadar sessiz değil.

"Muhtemelen çığlık atan hayranlar, kötü aydınlatılmış otobüs ve senin bana yeni bir göt deliği açma planın."

"Kot pantolonun olduğunu bilmiyordum."

"Sana aldığım kıyafetlerin asılı olduğu dolaba adımını atmış olsaydın bilirdin."

Sertleşiyorum, parmaklarım kabarık tüylere karşı geriliyor. "Bunlara ihtiyacım yoktu. Hiçbirine."

"Gitara bile mi?" diye soruyor, karanlık bakışları üzerimde.

Ben konuşmak istemezken, onun doğrudan meselenin özüne inmesinden nefret ediyorum.

"Gitar için sana teşekkür ettim."

"Ama yine de bıraktın. Bunun pratik bir ifadeden ziyade kişisel bir ifade olduğunu varsayıyorum."

Bakışlarını kırmayı reddediyorum. "Beni zaten bir kez satın aldın, Karas. Beni satın almaya çalışmana gerek yok."

"Gitar jette."

Kalbim sıkışıyor. O ışıltılı turkuaz Gibson'ı çok sevmiştim. Gerçekten, çok sevmiştim.

Creighton "Yemekten önce duş almak ister misin?" dediğinde hâlâ nasıl cevap vereceğime karar vermeye çalışıyordum. Birazdan burada olur."

Hâlâ üzerimde olan 10 kiloluk sahne makyajını düşünüp ayağa kalkıyorum. Bunu bir soru olarak ifade etmesine neredeyse şaşıyorum ama tereddüt etmeden yataktan kalkıp tuvalet çantamı almak için çantama gidiyorum.

Dušta biraz zaman geçiriyorum, az önce olanları tekrarlıyor ve evli olduğum bu adamı anlamaya çalışıyorum. Spoiler: Başarısız oldum. Onu tahmin etmek imkânsız ve sanırım bunu denerken kendimi delirteceğim. Dış kapının açılıp kapandığını duyana kadar banyodan çıkmıyorum.

Banyodan aldığım kabarık bornozu üzerime geçirip kapı çerçevesinden kafamı uzatıyorum ve bir adamın el arabasından kubbeli tabakları indirip masaya yemeğimizi hazırladığını görüyorum.

Suşi yemeğimizin anıları bir kez daha beynime süzülüyor. Bu gecenin nasıl geçtiğine bakılırsa, masanın üstüne oturup bifteklerimizi yemeyeceğimizi rahatlıkla söyleyebilirim. Ama suşi yemeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu düşünürsek

Biftek, düzgünce oturmak ve onu yutmak konusunda iyiyim. Kendime bunu hak ettiğimi söylüyorum. *Holly'nin turnede zayıf kalması için bir gece izinli olması gerekiyor, böylece görsel olarak çekici diyeti beni öldürmeyecek.*

Adam örtüleri kaldırıyor, şarabın tıpasını açıyor ve daha fazla hizmet teklif ediyor ama Creighton ona teşekkür edip yoluna gönderiyor. Dış kapının kapanma sesini duyana kadar yatak odasının kapısındaki gölgelerle kararmış yerimden ayrılmıyorum.

Oturma odasına çıktığımda Creighton'ı bana bir kadeh şarap doldururken buluyorum. Yemeğin zengin aromasını içime çektiğimde dudaklarımdaki protesto sönüyor. Pek çok insanın et yemeye karşı ahlaki ya da başka itirazları olduğunu anlıyorum ve buna saygı duyuyorum ama ben iyi bir bifteği seven bir Kentucky kızıyım.

Creighton sandalyemi çekti ve ben de koltuğuma gömüldüm. *Bu onun kendini affettirmeye çalışma şekli mi?* Eğer benden sadece seks isteseydi, teklifimi kabul edebilirdi. Belki de soğukkanlı davranıp nasıl gideceğine bakmalıyım?

Bir stratejiye ihtiyaç duymaktan nefret ediyorum ama Creighton söz konusu olunca her şeye hazır olmam gerektiğini hissediyorum. *Normal olmaya ne dersin Holly?* Ama bizim normalimiz ne? Sadece kendim olmaya karar verdim. İyi versiyonu, bir adamın kafasına ayakkabı fırlatan değil.

"Harika kokuyor."

"Onayladığına sevindim."

Gülümsüyorum. "Benim için sipariş vermenden şikayetçi bile olmayabilirim çünkü bir rodeo kovboyu gibi salladın. Ama emin ol," diyorum çatalımı ve biftek bıçağımı elime alırken, "ilk kez ezme ya da havyar ısmarladığında ve benden bunları yememi ve beğenmemi beklediğinde, yemek seçme ayrıcalıkların büyükannemin bahçesindeki bir ottan daha hızlı koparılacak."

"Not edildi."

Filetoyu kesmeden önce bakışlarımı bir anlığına Creighton'ınkilere dikiyorum. Ağzıma götürüp içine atıyorum ve çiğnerken takdirle inliyorum. Johnny Utah's'taki yemek dışında ilk kez kendimi gerçekten şımartmışım.

Yutkunduktan sonra mırıldanıyorum: "On dört aydır kırmızı et yemedim. Bu bir suç olmalı."

Creighton yorumumu yakaladı. "Kırmızı etten bu kadar hoşlandığın belliyken neden on dört ay kırmızı et yemedin?"

Lezzetli yemeğe o kadar odaklanmışım ki ona mutlak gerçeği eksik bir şekilde anlatmaktan başka bir şey yapamıyorum. "Programdan önce, PB&J ve ramenle yaşıyordum ve her kuruşumu büyükannemin sağlık faturalarına yatırıyordum.

Program sırasında ve sonrasında ise *sakin bunu ağzınıza atmayı düşünmeyin* listesindeydim."

Creighton kadehini kaldırır ve şarabından bir yudum alır. "O zaman bu gece içtiğine sevindim. Anlat bana-"

Büyükannemle ilgili bir soru sorulacağından emin olduğum için araya giriyorum. Konuyu ona getirmiş olabilirim ama onun hakkında konuşmak istemiyorum. Bu gece zaten bedenimi sergiledim; ruhumu sergilemeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum.

"Menajerime ya da kostümcülere söyleme yeter. Yabaları çıkarırlar. Kilo almama izin yok. Aslında ACM Ödülleri'nden önce 10 kilo daha vermem gerekiyor. Ama egzersizden nefret ediyorum ve bifteği tekrar tattıktan sonra tavuk ve buharda pişmiş sebzelere nasıl geri dönebileceğimden emin değilim."

Creighton'ın çatalı porselene çarpıyor. "Bu çok saçma. Bunu yasaklıyorum."

"*Ne dedin lan sen?*" bakışımı atıyorum.

"Affedersiniz ama bir şeyi yasaklamak size düşmez," diye cevap veriyorum, *kibar Holly* tavrımı kaybederek.

"Bir kilo daha kaybedersen, bunun kaybettiğin son kilo olmasını sağlarım."

Pekâlâ. Kulağa uğursuz geliyor.

"Ve yine de bu tür bir karar vermek sana düşmez." "Holly-"

"Creighton-"

İkimiz de birkaç dakikalığına inatçı bir sessizliğe bürünüyoruz ve ben dikkatimi tekrar tabağıma veriyorum. O da aynısını yapıyor ve konuyu kapatıp kapatmayacağını merak ediyorum. Sonra bifteğimden bir ısırık daha alıyorum ve umursamayayı unutuyorum.

Yemeğimi neredeyse bitirmiştım ki Creighton'ın telefonu çaldı. Pantolonunun cebinden çıkarıp özür diliyor.

"Buna bakmam gerek."

Odadan çıkıyor ve "o orospu çocuğu" ve "asla kabul etmeyeceğiz" gibi birkaç yorum dışında konuşmanın onun tarafından pek bir şey duyamıyorum. Bu iki cümle de telefon görüşmesinden keyif aldığını göstermiyor.

O gittiğinde, bifteğimin ve salatamın geri kalanını bitiriyorum ve az önceki karmakarışık şarkı sözlerinden biri beni rahatsız etmeye başlıyor. Creighton döndüğünde masada bir kâğıda bir şeyler karalıyorum.

Sanki parmaklarını defalarca saçlarına sokmuş gibi saçları önden yukarı doğru kalkmış. İyi bir telefon görüşmesi olmadığının bir işareti daha.

Gerçek bir eşin işini gücünü bırakıp sorunun ne olduğunu sorduğu yer burasıdır. Şarkının sözlerini bitiriyorum ve şu eş olayını denemeye karar veriyorum.

"Ne oldu?" Tamam, itiraf etmeliyim ki bu çok parlak bir sohbet başlangıcı değil ama ucu açık ve onu tüm o küfürlerin nedenini paylaşmaya davet ediyorum.

"Endişelenmene gerek yok."

İşte bu evlilik ile eşlerin *gerçekten* bir bağ kurmaya çalıştığı bir evlilik arasındaki fark. Bununla ilgili bir şey içimde küçük bir parçayı kırıyor. Neyin parçası, tahmin etmeyi reddediyorum.

"Oh, söylemiyorsun. Sevgilim, bu korkunç. Keşke yardım etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı." Saçma sapan, deli saçması yanıtlım Creighton'dan sert bir bakış yememe neden oluyor. "Ne? Kocası hayatındaki bir şeyi gerçekten paylaşmış bir eşmişim gibi davranmaya çalışıyorum ve bu umurumda bile değil."

Bakışı, eğer mümkünse, daha da keskinleşiyor. Ama beni en çok şaşırtan sözleri oluyor. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Anlat bakalım, hubs. Bu gece tehlikeli yaşıyorum," diyerek aksanımı serbest bırakıyorum.

Creighton odayı geçip masaya yaslanıyor, böylece yüzü bana dönük, kalçası kolumdan sadece birkaç santim uzakta. Bu da aletin muhtemelen ağzımdan sadece bir adım uzakta olduğu anlamına geliyor ve elimde olmadan tatlıyı düşünüyorum.

Gözlerimi kot pantolonunun içinde oldukça belirgin bir şekilde sergilenen paketinden ayırıyorum ve koyu kahverengi bakışlarıyla buluşuyorum - hala bana daraltılmış bir bakış. Ölçümü alıyor, neyle uğraştığına olan gerçek ilgimi ölçüyor.

İşini kolaylaştırmaya karar verdim. "Tüm şımarıklıklar bir yana, neler olduğu hakkında konuşmak istersen gerçekten buradayım."

İfadesinde bir şey yanıp sönüyor ama ben daha ne olduğunu anlayamadan kayboluyor.

"O Cannon'dı."

"Tamam," diyorum ve devam etmesini istiyorum.

"Sorun çıkaran aktivist bir hissedarımız var. Şirketin iş stratejisi konusunda ortalığı ayağa kaldırıyor ve değişikliklerin yanı sıra karar alma mekanizmasını dengelemek için yönetim kurulunda ilave bağımsız direktörler talep ediyor."

Onu takip ediyorum ama bunların çoğu benim için hiçbir şey ifade etmiyor. "Aktivist hissedar tam olarak nedir?"

"Şirkette yeterince hissesi olan ve ortalığı ayağa kaldırdığında onu ciddiye almamız gereken biri. Şirketin iş yapma biçimini değiştirmeye çalışmanın kışkırtıcı bir yolu."

"Tamam." Açıklamasını bir süre düşündüm. "Bu sizin işinizde olağan bir şey değil mi?"

Başını sallıyor. "Evet, ama bu durumda daha da sıkıntı verici çünkü aktivist hissedar aynı zamanda benim amcam."

Kaşları havaya kalktı. "Amcam mı?"

Gülümsemesi acımasız. "Evet. On yaşından on sekiz yaşına kadar yetişmemden sorumlu olan amcam."

Kelimeleri severim, çünkü çoğunlukla onları bir tür duygusal tepki veren şarkılara dönüştürmeyi severim. Creighton'ın kelimelerini dikkatle seçtiğini fark ettim. *Beni büyüten amcamı* öylece söylemedi.

"Yakın olmadığınızı varsayıyorum."

"Doğru tahmin ediyorsun. Parasını döviz piyasalarından kazandı ve ben de aynı şeyi yaptığımda egosu tavan yaptı - bana hiçbir şey öğretmemiş olmasına rağmen. Şirketimi halka açtığımda, beni kızdıracak kadar büyük bir parça istemeye karar verdi."

"İlişkiniz karmaşık gibi görünüyor."

Creighton'ın çenesindeki bir kas kıpırdadı. "Öyle de denebilir."

"Peki, bu sadece can sıkıcı olan türden bir sorun mu? Yoksa ciddi mi?"

Creighton kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak kaykılır. "Dürüst olmak gerekirse, henüz tam olarak emin değilim. Şimdiye kadar sadece baş belasıydı - şirketin sahip olduğu bazı işletmeleri satmaya başlamamı talep ediyordu ki onu susturmak için bunu yapmayı reddediyorum. Ama şimdi, alternatif taktikler denediğini söylemek yeterli."

Creighton'ın sözlerini bir kez daha dikkatle inceledim. Söylemediği şey de aynı güçle ortaya çıkıyor.

"Bu alternatif taktiklerin benimle ya da evlenmemizle bir ilgisi var mı?"

Creighton'ın göğsü bir nefesle inip kalkıyor. "Bu konuda biraz cephane buluyor, evet."

Aslında verdiği samimi cevap beni şaşırttı. Soruyu tamamen geçiştirmesini bekliyordum.

"Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Birkaç dakika öncesinin aksine, en ufak bir şımarıklık yapmıyorum. Eğer yardım edebileceğim bir şey varsa, yaparım - ve sadece Creighton'ın adının çamura bulaşması benim adımın da çamura bulaşması anlamına geldiği için değil.

"Bir yolunu bulacağım." Bana baktı. "Ama teşekkürler."

Omuz silkmeye başlıyorum ama bu esnemeye dönüşüyor. "Aklına bir şey gelirse seslenmen yeterli."

Creighton beni inceliyor. "Yorgunsun."

Bu bir soru değil ama yine de cevap veriyorum. "Evet, aradan sonraki ilk gösteri. Ne kadar yorucu olduğunu unutmak kolay. Prova, ses kontrolü, tanışma ve selamlaşma ve diğer her şeyden bahsetmiyorum bile."

"O zaman sanırım bu gecelik bu kadar yeter."

"Bir radyo röportajı için öğlene kadar Dallas'ta olmam gerekiyor. Umarım bu bir sorun olmaz."

Başını yavaşça sallıyor. "Sorun değil. Hızlı bir uçuş. Yeterince vaktimiz olacak."

"Tamam o zaman." Sandalyeyi masadan geriye itip ayağa kalkıyorum, bornozun kemerini daha sıkı çekiştiriyorum ve gümüş cilalı ayak tırnaklarıma bakıyorum. Creighton'a bakıyorum. "Sanırım ben yatmaya gideceğim."

Yatak odasına doğru tereddütlü bir adım atıyorum, beni kemerimden tutup göğsüne doğru çekmesini ve tatlıyı unuttuğumla ilgili bir şeyler homurdanmasını bekliyorum.

Ama bunların hiçbirini yapmadı. Onun yerine başını sallamakla yetindi.

"Sizi rahatsız etmemeye çalışacağım. Önümde birkaç saatlik işim var. benden."

Gerçekten mi Creighton? Gerçekten mi? Daha önce soyunmanı emrettikten sonra mı? Fikrini değiştirmesi için ona bir an verdim. Değiştirmede. Tamam o zaman.

"Sorun değil. Ölü gibi uyuyorum. Hiçbir şey beni uyandıramaz. Üç ay boyunca otobüste horlayan bir sürü adamla uyumaktan geliyor."

Creighton'ın yüz hatları gerildi ve daha önceki rahat ifadesini yok etti. "Yarın bu da değişiyor. Yeni otobüsün konserden sonra seni bekliyor olacak."

Aklım ona susmasını söyleyemeden ağzım hareket etmeye başlıyor. "Bu harika olacak. Artık orgazmlarımı sessiz tutma konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak."

Creighton'ın ağzının kenarları çarpık bir sırıtişla kıvrılıyor. Masayı itiyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

"Hayır Holly, bu artık kesinlikle bir sorun olmayacak. Aslında, yarın gece o otobüste benim için inlemezsen çok büyük bir sorunum olacak."

Adamın ruh haline ayak uyduramıyorum ama beni asıl etkileyen sırtışı oluyor. Sözleri kulağıma fısıldanırken ürperiyorum. Görünüşe göre kendi iradesini geliştiren elim kotunun düğmesine uzanıyor.

Ve ... lanet telefonu yine çalıyor.

Elimi bırakıyorum. "Sanırım bu yatağa yalnız gideceğim anlamına geliyor."

Telefonuna uzanıp ekranı kontrol ediyor. "Eğer bu aramayı cevaplamak zorunda olmasaydım..."

Omuz silkiyorum. "Zaten fazladan uyumak işime yarardı. Radyo istasyonunda fotoğraf çektirmek isteyecekler, bu yüzden liste başı bir şarkıcı gibi görünmem gerekiyor."

Creighton parmağını telefonunun ekranında kaydırıyor, ben de arkamı dönüyorum.

"Bir dakika bekleyin lütfen."

Benimle mi yoksa telefondaki kişiyle mi konuştuğunu bilmeden duraklıyorum. Omzumun üzerinden bakınca telefonu masanın üzerine bırakıp bana doğru geldiğini görüyorum. Elini bornozumun kemerine sokuyor ve tam da birkaç dakika önce hayal ettiğim hareketle beni kendine doğru çekiyor.

"Tatlımı erteliyorum," diyor ve ağzını benimkinin üzerine eğıyor.

Ona doğru açılıyorum ve dili ağzımın içine giriyor, ağzımı o kadar lezzetli bir şekilde tadıyor ki kalçalarım birbirine yapışıyor ve bacaklarımın arasında büyüyen kayganlığı hissedebiliyorum. Başımın arkasını kavrayarak saçlarımı tutuyor ve beni ters yöne yatırıyor, öpücük derinleşip yoğunlaşırken nefesimi boşa harcamıyor. Beni kavrayışını bıraktığında o anın içinde kayboluyorum.

Şaşkın bir sessizlik içinde dururken, telefonunu alıp sesini açmasını, masaya yaslanmasını ve konuşmaya başlamasını izliyorum.

"Ver onu bana," diyor telefona doğru, ama sözlerinin bana yönelik olduğunu hissediyorum.

Dudaklarımda küçük bir gülümseme oluşuyor ve bornozumun kemerine uzanıp yavaşça çözüyorum. Pelüş havlu kumaşın açılmasına izin veriyorum ve ellerimi göğüslerimin arasında dinlendirmek için kaldırıyorum.

Bana hangi küçük şeytanın rehberlik ettiğinden emin değilim ama eminim bir tanesi olmalı.

Telefonun diğer ucundaki kişiyi dinlerken -ya da dinlemeye çalışırken- Creighton'ın gözleri ellerime odaklanıyor.

Artık onun dikkatini çektiğime göre, parmaklarımı vücudumda gezdirerek amımı kaplamalarını sağlıyorum. Bu kelimeyi düşünmek bile beni her zaman daha da azdırıyor.

Koyu renk gözleri beni yakıyor ve söylenen hiçbir şeyi dinlemeye çalışmadığını bile söyleyebilirim. Ne halt ettiğimi merak ederken bile onun dikkatini bu şekilde dağıtma gücüne sahip olmamı seviyorum. Sanki onun istediği bir şeye sahip olduğumu kendime kanıtlamam gerekiyor. Belki de bir tür onaylanma arayışındayım?

Hissettiklerimi sorgulamıyorum. Sadece onunla gidiyorum.

İki parmağımı dudaklarımın arasına daldırıyorum ve biriken ıslaklığın içinde döndürüyorum. Bileğimi itiyorum ve iki parmağımı da içime sokuyorum. İnleyerek, parmaklarımı içeri ve dışarı kaydırmadan önce gözlerimin bir süreliğine kapanmasına izin veriyorum.

Oh. Tanrım.

Gözlerimi tekrar açıyorum - Creighton'ın dudaklarının tek bir sessiz kelime oluşturduğunu görmek için tam zamanında.

"Siktir."

Kendimi kızdırmaya devam ederken gülümsemem tembel ve baştan çıkarıcı geliyor. Parmaklarımı yukarı kaydırıyorum, klitorisime dokunuyorum ve kendime bir zevk sarsıntısı gönderiyorum. Bir an için kendimi boşaltmayı düşündüm ama beklentinin tadını çıkarmaya karar verdim ve elimi kaldırdım.

Creighton'a doğru bir adım atıyorum.

Parmak uçlarımı dolgun dudaklarına uzatarak onları ıslaklığımla boyuyorum. Dili yalamak için dışarı fırlıyor, iki eliyle bileğimi kavlıyor ve parmaklarımı ağzına alıyor.

Tenimdeki tüm kayganlığı çektikten sonra parmaklarımı bırakıyor ve telefona doğru homurdanıyor: "Seni sonra ararım."

Telefonu halının üzerine bırakıyor ve yüzündeki vahşi ifade bana dönüyor. "Bu hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi."

Gülümsüyorum, zaferin kızarıklığı yanaklarımı ısıtıyor. Onu şaşkına çevirmiştım. Bunun olabileceğini kim bilebilirdi?

Ve sonra dedi ki, "Yatağın ucuna doğru eğileceksin, bacaklarını açacaksın ve ben de seni öyle bir sıkmeden önce o küçük dar kıkına ve küçük yaramaz amına şaplak atacağım ki, yarın sahneye çıktığında hâlâ beni hissediyor olacaksın."

Sıcaklık göğsüme yayılıyor, meme uçlarım acı verici bir şekilde büzülüyor ve iç kaslarım sıkılıyor.

Şaşırdın mı?
Sanırım sıra bende.

CHAPTER

EIGHT

Creighton

Holly dönüp yatak odasına doğru ilerlerken ben de peşinden gidiyorum. Aletim fermuarıma çarpıyor ve eğer Cannon telefonu yüzüne kapattığım için bana kızarsa, cehenneme kadar yolu var.

Çünkü az önce değerli bir ders aldım -işten daha önemli bir şey var ve beyaz havlu kumaştan bornozun kollarından aşağı kayarken sırtına düşmesine izin veriyor ve şimdiye kadar görme zevkine eriştiğim en mükemmel kıcı ortaya çıkarıyor.

Yavaş gitmeyi planlamıştım. Onu kızdırmayı. Bunun tadını çıkarmak için. Talimatlarımı harfiyen yerine getirmesini izlemek için. Ama bunun yerine öne atıldım ve iki elimle kıcını kavradım. Yatağın önünde duruyordu ve yatağın üzerine eğilene kadar onu ileri doğru ittim.

"Bu mükemmel kıcın içine girmeyi ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin." Dudaklarım kulağını sıyrıyor ve titriyor.

"Yap şunu," diye fısıldıyor.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Holly, burada emirleri senin veremeyeceğini hâlâ anlamadın mı? Kuralları hatırlamıyor musun?"

Kıcını geriye itiyor, sanki beni kurallarımın sapmam için kışkırtmaya çalışıyormuş gibi.
planı.

"İsteddiğini biliyorsun," diyor, bu kez daha yüksek sesle.

Geri çekiliyorum ve ona olan bağılılığımı bırakıyorum. "Sanırım burada kimin sözünün geçtiğini anlamam konusunda çok gevşek davrandım. Cezanı fazlasıyla hak ettin, seni pis kız ve bunu sana vermekten büyük keyif alacağım."

Başını yana çeviriyor, yanağı bembeyaz çarşafın üzerinde duruyor. Kahverengi gözleri meydan okumayla parlıyor ve elmacık kemiği ile boynunu pembe bir uyarılma rengi kaplıyor. O pembe allığı kıkında da görmek istiyorum.

Elim sallanıyor ve sağ yanağının kıvrımının altına keskin bir şaplak atıyor. Holly keskin bir şekilde nefes alıyor ve kalçalarını yatağa bastırarak inliyor.

Karşı taraftaki aynı yere bir darbe daha indiriyorum ve iniltisi daha da yükseliyor. El izim teninde kırmızımsı pembe bir renk oluşturuyor ve bu sefer inliyorum.

"Lanet olsun. Üzerindeki izlerimle çok seksi görünüyorsun. Yatağa çık. Dizlerinin üstüne çök. Şimdi."

Tereddüt etmiyor, hemen itaat ediyor. Bunun için onu ödüllendireceğim. . . . yakında. Ama şimdi, ona bundan daha fazlasını vermeliyim.

Şaplak üstüne şaplak atıyorum. Sırtını dikleştiriyor, daha fazlası için yalvarırcasına kıkını bana doğru itiyor.

Elimi bacaklarının arasına sokup okşuyorum.

"Çok ıslaksın bebeğim. Bana elini ver."

Başını çevirip bana bakıyor, kafası karışmış, alnı kırış kırış.

"Ben izlerken o daracık küçük amcığını parmaklayacaksın çünkü benim için yaptığın o seksi şovun tekrarını istiyorum. Eğer sadece benimle dalga geçeceğini sanıyorsan, yanılmışsın. O mükemmel dudaklarının arasında işim bitene kadar sikimi okşayacağım ve sen de yaramaz amını sikecek kadar sertleşene kadar beni gırtlığına kadar alacaksın."

Ağzı açık kalıyor ve sikim kabarıyor, o sıcak, ıslak cennetin içine girmek istiyorum.

"O küçük kirli ağzını yeterince kullanmadım. Şimdi o elini amına koy ve bana kendini nasıl boşalttığını göster."

Bir kez daha öne doğru dönüp talimatlarımı yerine getirmeden önce nefes nefese "Aman Tanrım" diyor. Kıkını avuçluyorum ve kotumun düğmesine uzanmadan önce geciktiği için ona sert bir tokat daha atıyorum.

Henüz fermuarımı bile indirmemiştim ve parmakları amının içine g  m  lm  şt  . Aletimi kavrayıp sıkıca bastırıyorum. Ama Holly'nin inlemeleri, sızlanmaları ve kıcını sallamasıyla ucundan precum damlamaya başlamıştı bile. Bacaklarının arasına uzanıp elini çekiyorum.

"Bundan biraz istiyorum." Elimi ıslaklığına daldırıyorum, devam etmesini s  ylemeden   nce avucumu kaplıyorum. Okşamaya başlıyorum, prekumum ve Holly'nin kayganlığı elimin her kayışını kolaylaştırıyor.

"Sen çok pis bir kızsın," diyorum ona, parmaklarından birinin amından rahatça çıkıp kıcınının b  z  lmesini g  zden geçirdiğini g  rd  ğ  mde. "Daha hızlı boşalmana yardımcı olması için kıcını dolduracak bir şeye ihtiyaın var mı bebeğim?"

Başını sallıyor.

"Bana kelimeleri s  yle Holly."

"L  tfen," diye fısıldıyor.

"Hen  z sikime hazır değilsin." Başını sallıyor.

"Bana ne istediğini g  ster, Holly."

Meraklı k   k parmağı kıcını yalıyor ama içine girmiyor.

Bana bakıyor, dişleri alt dudağına batıyor. "L  tfen."

Holly orgazmın kıyısında sallanıyormuş gibi g  r  n  yor, onu orgazm edecek k   k bir itiş için çaresiz. Fazla eşya almamış olabilirim ama   nemli şeyleri almayı unutmamışım.

"Kımıldama."

D  nd  m ve çantama y  neldim. Elimi sildikten sonra rekor bir s  rede tıkacı ve kayganlaştırıcıyı alıyorum. Yatak odasına geri d  nd  ğ  mde paketi açmış ve silikonu bolca s  rm  şt  m.

Holly'yi dizlerinin   zerinde, kıcı havada ve eli bacaklarının arasında g  r  nce neredeyse boşalıyordum.

Lanet olsun, ama bu kadın m  kemm  l.

CHAPTER

NINE

Holly

C reighton yatağın ucunda duruyor ve sıcak pembe bir popo tıkacı tutuyor. Son kullandığıımızdan kesinlikle daha büyük ama şu anda umurumda değil. Hayatımın en yoğun orgazmına ulaşmaya çalışıyorum ve hiçbir şeyi umursamıyorum. Kıcıma bir şey sokması için yalvarıyorum ve utanmam ya da utanmam gerektiğini biliyorum, ama tek umursadığım, ardından geleceğini bildiğim akıllara durgunluk veren zevk.

"Mükemmel." Ya da en azından başını eğip önce omurgamın dibine, sonra da kıcımın üstündeki çukurlara birer öpücük kondurduğunda fısıldadığı şeyin bu olduğunu düşünüyorum.

Tıkacın ucunu kıcıma dayanana kadar çatlaklarımdan aşağı kaydırırken meme uçlarım büzülüyor. Kayganlaştırıcı izi bana onu benim için çoktan hazırladığını söylüyor. Her seferinde azıcık ileri doğru bastırırken oluşan basınç mükemmel. Sırtımı kamburlaştırıp ona doğru itiyorum ve yanıkla keskin bir nefes alıyorum.

Hemen geri çekiliyor ve avuç içi uyluğumun dışını tokatlıyor. "Yavaşla bebeğim. Sana verdiğim şeyi alacaksın ve bundan hoşlanacaksın."

Tıkacı tekrar içime sokmaya başladı bile ve parmaklarım klitorisimi daha hızlı ve daha hızlı çalıştırıyor. Uyarılmışlığımın içime damladığını hissedebiliyorum.

Beni gerip tıkaçı yerleştirdiğinde zevkten neredeyse aklımı kaçıracaktım.

Daha önce beni tokatlayan aynı avuç içi şimdi kıcıımı okşuyor ve ben onu geri itiyorum.

"Çok güzel," diyor ve o anda kendimi çok güzel hissediyorum. Kendimi .

..

Orgazm içimde katılaşıp paramparça olurken düşüncelerim kapanıyor. Sanırım onun adını inliyorum ama hiçbir fikrim yok.

Elimi bırakıyorum, zevk azalırken onu atlatmaya hazırım ama Creighton'ın başka fikirleri var. Parmakları devralıyor, klitorisimi çimdikliyor ve benden bir orgazm daha çalıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, kendimi tutmak için kullandığım kolum sallanırken ve dirseklerim kırılırken gözlerim kapanıyor.

Creighton yüzüstü yatağa düşmeden önce beni yakalıyor. Beni dizlerimin üzerine kaldırıyor ama sırtım ona yaslanana kadar durmuyor. Parmakları kayboluyor ama sonra sikinin başını amımda hissediyorum.

"O ağzını sikmeyi erteliyorum. şu anda senin içinde olmam gerekiyor." İlerliyor, acımasızca bir itişle kendini tabana oturtuyor.

Kıçımdaki tıkaç onu iki kat daha büyük gösteriyor ve sikinin gerginliği bedenimi aşırı zevk yüklemesine gönderiyor.

"Creighton!" İçimden bir orgazm daha geçiyor ama o yavaşlamıyor. İçime tekrar tekrar girerken bir kolunu göğüslerimin altına koyarak beni kendisine sabitliyor.

Kulağıma doğru konuşurken nefesini hissedebiliyorum. "Bir kez daha. O mükemmel amcığının sikimi *bir kez daha* boğduğunu hissedene kadar durmayacağım." Dişleri tenime değmeden hemen önce dudakları omzumun üzerinden kayıyor.

Sözlerinden mi, dişlerinden mi, yoksa bacaklarımın arasındaki kendi elimden mi bilmiyorum ama o anda patlıyorum.

CHAPTER

TEN

Creighton

Bir e e sahip olmanın rahat olması gerekiyordu ve bu sabah uyandı ımda sikim karımın dudakları arasındaydı, inanılmaz derecede rahattı.

Ama  imdi? Şimdi Holly Wickman Karas'la evli olmanın hiç de uygun olmadığını fark etmeye ba lıyorum ama yine de beni ondan uzakla tırabilecek hiçbir şey yok. Amcamın sorun çıkarıp Wall Street'i kızdırması bile. Yoktan var ettiğim şirketin hayatımın merkezi olduğunu tüm dünyaya göstermek için d menin başında olmam gereken bir zaman varsa, o da  imdi.

Ama masamda değilim. Dallas'tayım, hala Holly'nin dünyasında yaşıyorum ve eskiden masum olan bir ta ralı kızın bu merkez noktayı nasıl ele geçirdiğini anlamaya çalışıyorum.

Onun hakkında hissettiğim her şey rahatsız edici ve bunların hiçbiri hakkında konuşmaya hazır değilim. Bunun yerine, şimdi ve buraya odaklanıyorum ve duygu denen karmaşık küçük pi leri başka bir güne bırakıyorum.

Bu kadın bir işgücü ve bunu akla gelebilecek en övgü dolu şekilde söylüyorum. Bir  d l e i değil. Bu sabah jete bindi imiz anda bir çift kulaklık taktı ve bir not defteri çıkardı. Kalkı tan önce bir şeyler karalamaya ba lamı tı bile. O

Kahvaltayı el sallayarak geçiştirdi, inene ve ben yanında durup elimi uzatana kadar kafasını kaldırmadı. Yaratıcı tiplerle fazla zaman geçirmedim - tanıdıklarımın hepsi benim gibi olma eğiliminde- bu yüzden bu bir eğitim oldu.

Havaalanından gelirken yemek yemesi için ağzına yemek tıķıřtırmak zorunda kaldım, çünkü başını sallamaktan, mırıldanmaktan ve bir şeyler karalamaktan memnun görünüyordu. Radyo istasyonuna yanaşana kadar yazma alanından çıkmadı, arabadan atladı ve yetişmek için koşmak zorunda kaldım.

Bir radyo röportajı, düzinelerce imza, fotoğraf ve yayın dışı sorulardan sonra arabaya geri döndü. Kulaklıklarını tekrar takıp, "şimdi mekâna gidiyoruz, değil mi?" dediğinde kendimi şoför gibi hissetmeye başladım. Cevap beklemeden kalemini eline aldı ve tekrar bir şeyler karalamaya başladı.

Mekâna varana kadar dikkatini çekemedim. Dürüst olmak gerekirse, onun dikkatini çeken ben değildim, teslim edilmesini ayarladığım devasa yeni lüks otobüstü. Yanından geçmeye başlayana ve ben elini tutana kadar da dikkatini çekmemişti.

"Bu senin."

Gözlerini kırpıştırarak pırıl pırıl parlayan siyah-gümüş arabaya baktı. "Hayatta olmaz."

Onun yalın cevabına gülümsedim. "Evet, kesinlikle."

Arabayı şık bir şekilde vaftiz etme hayallerim, grubunun üyeleri diğer otobüsten indiğinde yok oldu ve o tamamen işine döndü. Provalarını izlemek istiyordum ama bir konferans görüşmesi nedeniyle Holly'nin yeni otobüsüne binip dizüstü bilgisayarımı açtım. Yalnızdım. Ben de bu evliliğin çok rahat olacağını düşünmüştüm.

İşimi bitirdiğimde Holly hâlâ dönmemişti. Saate baktığımda saatin neredeyse altı olduğunu gördüm.

Kahretsin.

Kaçırdım mı?

Hay sikeyim.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp aceleyle otobüsten iniyorum ve üç saat önce sıska bir adamın bıraktığı kartı gösteriyorum. Tüm girişlerle ilgili bir şey. En azından bu gece kulise girmek için dev gibi bir güvenlik görevlisine rüşvet vermeye çalışmayacağım. Bu marjinal bir gelişme.

Ne haltlar döndüğünün farkında gibi görünen birini buluyorum ve kim olduğumu anladığında gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor, bana Holly'nin soyunma odasını işaret ediyor.

Kapıyı çaldığımda basit bir "içeri gel" cevabıyla karşılaşıyorum ve kapıyı ardına kadar açıyorum.

Holly'nin etrafı üç kişiyle çevrili; bir adam makyaj fırçası ve süngere benzeyen şeylerle yüzüne bakıyor, başka bir adam saçıyla uğraşıyor ve bir kadın da duvardaki kancaya asılı bir kıyafetin üzerinde tiftik silindiri gezdiriyor. Yaygara koparıyorlar, gıdaktıyorlar ve Tanrı bilir ne yapıyorlar.

Ben içeri girdiğimde durmuyorlar, ben de kendime köşede bir sandalye bulup yerleşiyorum ve telefonumda vızıldayıp duran e-postalarımı kontrol ediyorum. Birkaç kişi daha sürekli odaya girip çıkıyor ve benim dikkatimi çekmeyen bilgi kırıntıları atıyor. Holly ayağa kalkıp ekose gömleğinin üst düğmelerini açana kadar Holly'nin dünyasının bir köşesinde kendi küçük dünyama çekiliyorum.

Sakince ayağa kalkıyorum ve sandalyesinin önünde durmak için odayı geçiyorum.

"Bir dakika lütfen," diyorum. Yine *sakince*. Ve sonra onu odanın bir köşesine, bir paravanın arkasına geri götürüyorum.

Kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. "Sorun ne?" diye soruyor, ekranın ötesine ve bana bakarak.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum.

"Değişiyorum." Yavaş ve ölçülü cevabı aptalın teki olduğumu gösteriyor. "Bir oda dolusu insanın önünde olmaz, olmaz."

Elimi kapının olduğu yöne doğru uzatıyorum, kapının açılıp kapanma sesini şu anda bile duyabiliyorum, sanki lanet bir otoyoldan daha fazla trafik varmış gibi.

Holly dalgalı saçlarını savurarak endişemi gideriyor ve paravanın arkasından çıkabilmek için beni itmek amacıyla bir elini göğsüme bastırıyor.

Kımıldamadığımda, "Creighton, bu odadaki herkes beni onlarca kez çıplak gördü" diyor.

Beynimden çılgınca bir düşünce geçiyor ve onu uzaklaştırıyorum. Şirketlerimden herhangi birinin insanlarda hafıza kaybı yaratacak teknolojiye erişimi olup olmadığını merak etmemeliyim. Başka bir kadın olsaydı, tüm dünyanın onu çıplak görmesi umurumda olmazdı.

Ama bu kadın? Umurumda. Hem de çok. Neden? *Karım* olmasının ötesinde bir önemi yok.

Bir mağara adamının bir kadını mağarasına, diğer mağara pisliklerinin onun mükemmel vücudunu göremeyeceği bir yere sürükleme dürtüsünü anlamasına gerek yoktu.

Bu, üzerinde sıfır kontrolüm olan, binlerce yıllık fizyolojik bir tepki. Rasyonalizasyon, yoğun sahiplenme duygumu daha kolay yutmamı sağlıyor.

"Tüm stadyumdaki herkes seni daha önce çıplak görmüş olsa bile umurunda değil. Sen artık Bayan Creighton Karas'sın. Kurallar değişti."

"Kurallar" kelimesi yüzünü renklendiriyor ve acaba dün gece ona benim sorumlu olmamla ilgili kuralı hatırlayıp hatırlamadığını sorduğumu mu düşünüyor diye merak ediyorum.

Meğer yanlış düşünüyormuşum.

Göğsüme bastıran eller geri çekiliyor ve avuç içleri önce göğüs kaslarıma çarpıyor. Onun itişine hazırlıksız yakalandığım için bir adım geri atıp paravana çarpıyorum ve paravanı yere sürtüyorum.

"Ne oluyor Holly?"

"Sen tam bir *pislik*sin!" Bunu bana fısıldayarak söylüyor ama odadaki konuşmalar sessizleşiyor.

Kafamı paravanın arkasından çıkardım ve "Herkes dışarı."

Kadın gözlerini bana dikti ve tartışacakmış gibi görünüyordu ama "On dakikan var. Sonra da üstünü değiştirmesi gerekiyor. Yapmamız gereken bir buluşma ve selamlaşma var."

En iyi günlerde bile ne yapacağımın söylenmesinden hoşlanmadığım düşünülürse, bu açıklaması onu bana sevdirmiyor. Ama bu gecenin programını kontrol edemeyeceğimi düşünerek -beni kızdıran bir başka şey daha- başımı sallıyorum ve oda boşalıyor.

Holly paravanın arkasından çıkıyor ve aynı anda hem soyunmaya hem de bağırmaya başlıyor. Onu takip ediyorum, ama biraz uzakta.

"Eğer bana bir daha bu tonda *Bayan Creighton Karas* diye hitap edersen, taşaklarını koparmamın anısına taşaksız bir mucize hakkında bir şarkı yazacağım."

İki elimi de uzatıyorum ama testislerimi korumak için içgüdüsel bir hareketle bir elimi hafifçe indiriyorum. Düğmeli gömleğini bir sandalyenin üzerine atıyor ve kot pantolonunu çıkarıyor.

Onun mükemmel poposuna bakarken kendimi akıllıca bir yanıt veremeyecek kadar kaptırmışım. Bazen erkek olmanın dezavantajları vardır, ama şu anın o zamanlardan biri olduğunu düşünmeyi reddediyorum. Anlaşılan bir şey söylememe gerek yok, çünkü Holly'nin söyleyecek çok şeyi var.

"Dün gece sana her şeyi açıkladıktan sonra belki, sadece belki, anlarsın diye düşünmüştüm. Ama anlamadın. *Anlamıyorsun* işte. Seni zaten bir kez terk ettim ve bugün teslim ettiğin o süslü yeni otobüsle gittiğimde geride kalmak istemiyorsan, bazı şeyleri açıklığa kavuşturmamız gerekiyor."

Gözlerim kısılıyor ve ses tonum tehlikeli. "Devam et. Neleri düzeltmemiz gerektiğini bilmek isterim."

Gözleri parlıyor, aynı derecede tehlikeli. "Bu işin yürümesinin tek yolu, benim kariyerimin de seninki kadar önemli olduğunu anlayan. Milyarlarca dolar kazanmıyor olabilirim ama bu-" kolunu iki yana açıyor, "benim hayalim. Bu şansa sahip olmak için *her şeyden* vazgeçtim ve bunu boşa harcamayacağım."

Sanki dün gece otel odamızda söylediği tek bir kelimeyi bile dinlememişim gibi konuşuyor.

"İstediğin şeyin önemli olduğunu düşünmeseydim bu boktan odada oturup telefonumla uğraşır mıydım sanıyorsun? Birlikte olduğum bir kadın için sokağın karşısına geçip yolumun dışına çıktığım çok nadir olmuştur. Hepsi hayatıma uyacak ve uygun olacak şekilde özenle seçildi, ama sen değilsin."

Duraklıyorum, çenesini kavrayıp kaldırıyorum, böylece doğrudan gözlerinin içine bakabiliyorum. "*Sen* kesinlikle uygunsuzsun. Ama yine de buradayım. Çünkü seni nasıl elde edersem edeyim istiyorum ve sanırım bunu oldukça açık bir şekilde ifade ettim."

Çenesinin kasları parmaklarıma karşı çalışıyor ve fısıldıyor, "Sonradan düşünülmüş gibi davranılmak istemiyorum."

"Sen sonradan düşünülen biri değilsin. Tanrım, Holly. Bana böyle baktığında, tek düşüncem sen oluyorsun."

Çenesini bırakıyorum ve içimde eriyor, gergin bakışı kayboluyor. Onu öpmek için eğildim ama o alıngan tavrı yeniden alevlendi.

"Yani konu benim kendi soyunma odamda üstümü değiştirmeme gelince sakinleşecek misin?"

Bu alınganlık, sopalı mağara adamı alter egomu hayata döndürdü. "Azıcık bile değil. Sen benim karımsın; dolayısıyla o muhteşem kalçayı ya da o tatlı memeleri görecektir tek kişi benim." Bir an düşündüm. "Ya da lisanslı bir tıp uzmanı."

"Stilistlerim beni iç çamaşırlarımla görecektir. Bu pazarlığa açık değil."

Başımı eğiyorum ve doğrudan kulağına konuşuyorum. "Stilistlerinin hepsinin ya amcığı olduğu ya da erkek ve alev alev yanan homoseksüeller olduğu sürece bununla yaşayabilirim. Aksi takdirde sorun yaşarsın." Dişlerimle kulak memesini ısırıyorum. "Ve bu sorun, bir hafta boyunca oturamayacağın kadar kırmızı bir kış olacak."

Başka bir tirat patlatmasını bekliyorum ama sadece fısıldıyor, "Bunu bir uyarı olarak kastettiysen, hedefi kaçırdın."

Aletim pantolonumun içinde zıplıyor ve cevap vermek için ağzımı açıyorum, ama Holly sadece şımarık bir seks kedisi gülümsemesi yapıyor ve kollarımdan kayıyor.

"Seninle işim bitmedi, kadın." Onu odanın diğer ucuna kadar takip ettim.

Askıdan bir elbise aldı, arkasındaki fermuarı açtı ve içeri girdi. "Bildiğim iyi oldu ama bir zaman çizelgem var. Şu anda durup sevişecek vaktim yok." Onun filtelenmemiş düşüncelerini ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?

Bahsetmediysen,

Bu benim bir dikkatsizliğim.

Bana sırtını gösteriyor. "Fermuarı çekebilir misin?" "Hayır."

Kapıya geçip kilitliyorum.

"Elbiseyi çıkar."

CHAPTER

ELEVEN

Creighton

Holly elbiseyi göğsüne bastırarak etrafında döner. "Delirdin mi sen? Hazırlanmam gerek."

"Hâlâ on dakikamız var. Ne tür bir adamım ben boşa gitmesine izin verirsem ne olur?"

Ben aramızdaki mesafeyi kapatırken o kıpırdamıyor. "Elbiseni çıkar, Holly."

Kollarındaki tüylerin diken diken oluşunu ve onu saran ürpertiği izlemek hoşuma gidiyor. *Oh evet, o benim kirli kızım.*

Konuşmak için ağzını açtı.

"O güzel ağızdan duymak istediğim tek kelime evet."

Holly tutunduğu yerden kurtulunca elbise öne doğru düşüyor. Elbiseyi çıkarıp bir sandalyenin arkasına koymasına yardım ediyorum. Sonra odayı yeni gözlerle tarıyorum ve makyaj masasında karar kılıyorum.

"Saçını ya da makyajını bozamayabilirim ama sana vururken o muhteşem gözlerine bakacağım."

Holly makyaj masasına doğru adım atarken göğsü derin nefeslerle inip kalkıyor. Sanki talimatlarımı bekliyormuş gibi duraklıyor.

Sikmek. Mükemmel.

"Ellerini masaya koy."

İtaat ediyor ve iri kahverengi gözleri aynanın yansımada bana bakıyor.

"Bacaklarını aç."

Çıplak ayaklarından biri birkaç santim sağa kayıyor.

"Daha fazla."

Diğer ayağı birkaç santim sola kayıyor. Bacaklarının arasına giriyorum, bir elimi sırtının alt kısmına bastırıyorum ve ayaklarını birbirinden ayırıyorum.

Hâlâ minicik bir tanga giyiyor ve tereddüt etmeden bel bandını çekiştirerek koparıyorum. Her hareketimizde göz temasını hiç kesmiyoruz. Kotumun düğmesini açıyorum ve fermuarını açarak sikimi serbest bırakıyorum. Zaten taş gibiyim ve onun içinde olmak için can atıyorum.

Aletimi yumrukladım ve dedim ki, "Sessiz ol, yoksa ağzını tıkamak zorunda kalacağım. Anladın mı?" Cebimde tıkaç taşımıyorum ama eminim onun yerine geçecek uygun bir şey bulabilirim.

"Sessiz olabilirim," diye

fısıldıyor. "Emin misin?"

"Evet. Lütfen. Sana ihtiyacım var."

Gözlerinin içine bakarken yüzüme yayılan sırıtiş bana geri yansıyor. "Dayan bebeğim ve sessiz olsan iyi olur. Çünkü adımı haykırman için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Kendimi onun girişine oturtuyorum ve sırlıklam amına giriyorum. İkimizin de iniltileri boğulmadan önce küçük odada yankılanıyor. Onu iki elimle kavrayıp çekiyorum ve şimdiye kadar siktikten zevk aldığım en dar, en tatlı amciğa tekrar tekrar sokuyorum.

Ve hepsi benim. *Benim*. Holly'nin gözlerinin aynada parladığını görene ve ağzından *senin* kelimesi çıkana kadar bu kelimeyi yüksek sesle söylediğimi fark etmiyorum bile.

Zevkten aklını kaçırmamasını istediğimden, vuruşlarımı değiştiriyorum. Parmaklarımla klitorisini bulduğumda, onu sessiz bir orgazmın eşğine getirmem fazla zaman almıyor. Ben de aynı şekilde sessizce onu takip ediyorum ve içimi ona boşaltırken adını haykıramamaktan nefret ediyorum.

Çekildiğimde makyaj masasının üzerine yığılmıştı ve ben de onun harap olmuş tangasını kullanarak döllerimin içinden kayıp gitmesini engelliyordum. Aynada tekrar gözleriyle karşılaştım. Parlak ve ateşliler ve onu çevirip tekrar becermek istiyorum ama o, "Daha önce hiç bir buluşmayı atlamak istememiştim. Asla. Ama şimdi... Kahretsin. Yapamam."

"Sorun değil. Başka i amaşının var mı?" Başını sallıyor ve ben yemin ediyorum. "O kadar insanın karşısına o elbisenin altında hiçbir şey olmadan çıkacağını mı sanıyorsun? Hayatta olmaz. Hayatta olmaz." Kahkahası alçak ve boğuk, sesiyle sikim tekrar dikleşiyor.

"Seninle taşak geçtiğimi biliyorsun, değil mi? Altına giymek için Spanx'im var. O kadar seksi değil ama kesinlikle gerekli."

Başka bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama kapı alınıyor ve ardından kapı kolunun sallanma sesi sözlerimi engelliyor. Klotunu çöpe atıp, o Spanx'ını alırken ben de kapıyı amaya gidiyorum.

Az nceki kadın kapının kilitli olmasına sinirlenmiş görünüyor. Onu içeri almadığımda daha da sinirli görünüyor.

"Bize bir dakika daha verin."

Sinirleniyor. "Acele etmezse geç kalacak." "İki dakika.

Rica etmiyorum."

"Tamam. Ama acele et."

Kapıyı arpma isteğime direnerek yüzüne kapattım. O kadından hoşlanmıyorum. Hem de hiç. Kendime onun sadece işini yaptığını ve işinin Holly'ye yardım etmek olduğunu hatırlatmak zorundayım. Bunun için, onu kovdurmak için ne gerekiyorsa yapmayacağım.

Dönüyorum ve bir kez daha Holly'nin sırtı bana dönük, fermuar için yardım bekliyor. Fermuarı yukarı kaydırıyorum, gözlerim sadece birkaç dakika önce avuçlarımın altında olan pürüzsüz teni görüyor. Seksi bir şekilde küçük bir salınım yapıyor ve botlarına uzanmadan önce elbisesini düzeltiyor. Ayaklarını teker teker içeri kaydırıp bana dönüyor ve parlak pembe dudakları utangaç bir gülümsemeye dönüşüyor.

Az önce yaptıklarımız düşünüldüğünde bu utangaçlık ironik. "Nasıl görünüyorum?"

Onu tepeden tırnağa szyorum. Sırtının ortasına kadar kıvrılan koyu dalgalar. Kalın siyah kirpiklere sahip kahverengi gözleri. Sikimin etrafına sarılmasını istediğim kaygan pembe dudaklar. Trafiği durdurabilecek kıvrımları zar zor örten gümüş rengi küçük bir elbise. Yüzümü arasına almak istediğim biçimli bacaklar. zerinde siyah-gümüş melek kanatları işlenmiş turkuaz kovboy çizmeleri, muhtemelen üzerimde gezinmesine izin vereceğim.

Tanrım, bu kadın başka hiçbir şeye benzemiyor; tam bir çelişki. Masum bir seks kedisi. ekingten bir baştan ıkarıcı. Bütün fantezilerim dinamitten daha tehlikeli bir pakete sarılmış.

"ok güzel görünüyorsun. Eğer kariyerin umurumda olmasaydı, seni kaçırır ve çölde bir hareme götürürdüm.

kadınlara hala mal gibi sahip olabiliyorsun." Başımı salladım. "Gitmene izin vermeden önce bu odadan çıkmalısın."

Orgazmın etkisiyle hâlâ parlak olan gözleri, yutkunup kapıya yönelmeden önce iki kez kırışıyor.

Onu koridora kadar takip ediyorum ve pis gri duvarlar Alpler büyüklüğünde üç güvenlik görevlisi tarafından kapatılıyor. Bana şüpheyile bakıyorlar ve ben de aynı şekilde karşılık veriyorum. Benim maaşımla çalışmayan insanların onu koruması fikri hoşuma gitmiyor. Bunun düzeltilmesi gerekiyor. Holly riske atılamayacak kadar değerli.

Görünüşe göre, endişelenmek için daha fazla nedenim var çünkü onu korumak için orada değiller; Boone Thrasher'ın etrafında bir duvar oluşturuyorlar.

İki kadın koridorda "Boone!" diye bağırarak sürükleniyor. Seni seviyoruz!"

Bir elinde kırmızı dantelli bir sutyen, diğerinde siyah bir tanga tutuyor. İkisini de güvenlik görevlilerinden birine fırlatıyor. Adam, kısa bir süre öncesine kadar bazı kadınların göğüslerini ve kışıklarını örttüğü tahmin edilen şeyle uğraştığı için pek de heyecanlı görünmüyor.

"Bu bokla ne yaparsan yap," diye homurdanıyor.

Holly'yi fark ettiğinde sırtışı megawatt gücünde bir sırtışa dönüşüyor.

"Hey, şekerim. Bu gece biraz kış tekmelemeye hazır mısın? Buraya gelirken John Denver gibi davranmadığına sevindim, çünkü uçuğunu biliyorum." Ona doğru bir adım atıyor ve sarılıyor.

Kendi country yıldızıyla bir ilişkisi olduğunu bilsem bile, lanet olası kollarını kırmamak için kendimi zor tutuyorum. Onu alıp götürmek ve kendime saklamak istediğimi söylerken dalga geçmiyordum.

Ona doğru bir hamle yaptığımda güvenlik ekibi beni ve boynumda asılı olan kartı dikkatle izliyor. Holly Thrasher'ın elinden kurtuluyor ve uzun bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

Thrasher sonunda beni fark etti ve sırtıttı. İfadem sandığımdan çok daha tehlikeli bir şekilde sahiplenici olmalı, çünkü "Yeni gelinini çalmak istememiştim, dostum. Boğazıma yumruk atmadığın için teşekkürler; setim için ses tellerime ihtiyacım var."

Elini uzatıyor ve ben de sıkarken ezmeye dikkat ediyorum. Muhtemelen o parmaklara banjo çalmak için ihtiyacı vardır.

"Thrasher."

"Karas. Bu kıza iyi bakıyor musun?"

Holly araya giriyor. "Yeni otobüsümü gördün mü? Bence seninkinden daha güzel olabilir."

Thrasher'ın kafası birkaç kez sallanır. "Evet. Hepimizi utandırıyor. Ama önemli değil. Bu kız için para harcadığını görmek hoşuma gidiyor. Bunu hak ediyor. İyi kadın." Yüz ifadesi keskinleşiyor. "Sadece onun satın alabileceğin türden bir kız olmadığı konusunda net olduğundan emin ol."

Holly bir elini koluma koyuyor, kirpikleri bana doğru kırpışıyor ve sesi her zamankinden daha kalın çıkıyor. "Creighton benim satın alabileceği türden bir kız olduğumu asla düşünmez. Ekipmanına riske atamayacak kadar çok değer veriyor." Başını eğiyor, ifadesi muzipleşiyor. "Gerçi muhtemelen sigortalatmıştır. Adam belden aşağısıyla gurur duyuyor."

Thrasher'ın güvenlik ekibi kahkahalarla gülüyor ve Thrasher'ın sikime baktığına yemin edebilirim. Holly'nin şımarıklığı bir kez daha ortaya çıkınca başımı sallıyorum. Alay edilmek alışık olduğum bir şey değil ama onunlayken bunu umursamıyorum.

Thrasher bana bir çene hareketi yaptı. "Bu hiç de fena bir fikir değil. Aletimin altın değerinde olduğuna şüphe yok. Hem de bir sürü altın."

Ve şimdi o hödüğün büyük bir aleti olduğunu biliyorum.

Holly'nin soyunma odasındaki kadın araya giriyor. "Affedersin Boone, ama Holly'yi tanışma toplantısına götürmemiz gerekiyor. Hayranları bekliyor."

"Hayranlarını bekletemezsin. Git al onları, kızım. Sonra 'O Kız' için sahnede görüşürüz."

"Kesinlikle."

Thrasher koridorda ilerliyor, güvenlik görevlileri önden gidiyor ve arkadan takip ediyor.

"Senin güvenliğin nerede?" Kadını takip ederken Holly'ye soruyorum.

"Gerçekten özel adamlarım yok. Boone'un adamlarından biri genellikle buluşma ve selamlaşma odasına gelir ve mekân güvenliğinin gelmemesi ihtimaline karşı gözcülük yapar. Kalabalığın içinden geçmem gerekirse, onun adamlarından biri beni korur ya da Boone'un adamlarını bağışlayamazsam mekân güvenliği de yardımcı olur."

Dişlerim birbirine çarpıyor. "Bu yarın değişiyor. Eğer ben yanında olmazsam, her yerde ve herkesin içinde seni takip eden biri olacak."

"Buna gerçekten gerek yok."

Tanışma ve selamlaşma odası olduğunu tahmin ettiğim yerin dışında duruyoruz ve yüzünü benimkine doğru eğiyorum. "Bu kesinlikle gerekli. Sadece kariyerin için değil, benim için de. Hedef olabilirsin ve ben sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Tam olarak emin değilim ama sanırım yüzünde gördüğüm şey şok.

"Holly. Gidelim," diye sesleniyor kadın odanın içinden. Beni gerçekten kızdırmaya başlıyor.

Holly'nin kapıdan içeri girmeden önce verdiği tek yanıt, "Bunu gösteriden sonra konuşuruz," oluyor.

Onu içeride takip ediyorum ve neredeyse yüz hayranı Holly ile tanışmak, hızlı bir fotoğraf ve imza almak için sıralarını beklerken bir köşeyi tutarak önümüzdeki bir saati geçirmeye hazırlanıyorum. Sırada kimleri gördüğüme şaşıyorum. Sadece zıplayan -ve bazıları ağlayan- genç kızlar ve futbol anneleri değil. Aynı zamanda ona sarılmak isteyen genç erkekler ve ona sıkıca sarılan yaşlı erkekler de var. Kadınlara biraz Xanax vermek ve erkeklerin ellerini ve aletlerini koparmak istiyorum.

Yaklaşık on beş dakika sonra, paketini fazlasıyla gösteren siyah dar kot pantolon, siyah kovboy çizmeleri ve beyaz atlarla işlenmiş siyah inci çitçitli gömlek giyen bir adam tam önümde duruyor ve bir şişe Budweiser uzatıyor.

"Bir biraya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Şişeyi teşekkür ederek kabul edip uzattığı elini sıktığımda, "Ben Chance, Holly'nin menajeriyim," diyor.

"Creighton Karas."

"Biliyorum," diyor, aksanı kalın ve açıkça iyi çocuk türünden. "Sen Holly'nin yeni kocasısın. En azından bir dakikalığına."

Gözlerim onun kendini beğenmiş ela gözlerine dikiliyor. "Bu senin tahminin mi, yoksa sokakta konuşulan bu mu?"

Kendi birasını geri uzatıyor ve iş başındayken içtiğini görünce hafifçe şaşıyorum. Sanırım müzik endüstrisi kurumsal Amerika'dan biraz farklı.

"İkisi de," diye yanıtlıyor. "JC'nin arkasını gördüğüme sevindim. JC onun için hiçbir şey yapmıyordu ve o da JC'nin dramının içine gittikçe daha fazla sürükleniyordu."

Bu konuşmanın nereye doğru gittiğini hissediyorum ve oraya gitmek istediğimden emin değilim, ama her neyse. Biramı geri deviriyorum ve bir yudum alıyorum.

"Peki ya ben?"

"Turnede bir günden fazla dayanıp dayanamayacağını görene kadar karar vermeyeceğim. Bu senin milyarder erkek kulübü yaşam tarzın değil. Bu iş çok zor, durmaksızın ve seninle hiçbir ilgisi yok."

Bugün Holly'nin peşinden bir kucak köpeği gibi gittiğimi düşünürsek, sanırım ne demek istediğini anlamaya başlıyorum. Kadın kışını yırtarak çalışıyor ve hiç ara vermiyor gibi görünüyor. İlk boş anında çatı katından kaçmasına şaşmamalı.

Tanıdığım çoğu kadın zamanını sipariş ettiğim tasarımcı gardırobuna bakarak geçirirdi ama Holly öyle yapmadı. Ve sabahını defterine bir şeyler karalayarak geçirdiği düşünülürse, şarkıları üzerinde çalışmak için ne gerekiyorsa yapmakta tereddüt etmediğini anlamak için dahi olmaya gerek yok - buna en yakın gitarı bulmak da dahil. Düğünden bu yana kaç şarkı yazdığını ve dahası, bunlardan herhangi birini benim için çalıp çalmayacağını merak ediyorum.

Chance'in sorusuna yanıt vermemeye karar veriyorum, onun yerine "Bir sonraki albümü ne zaman çıkıyor?" diye soruyorum.

Sorduğum için oldukça şaşırmış görünüyor. "Baharın başında çıkacak. Turneden sonra bir süre ara verecek ve Nashville'de stüdyoya girecek. Duyduğuma göre daha fazla şarkı yazması gerektiği için yarın bir şarkı yazarıyla buluşup işleri yoluna koymasına yardımcı olacağız. Daha önce yoldayken şarkı yazmakta pek başarılı değildi. Çoğunlukla boşluğa bakıyor ve kaleminin ucunu çiğniyordu."

"Bütün gün durmadan yazıyordu ve New York'tayken de yazıyordu, bu yüzden durumu hallettiğini varsayıyorum."

Kaşları havaya kalktı. "Hiçbir bok yok mu? O zaman belki de bir işe yararsın Bill."

Bill mi? Bu ne lan?

Chance bir içki daha yudumlarken şaşkınlığını anlıyor. "Milyarder. Bill. Lakap takarım. Bu senin."

Ona yeni bir göt deliği açmak için ağzımı açmıştım ki Holly'nin sıkıntılı bir ses çıkardığını duydum. Dikkatim ona odaklanıyor ve ne halt ettiğimi anlamadan odanın diğer ucuna geçiyorum.

Muhtemelen yirmi beş yaşlarında bir adam Holly'yi kolunun üzerine yatırmış, ağzını Holly'nin ağzına dayamıştı.

Hayır. Sikişmiyordu. Olmuyor.

Adamı ondan uzaklaştırıyorum ve Holly tökezleyerek geri çekiliyor ve kendini dengeliyor. Yumruğum çoktan havalanmıştı, adamın suratına bir sağ yumruk indirdim.

kroşe ve sonra karnına bir aparkat. Yere düşüyor ve güvenlik etrafımızı sarıyor. Etrafımdan gelen flaşları fark etmedim.

Altmış saniye önce güvenlik neredeydi?

Döndüm ve Holly'yi bir kas yığınının arkasında buldum. *Tam zamanında.* Adam kenara çekiliyor, ben de Holly'nin solgun yüz hatlarına ve bulaşmış rujuna bakıyorum.

Tekrar dönüp adamın peşinden gitmeye niyetlendim ama aynı kas yığını onu çoktan odadan dışarı sürüklüyordu. Şanslı herif. Yoksa geceyi hastanede geçirecekti.

Chance odayı temizlemeye başlar ama Holly konuşur. "Hayır. Sorun yok. Ben iyiyim. Tanışma ve selamlaşmayı bitirebilirim. Bekliyorlardı."

Bir adım daha yaklaşp ellerimle yüzünü çerçeveleyorum, başparmaklarım dudaklarındaki ve yanağındaki kırmızı lekeleri siliyor. "Bunu yapmana gerek yok."

"Onlar benim hayranlarım. Bir kariyerim olmasının ve olmaya devam etmesinin tek nedeni onlar. Büyütülecek bir şey değil. Sanki ilk kez bir erkek öpücük istemeye karar veriyormuş gibi."

Düşüncelerim volkanik bir hal alıyor. "Şu bahsettiğim güvenlik mi? Bir mekândayken yanınızda her zaman iki kişi olacak. Bu saçmalık bir daha olmayacak."

"Buna gerek yok," diye karşı çıkıyor.

Eğilip mırıldanıyorum, "Kesinlikle gerekli. Ve eğer o pisliğin tadını dudaklarından silmek için şu anda seni öpmemi istemiyorsan, bunu hemen söyleyen iyi edersin."

"Ama hayranlar-"

"Bırak izlesinler. Sen benimsin. Kimin gördüğü umurumda değil."

Ağzı küçük bir "O" şeklinde açılıyor ama itiraz etmiyor.

Bunu yeşil ışık olarak kabul ediyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına indiriyorum, ama o orospu çocuğunun yaptığı gibi dudaklarımı ezmiyorum. Onu usulca öpüyorum. Nazikçe. Onu daha önce hiç öpmediğim kadar yumuşak ve nazikçe. Ve o anda, neden onun tadını çıkarmak için zaman ayırmadığımı merak ediyorum.

Dudakları yumuşuyor, ağzı açılıyor ve dilim içeri kayıyor, onunkiyle alay ediyor ve okşuyor. Onu yavaşça bırakıyorum. Kapalı göz kapakları çırpınarak açılıyor, kahverengi gözleri yumuşak ve sıcak.

Ben uzaklaşırken yutkunuyor. "Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

"Ben de buna bu kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

Ellerimi yüzünden indirip bir adım geri çekiliyorum. "Hayranlarının yanına dönmene izin vereyim o zaman."

Az önceki otoriter kadın elinde açık bir şişe su, bir ayna ve rujla yanıma geliyor. "Bir içki al, sonra seni iyileştireceğiz. Ama hızlanmamız lazım. Zamanımız tükeniyor."

Holly suyu kabul edip isteksiz bir yudum alırken gözlerini benden ayırmıyor. Bir adım uzaklaşıp köşeme dönüyorum.

Chance, Holly'yi öpen hıyara saldırdığımda düşürdüğüm bira şişesinin parçalanmış kalıntılarını temizlemesi için birini ayarlamıştı bile. Köşeye döndüğümde bana bir bira daha uzatıyor. Onu alıp uzun bir yudum aldığımda omzuma vuruyor.

"Yapabilirsin, Bill. Yapabilirsin."

CHAPTER TWELVE

Holly

Işıkların sıcaklığı.

Bas gitar ve davulun ritmik vuruşu.

İlk single'ımın sözlerine eşlik eden kalabalığın sesi.

Mikrofonu uzatıp son notada ciğerlerimi boşaltırken gözyaşlarımı tutamıyorum. Işıklar kararıyor ve çığlıklar patlamadan önce mekan bir anlığına sessizliğe gömülüyor. Gözlerimi kapatıp dudağımı ısıyorum ve kendi kendime sessizce gülüyorum.

İşte bu.

Her şey bununla ilgili. Bu duygu her şeye değişiyor. Bu duygu, bir otel odasına girip sadece birkaç saat sonra tamamen yabancı biriyle evlenmemin nedeninin bir parçası. Çünkü bir daha asla böyle hissedemeyeceğimi hayal bile edemiyorum.

Yol görevlileri sahnenin etrafında koşuşturmaya ve eşyalarımı toplamaya başlamadan önce başımı geriye atıp karanlığa bakıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve aklım anında sahne dışında bekleyen adama gidiyor.

Tüm bu süre boyunca gözlerini üzerimde hissettim. Bu geceden önce, Creighton'ın tüm seti beni izleyerek ve yargılayarak geçireceğinden endişelenebilirdim, ancak tanışma ve selamlaşma odasındaki hareketleri her şeyi ekseninden kaydırıldı. Sadece benimle tanışmak isteyen sarhoş bir serserinin peşinden gitmesi değil.

ama Creighton'ın kendi öpücüğünden sonra. Mağara adamı ya da sahiplenici bir pislik bekliyordum ama tamamen farklı bir şeyle karşılaştım.

Şimdiden değişmeye başladı ve ben hâlâ ilk tanıştığım Creighton'ı çözebilmiş değilim. Bütün gün, hayal ettiğim gibi biri olmadı. Bir kez olsun bugünü kendisiyle ya da işiyle ilgili hale getirmeye çalışmadı. Çoğunlukla yanımdaydı ve destekleyici bir şekilde beni takip ediyordu.

Bunun uzun sürmesini bekleme Holly. Şu anda bu ilişki onun için bir yenilik. Yakında geçecektir.

O otuz üç yaşında bir milyarder; beni takip etmekten nasıl memnun olabilir ki? Yönetmesi gereken bir imparatorluğu var ve bunu bir tur otobüsünden nasıl yönetebileceğini bilmiyorum. Noel tatilinden önce bu uzun mesafeyi kat etmesinin imkânı yok. Bir yanım turun bu ikinci ayağının daha uzun olmasını diledi, böylece onu test etmesine izin verebilecektim.

Sonra içimdeki alaycı -ya da belki de gerçekçi- çok daha yerinde ve rahatsız edici sorularla devreye girdi.

Ya gösteriyi beğenmediyse? Ya en iyi yanım onun için yeterince iyi değilse? O zaman ona ne sunabilirim ki?

Kendinden şüphe, gösteri sonrası yaşadığım mutluluğu yiyip bitiriyor, çünkü başka ne sunabilirim ki? Güzel yüzüm ve görünüşe göre sihirli amım mı? Tek faydam bacaklarım açırken duyulmak değil de görülmek mi?

Sorular tekrar tekrar yankılanıyor, kalp atışlarımı hızlandırıyor, ta ki tek duyabildiğim kulaklarımdaki kan akışı olana kadar. En azından bu, annemin bana ne kadar sahnede şarkı söylersem söyleyeyim asla karavan parkından gelen bir kızıdan fazlası olamayacağımı söyleyen sesini bastırıyor.

Bir yol görevlisi yanlışlıkla omzuma çarpıyor ve ben de tökezleyerek gerçekliğe geri dönüyorum.

"Özür dilerim!"

"Sorun değil. Yolda kaldım."

Dengemi yeniden kazanıyorum ve sahnenin kenarına doğru yürüyorum, kendime olan güvenimin ve saygımın yıkılan duvarlarını sağlamlaştırmaya çalışıyorum.

Binlerce hayranım adımı haykırıyordu. Şarkı söylüyorlardı. Daha fazlası için yalvarıyorlardı. Bunun yanında bir adamın fikri nedir ki? Ama o herhangi bir adam değil. O benim kocam.

Yüce Tanrım. Bunu neden yaptım ki? Onunla evlenip etkilenmeyeceğimi düşünmüştüm ama şimdiden onun onaylamayacağı düşüncesinin zor kazandığım özgüvenimi yerle bir etmesine izin veriyorum.

JC ile bu konuda endişelenmeme hiç gerek yoktu. Ama ben sahte, çoğunlukla eşcinsel bir erkek arkadaştan çok gerçek, benim ligimin çok dışında bir kocaya atlamayı seçen kızdım.

Sahnenin kenarını arıyorum ve Creighton'ın bir hoparlöre yaslandığını görüyorum. Etraftaki her kadın bakışlarını ona dikmiş durumda ve onları suçlamıyorum. Kollarını kavuşturmuş, altın sarısı teni beyaz gömleğinin kıvrılmış manşetleriyle tezat oluşturuyor. Koyu renk saçları belirgin kaslarının üzerine serpiştirilmiş. Hâlâ sahip olduğuna şaşırdığım kot pantolonunun içinde bile, her santimiyle gülünç derecede zengin bir playboy gibi görünmeyi başarıyor.

Yolculardan, kablolardan, hoparlörlerden ve enstrümanlardan kaçarken gözleri beni delip geçiyor, kendime bu adamdan daha aşağı hissetmem için bir neden olmadığını söylüyorum ama bu inandığım anlamına gelmiyor. Hâlâ sürecin "*yapana kadar taklit et*" aşamasındayım.

Umutsuzca performansım hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Bu soru içimde kabarcıklar oluşturuyor. *Sormayacağım*. İçimde tutmak için dişlerimi sıkmak zorundayım. Benim dünyamda, bu sadece eleştiriye davetiye çıkarmaktır. Yeminime rağmen, onun karşısına çıkar çıkmaz soru ağzımdan dökülüyor.

Gerçekten kaçmak istediğimde kameralar için takındığım gülümsemem yerli yerinde. "Ee, ne düşünüyorsun?"

Kollarını açıyor ve hoparlörü kapatıyor. Ağzını açıp konuşmadan tekrar kapatırken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Kaşlarını çatarak bana doğru bir adım atıyor.

Kollarımı vücuduma sarıyorum, sözlü bir darbeyi savuşturmaya hazırlanıyorum. "Dün gece seni izledim."

Söyledikleri karşısında şok geçiriyorum. "San Antonio'da mı? Dışarıda beni kaçak karımın saçlarından tutup eve sürüklemek için beklediğini sanıyordum."

"Hayır. Her şeyi izledim ve bu şovlarda başrolde olmaman gerektiğini düşünüyorsan delirmişsin demektir."

Sanırım kalbim duracak gibi oluyor ... ve sonra ağır, sarsıcı atışlarla yeniden atmaya başlıyor.

"Ne?" Fısıldıyorum.

"Açılış gösterisi olmak için fazla iyisin. Müzik endüstrisi hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve country müzikten hoşlanacağımı da sanmıyordum ama müziğinizi sevdim. İnsanı boğazından yakalayan ve son nota kaybolana kadar bırakmayan bir sesin var."

Nutkum tutuldu, yutkundum. Creighton uzanıp elini üst koluma doluyor ve beni sabitliyor.

"Şimdi nereye?" diye sorduğunda hâlâ itirafının etkisinden kurtulmaya çalışıyordum.

"Biraz sahne arkasında kalacağım, sonra 'O Kız' için beni almaya gelecekler."

Eli kolumdan aşağı kayarak parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Beni koridora, soyunma odama doğru götürmesine izin veriyorum. Biz geçerken Boone'un odasından tezahüratlar ve çığlıklar duyuyoruz.

İnsanlar benimle konuşmaya çalışıyor ama ben onları duymuyorum. Sadece Creighton'ı takip ediyorum, sözleri kafamın içinde tekrar tekrar çalarken omuzlarına uzanan beyaz gömleğine bakıyorum.

"Müziğini seviyorum. İnsanı boğazından yakalayan ve son nota kaybolana kadar bırakmayan bir sesin var."

İltifatlarının içime yerleşmiş olan güvensizliği yok edeceğini düşünebilirsiniz ama bunun yerine çok daha büyük bir sorunu ortaya çıkarıyorlar.

Sanırım kocama aşık olabilirim.

CHAPTER THIRTEEN

Holly

"D durma. *Lütfen. Durma.*" Gırtlaktan gelen iniltim porno yıldızlarına layık.

Creighton'ın hırıltısı klitorisimde titreşiyor ve bir elimin parmakları kalçamı daha sıkı kavriyor.

Bir yanım bana dokunduğunu kanıtlayacak morluklarım olmasını umuyor. Onun inanılmaz A sınıfı, mavi kurdele ödüllü yeteneklerinin gerçek olduğunu hatırlatacak bir şeye ihtiyacım var. Ciddiyim. Bu alandaki yetenekleri için süslü püslü bir üniversiteden fahri derece almayı hak ediyor.

Leğen kemiğimi ağzına dayıyorum, daha fazlasını almak için çaresizim ve bir orgazmın içine yelken açabilmek için kenarı bulmaya hevesliyim. Kalçama sert bir tokat yiyorum.

"Kıpırdama, yoksa boşalmana izin vermem." "Tanrım, lütfen," diye inliyorum.

Başını kaldırıyor, parmakları hâlâ içimde gömülü ve ben uyarılma kaybından dolayı inliyorum. "Sana verdiğim şeyi, sana verdiğim zaman alacaksın."

"Zaten yalvarıyorum. Benden daha ne istiyorsun? Bırak geleyim!"

Yepyeni tur otobüsümün genişliğini derin bir kıkırdama doldururken gözlerim fıldır fıldır açılıyor. Şu anda, ne kadar parlak, süslü, yeni ve

bunaltıcı. Sadece gelmek istiyorum.

"Otoriter şey. Sanırım senin bu küçük tatlı amcığına doyamadığım için işe yarıyor."

Bir sabun kutusunun üzerine çıkıp ona bu kelimeyi sevmediğimi söylemem gerektiğini biliyorum. C-kelimesi. Ama o bunu söylediğinde beynim, merkezime vuran ıslaklık selini kontrol edemiyor.

Bunu kaçırmıyor. Amıma gömülü iki parmağı öne doğru kıvrılıp G noktamı okşuyor.

"Kahretsin bebeğim, çok ıslaksın." "Tekrar söyle."

"Sen çok-"

"Hayır. Daha önce söylediğin şey." Şimdi gevezelik ediyorum ama umurumda değil. Sadece onun kirli sözlerinden ve yıkıcı dilinden daha fazlasını istiyorum.

"Bu küçük tatlı amcığa doyamayacağımı mı?"

İç kaslarım kasılıyor ve o inliyor. Keşke uzanıp sikini okşayabilecek koordinasyonum olsaydı ama ben siyah deri koltuğa yığılmıştım, o da önümde diz çökmüştü.

Bu adamı bir şekilde dizlerinin üzerine çöktürdüğüm düşüncesi beni orgazmın eşiğine getirmeye yetiyor.

"Boşalacağım."

Creighton başını tekrar kaldırıyor. "Hayır, gelmeyeceksin. Çünkü henüz amını yemeyi bitirmedim."

"Ama-"

"Ben sana izin verene kadar bekleyeceksin."

Creighton ağzını amıma indiriyor ve klitorisimi okşamadan, ısırmadan ve alay etmeden önce suları yalıyor. Tırnaklarımı yeni deriye geçiriyorum, ne gibi izler bırakabileceğimi umursamadan, çünkü aniden o izin vermeden önce boşalarak onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Zevk daha sert ve daha hızlı yükseliyor ve kontrolüm dağılmaya başlıyor.

Bir kez daha yalvarmak için ağzımı açıyorum ama önce Creighton'ın sözleri geliyor, doğrudan klitorisime karşı.

"Benim için gel. Şimdi. Sertçe."

İçimdeki gerilim patlayıp içimde kabarırken ve her sinir ucuma yayılırken gözlerimi kapatıyorum. Kontrolümü tamamen kaybediyorum, ona karşı direniyorum ve adını haykırırken ellerimi saçlarına gömüyorum. Daha fazla dayanamayana kadar hislere ve onun devam eden alaylarına dayanıyorum. Başını yukarı çekip kanepeye gömülüyorum. Vay canına.

Kahretsin. Diyebilirim ki

Adamın dili bronzlaşmalıydı ama bu israf olurdu.

Birisi otobüsün kapısını çaldığında, hâlâ orgazm sonrası puslu havada tembelce süzülüyor, Creighton'ın elinin iç uyluğumda aşağı yukarı gezinmesinin ve dudaklarının kalça kemiğime bastırmasının tadını çıkarıyorum.

"Gitmelerini söyle," diye sızlanıyorum.

Başka bir an olsa sesimin küçük bir velet gibi çıkmasını umursayabilirdim ama şu anda gerçekten ama gerçekten umursamıyorum. Tek istediğim birkaç dakika daha bu duygunun tadını çıkarmak ve sonra bu iyiliğe karşılık verirken kendi dizlerime bir egzersiz yaptırmak.

Creighton isteğimi yerine getiriyor ve derin sesi otobüsün sessizliğini bozuyor. "Siktir git!"

Creighton'a stil için puan. Kapı tekrar çaldı. "Gerçekten mi?"

Gözlerimi açıyorum ve saate doğru bakıyorum. Sabah dokuzla ilgili bir şey beynimi kemiriyor. Zaten sabah yedide radyoya girmiştik ve bu küçük ara, yataktan zamanında çıktığım için benim ödülümdü. En azından ben öyle diyorum.

Creighton ayağa kalkıyor ve belden aşağısı çıplak olan vücuduma bakıyor. "Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, üzerine biraz daha kıyafet giymelisin."

Seksi olmanın tam tersi bir homurtu çıkarıyorum. Neyse ki Creighton gülümsemekle yetiniyor ve ekliyor: "Ben kapıya bakayım ve her kimse dikkatini dağıtayım."

Kendimi kanepeden sıyrıp otobüsün arka yatak odasına doğru tökezlerken, takım çalışmasının böyle bir şey olduğuna dair içimde sinsi bir şüphe var. Evliliğin de böyle olması gerekmiyor mu? Takım çalışması?

Bu bir haftalık ani evlilik her geçen gün daha gerçekçi gelmeye başlıyor ve ben bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Basit olması gerekiyordu. Karmaşık olmayacaktı. JC-sahte nişanlı durumundan sıyrılmamın ve kendi kariyerim üzerinde biraz kontrol sahibi olmaya çalışmamın ve az önce yaşadığım gibi çok daha fazla orgazmın tadını çıkarmamın kolay bir yolu. Ama hızla tamamen başka bir şeye dönüşüyor.

Başka bir şey olmasını istiyor muyum? Bunu gerçek bir evlilik yapmaya gerçekten hazır mıyım? Creighton hazır mı?

Başparmağımı ve işaret parmağımı ağrımaya başlayan şakaklarıma bastırıyorum. Oturup düzenli programımızdaki bu değişikliği düşünmek için zamana ihtiyacım var, böylece nasıl tepki vereceğime karar verebilirim - ama çok fazla boş zamanım yok gibi

Turdayken oturup düşünmek için dakikalarım var. Creighton'ın kendi ortamının dışında olması mı bir şeylerin değişmesine neden oluyor diye düşünmeden edemiyorum.

Turneden sonra ne olacak? Başımdaki ağrı zonklamaya başladı. *Harika. Baş ağrısı için zamanım yok.*

Otobüsün yaşam alanından erkek sesleri geliyor ve ben aceleyle bir yoga pantolonu giyip aynaya bakıyorum. Saçlarım ve yüz ifadem *az önce becerildiğimi* açıkça belli ediyor - *ki bu hiç de* adil değil. Evet, az önce orgazm olmuşum ama sözümüz kesildiğinde işler tam da yoluna girmeye başlamıştı.

Otobüsün yaşam alanına geri döndüğümde, granit tezgâhlar, deri koltuklar ve koyu kiraz ağacından yapılmış, daha önce bindiğim tüm otobüslerden daha havalı olan iç mekân beni hâlâ büyülerken, sabah dokuzun neden başımın etini yediğini hatırlıyorum.

Çünkü planlanmış bir randevum vardı. Bir şarkı yazarıyla. Ama kimse bana Vale Garcia olduğunu söyleme zahmetine girmemişti.

Şekerleme çubukları.

Cana yakın bir gülümseme takındım. "Bakın kedi ne getirmiş," diyorum. Vale bilmiş bilmiş sırtıyor ve ben dişlerimi gıcırdatma isteğimle savaşıyorum.

"Bölmek istememiştim," diyor.

Creighton Vale'den bana bakıyor. "Anladığım kadarıyla ikiniz daha önce birlikte çalışmışsınız?"

Vale, Creighton'a cevap verirken bana bakıyor. "Holly ve ben *Country Dreams*'i kazandıktan hemen sonra birlikte *çok* yakın çalıştık. Öyle değil mi Hols?" *Karını becermek dışında her şeyi yaptım* yazısını sarı, neon bir poster panosunun üzerine kalın siyah bir Sharpie kalemle karalayıp kafasının üzerinde salladığından daha açık olamazdı. Ancak sıradan bir gözlemci için

Vale'in kendini *beğenmiş* gülümsemesi muhtemelen *karını becerdiğimi* söylüyordu - ki

doğru değil.

Egomu okşayan bir umursamazlıkla karşılık veriyorum. "Geçen yıl öyle bir kasırgaydı ki, birkaç dakika önce ne yaptığımı zar zor hatırlıyorum." Creighton'a yaklaşıyorum ve ona bakıyorum. "Bu tamamen doğru değil. Bazı şeyleri *çok* canlı hatırlıyorum."

Vale'e gülümseyerek, yüz ifademin düşündüğümün yarısı kadar kendini beğenmiş görünüp görünmediğini merak ediyorum. "Özür dilerim; çok kaba davrandım. Vale, bu benim kocam Creighton Karas. Creighton, bu da Vale Garcia."

Vale elini uzatıyor ve Creighton'la el sıkışıyorlar, birbirlerinin ölçüsünü aldıkları belli.

"Tahmin etmiştim," diyor Vale, bir süre sonra Creighton'ın elini bırakarak. Gözleri tekrar bana kaydı. "Tek gecelik bir ilişkiyle yetinmeye karar vermene hâlâ şaşıyorum. Bunlara karşı olduğunu sanıyordum?"

Creighton'ın omuzları sertleşti. "Ben olsam şu anda söylediklerinize dikkat ederdim Bay Garcia. Karım hakkında konuşuyorsunuz." Ses tonu öfkmesini zorlukla dizginlediğini gösteriyor.

"Öyle bir niyetim yok. Sadece kıskanıyorum sanırım. Keşke onu yakalayan ben olsaydım diyecek kadar büyüğüm."

Boğazımı temizliyorum. "Pekâlâ o zaman. Devam edelim. Vale, sen yerleş, ben de notlarımı alayım."

Bu adam otel odamdan çıkıp gitmesine izin vermediğim için otel odamı terk eden ve birkaç saat sonra başka bir kadının odasına giren bir pislik olabilir ama aynı zamanda çok iyi bir şarkı sözü yazarı.

Creighton'ın kolu avucumun altında geriliyor ve Vale'i yakınımda istemediğini, özellikle de yalnız istemediğini çok iyi anlıyorum.

Creighton'ı benimle birlikte yatak odasına doğru sürüklüyorum. Sürüklemek biraz abartılı bir ifade olur. İstemesi dışında herhangi bir nedenle çekıştirmelerimi takip ettiğine dair hiçbir yanılısama içinde değılim.

Onu odaya çekip kapıyı kapattıktan sonra, "Onunla yatmadım. Çok yakın bir şeydi, eminim sen de fark etmişsindir ama sana daha önce söylediklerim doğrudu. Senden önce benim için uzun bir zaman olmuştu. Her neyse, Vale konusunda tuhaflaşman için hiçbir neden olmadığını bilmeni isterim."

Creighton'ın gözleri adeta içimde delikler açıyor. "Bu benim tuhaflaşmam değıl Holly. Bu benim lanet olası kıskançlığım." Bir elini kalın kahverengi saçlarının arasına sıkıştırıyor. "Ve bundan hiç hoşlanmıyorum. Sana dokunduğunu bilmekten nefret ediyorum."

Sessizim, çünkü gerçekten nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Ama yine de Vale'in beklediğinin de farkındayım. Biraz daha beklemek üzere.

Creighton'ın tişörtünü avuçluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "O zaman öp beni. Beni işaretle. Kesinlikle ve tamamen onun ulaşamayacağı bir yerde olduğumu bilsin çünkü ben sana aidim."

Bu sözler -hatta bu düşünceler- nereden çıktı, hiçbir fikrim yok. "Evet" dediğimiz günden beri Creighton'ın sahibi olma fikrine isyan ediyorum ama bu tamamen farklı bir şey. Bu bir şey

Çaresizim. Henüz buna bir etiket koymak istemiyorum ve hayatımda hiç istemediğim bir şey. En azından daha önce kabul ettiğim bir şey değil.

Creighton beni inceliyor ve ne sonuca vardığından emin değilim ama kolunu kığımın altından geçirip beni kendine doğru çekmekte tereddüt etmiyor. Ağzı neredeyse çılgınca bir yoğunlukla benimkinin üzerine iniyor. Dudakları, dişleri ve diliyle birbirimizi yiyip bitiriyoruz.

Bir kolumu boynuna atıyorum ve diğer elimi tırnaklarını ensesine ve saçlarına geçiriyorum. Öpücük sadece bir dakika sürüyor.

-Belki iki ama beni yere indirdiğinde bacaklarım titriyor ve kalbim öyle bir çarpıyor ki kaburgam kırılacakmış gibi hissediyorum.

O yeni becerilmiş bakışı mı? Şu anda bu görüntüye fazlasıyla sahip olduğumu anlamak için aynaya bakmama gerek yok. Külotum sırlıklam ve şu anda beni yatağa yatırıp sıkması için ona yalvarmaktan daha çok istediğim bir şey yok.

"Çok güzelsin." Eğiliyor. "Ve sen benimsin. Bunu sakın unutma ve onun da unutmamasına izin verme."

Başımı sarsakça sallıyorum ve Creighton dönüp kapıyı açıyor ve odadan dışarı çıkıyor. Titreyen parmaklarımla kapıyı yavaşça kapatıyorum ve hızlıca yoga pantolonumu çıkarıyorum, iç çamaşırımı değiştiriyorum ve bacaklarımı bir kot pantolonun içine sıkıştırıyorum.

Derin ve rahatlatıcı bir nefes alıp kalp atışlarımı patlayacakmış gibi hissetmeyeceğim bir seviyeye indirmeye çalışıyorum. Elimde not defteriyle yatak odasından çıktığımda Creighton otobüsün ön tarafında oyalanıyor, Vale ise bir sandalyeye yerleşmiş, not defterini koluna dayamış ve gitarını kucağına almış.

Creighton'ın gözleri bana kayıyor ve ayaklarım beni hiç düşünmeden doğrudan onun önüne götürüyor. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve çenemi kavırıyor. "Gidip bir şeyle ilgilenmem gerekiyor. Birkaç saat içinde döneceğim."

Açıklaması muğlaktı ve benim merakımı uyandırdı. Creighton'ın Dallas'ta birkaç saat sürecek ne işi olabilirdi ki? Ama onu sorgulamıyorum.

Güvenmeyi öğreniyorum, diyorum kendime. *Ne de olsa beni Vale ile yalnız bırakarak yaptığı da bu değil mi?*

"Tamam. Öğlen yemeğinde buluşmayı planlamak ister misin? Saat ikiden üçe kadar radyo işim var, sonra da buluşma için hazırlanana kadar boşum."

"Bana uyar," diyor Creighton.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için parmak uçlarımda yükseliyorum. "Yol için bir tane daha," diye fısıldıyorum, kendimi tam bir eş gibi hissederek.

Uzaklaşıp kulağımın arkasındaki bir tutam saçı tekrar taradığında ve dudaklarımda kendi tadımı bıraktığında hala bu düşünceyi özüksüyorum. Onu da işaretlediğimi bilmek hoşuma gidiyor.

Dudakları bir kez daha dudaklarımda gezinmeden önce, "Bir tanesi asla yeterli olmayacak," diye cevap veriyor. Döndü ve kapıya yöneldi.

O kapıdan çıktığında ben hâlâ orada aşk acısı çeken bir aptal gibi duruyordum. Otobüs.

Gitarımı indiriyorum, "Lost on Fifth Avenue "nun son akoru Vale ile benim aramda havada asılı kalıyor. Uzun süre sessiz kalıyor ve benim kalp atışlarım hızlanıyor, onun fikrini bekliyorum. Ben harika olduğunu düşünebilirim ama rafında birkaç Grammy'si olan o ve benim tek sahip olduğum şey içgüdülerim.

Sonunda Vale konuşur. "Bu şarkıyla ortalığı yıkacaksın. Kesinlikle öldüreceksin. Üzerinde çalıştığımız son projeden bu yana çok yol kat ettin, eğer tüm çalışmaların böyleyse."

Kalbim daha da hızlı çarpıyor. "İyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Holly, bu şarkı çok boktan. Neyin iyi, neyin gerçekten iyi olduğunu bilecek kadar uzun zamandır bu işi yapıyorum ve sen az önce liste başı bir şarkı yazdın, kızım. Sanırım bunu yakın zamanda yazmışsın."

Kaşını kaldırıyor. Sözlerine bakılırsa, Creighton'la New York'ta tanıştıktan sonra yazdığım açık. Şarkı, büyük şehirde küçük hissetmek ve sizi sabitleyen en az bir şey olduğu sürece çok fazla kaybolamayacağınızı fark etmekle ilgili.

İlk yazmaya başladığımda, bahsettiğim çapa müziğimdi ... ama şimdi dinlediğimde, çapanın bir şey değil, bir insan olduğunu biliyorum. Çok fazla bağlandığım bu adam.

Vale'nin bir soru sorduğunu hatırlıyorum. "Evet, yakın zamanda yazdım. Eğer bunun üzerinde yeniden çalışmamız gerektiğini düşünmüyorsanız, iki tane daha var."

Başını sallıyor. "Hayır, bununla uğraşmak istemiyorum. Ayrıca, eğer bununla oynamaya başlarsak, o zaman bir kısmı için kredi almak zorunda kalacağım ve bu

bir tanesi gerçekten sensin, bebeğim."

Sevgi sözcükleri havada asılı kalıyor, tıpkı önceki akorlarda olduğu gibi.

"Muhtemelen sana böyle hitap etmemeliyim, ha? Milyarder gelip taşaklarımı koparacak ve bana yedirecek."

Dudaklarımdan bir kıkırdama dökülüyor. "Biraz bölgecidir."

"İyi bir nedeni var. Adamın, ellerinde değer vermesi gereken biri olduğunu bilmesine sevindim. Bunu çok geç olmadan anlayamadım. Sen özel bir kadınsın Holly Wix ve senden hangi duyguları aldıysa, onlar şarkılarında ısılt ısılt parlayacak. Bunları onun için çaldınız mı?"

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım. "Onun için çaldım mı? Hayır. Hayır, çalmadım."

Vale için çalacağım bir sonraki şarkıyı düşünüyorum ve midem bulanıyor. Bu şarkı sözlerinde ruhumu ortaya koyuyorum ve ortalama bir hayran için bu büyük bir şey değil. Ama beni gerçekten tanıyan biri için? Bu sözleri kendi kanımla yazmış olabilirim çünkü bu sözler defter kağıdına yazılmış kalbimin ta kendisi. Umutlarım, ama daha çok korkularım.

"Eninde sonunda bunları duyacağının farkındasın, değil mi? Yaptığın şey bu." Vale başını eğmiş, sanki ben bir aptalmışım gibi yavaşça konuşuyor.

"Biliyorum ama... Bu kadar ilerisini düşünmemiştim."

Kaşları yukarı kalktı. "Evliliğin, plağın ilk çıkacağı kadar uzun sürmesini beklemiyor muydun?"

Bakışlarım otomatik, ama cevap muhtemelen yüzümde yazılı zaten. Hâlâ, şimdi bile, bu işin nasıl yürüyeceğini görmekte zorlanıyorum ve uzun vade, kendimi rahat hissettiğim bir kavram değil. Hayatım sadece bir günden diğerine geçmeye o kadar odaklanmıştı ki bunu düşünmek için fazla zaman harcamadım.

"Bir sonrakine geçmeye ne dersin? Birkaç saatimiz daha var," diye duvardaki saate bakıyorum, "onları akıllıca kullanmalıyız. Ne de olsa, bu büyük kutu özel albümü için teslim etmem gereken beş şarkı daha var."

"Sen bu kötü çocuğu teslim ettikten sonra plak şirketi tüm albümü değiştirecek. İlk single bu olursa hiç şaşırmam."

Sözleri göğsümü sıcaklıkla dolduruyor ve gitarımı alıp not defterimde bir sayfa çeviriyorum. Bunların geri kalanı da ruhumu çıplak bırakacak, bu yüzden onları olabildiğince iyi hale getirebilirim. Bu benim kariyerimden daha fazlası, bu benim tutkum ve bu şansa sahip olduğum için şanslıyım - ve Vale'nin zamanına sahip olduğum için de şanslıyım.

"Sıradakini duymaya hazır mısınız?"

"Bana bırak, kızım."

Çalmaya başlıyorum ve yüzündeki gülümseme büyüyor. Bitirdiğimde ellerini birbirine sürtüyordu.

"Tamam, nakaratta birkaç değişiklik, köprünün yeniden işlenmesi ve bence bu da harika olacak."

Kalemime uzandım. "Hadi yapalım."

Vale gitarını topluyor ve saat on ikiye çeyrek kala otobüsten ayrılıyor. El sıkışıyoruz ve artık beni bir profesyonel olarak gördüğünü hissediyorum, ki bu ondan istediğimi fark etmediğim bir onay. Ben sadece *Country Dreams* sahnesine çıkan saf bir kız değilim; hem söz yazarlığı hem de sahne performansıyla *country* müzik dünyasında yükselen bir yeteneğim.

Bu özgüvenle, saat 12:20'yi gösterene kadar şarkılarla biraz daha oynuyorum. Hala Creighton'dan bir iz yok.

Creighton'a olan güvenim ve ikinci planda kalmayışım bir darbe alıyor. Hâlâ yok ve aramadı. Şüphe çukuruna doğru yavaşça kayarken, dün hızlı postayla gelen cep telefonumun uğultusuyla bölünüyorum. Kutunun içinde Tana'dan bir not vardı.

Sakın dikkatinin o turdan kocanın güzel kıcına kaymasına izin verme. Bu senin geleceğin, kızım. Seni seviyorum, T.

Uzak mesafeden bile olsa, hala bilgeliğini dağıtıyor ve bu iyi bir hatırlatmaydı.

Telefonum tekrar çaldı ve sonunda aşağıya baktım. Numarayı tanımıyorum ve normalde telesekretere düşmesine izin verirdim ama şu anda dikkatimi dağıtacak her şeyi kabul edebilirim.

"Alo?"

"Clay County Hapishanesi'nden ödemeli aramayı kabul eder misiniz?" diye soruyor bilgisayarlı bir ses.

Ne oluyor be? Uzun zamandır hapishaneden aranmamıştım. Büyükannemin yanına taşınmamdan bir yıl önce, annem uzun bir erkek dizisinin sonuncusu için kavga ettiği için bir bardan atıldığından beri.

Telefonu kapatmalıydım ama merakım ve kaçınma ihtiyacım beni "Evet, suçlamaları kabul ediyorum" demeye itti.

Ardından gelen ses beni geçmişe geri götürüyor. "Hey, bebeğim. Annen seni özledi."

CHAPTER FOURTEEN

Creighton

on beşinci yüz yüze görüşme tamamlandıktan sonra, nihayet Holly'ye atanmış iki yetkin güvenlik uzmanım var. Güvenlik yüklenicisi görüşmeleri benim yapmama itiraz etmedi ama kendi ekibinden olmayan birini getirmeme itiraz etti.

"Ona kefil olamayız ve eğer bir şeyler ters giderse, bunun sorumluluğunu üstlenmeyiz."

"Ona kefil olabilirim," diyorum omzumun üzerinden San Antonio'da sahne arkasına girmemi engelleyen tuğla yığınının bakarak.

Adını öğrenmek kolaydı ve geçmişine baktığımda Birinci Piyade Tümeni'nde üç tur savaşmış bir ordu gazisi olduğunu gördüm.

Adam paramı geri çevirdiğinde bana karakterini kanıtlamıştı ama temiz bir geçmiş araştırması ve kişisel bir görüşme yapmadan onu Holly'nin yanına yaklaştırmayı asla düşünmezdim. San Antonio'dan geç geldi ve şimdi Holly ile öğle yemeğine geç kalıyorum.

Saatimi kontrol ettiğimde *gerçekten* geç kaldığımı gördüm. On dakika içinde otobüse dönebilirim, radyo programına yetişmiş olacağım.

İki yeni çalışanıma bakarak elimi Escalade'e doğru sallıyorum. "Yükleyin. Yeni işiniz şimdi başlıyor."

Otobüse vardığımızda bomboştu. Şoför Chaz sigara içiyor ve ekiple sohbet ediyordu. Ona göre Holly birkaç dakika önce ayrılmış.

Escalade'e geri dönüyoruz ve kapalı olan otoyola doğru gidiyoruz. Lanet olası bir başkanlık ziyareti için.

"Lanet olsun!" Yumruğumu ön panele vurdum.

"Bunu söylediğim için üzgünüm patron ama zamanında varamayacağız. Burası benim mahallem değil, o yüzden arka yolları SA'da olsaydık bileceğim gibi bilmiyorum."

Daha önce anahtarları Marcus'a, nam-ı diğer tuğla boka teslim etmiştim. İronik bir şekilde, işe aldığım diğer adam gibi kaçamak sürüş manevraları konusunda eğitilmiş değildi, ancak bir Humvee ile yol kenarındaki bombalardan kaçtığını düşünürsek, direksiyonun arkasında onunla oldukça rahat hissediyorum. Holly'nin yanında olmadığım zamanlarda onu kimin kullanacağını göreceğiz.

Bir elimi yüzümde gezdirdim.

"Evet, biliyorum. Kahretsin. Trafik açılana kadar muhtemelen çoktan mekâna doğru yola çıkmış olur." Marcus'tan cipin arkasındaki adama bakıyorum. "Hadi geri dönelim, seni önce ekibiyle, sonra da Holly ile tanıştıracam. Karşı çıkabilir ama ne derse desin plana sadık kalacaksın. Bana rapor vereceksin, ona değil."

Arkadaki adam sözsüzce başını salladı.

Sürücü koltuğundan tamamen farklı bir yanıt alıyorum. "Geç kaldığın için başın belaya mı girecek patron?"

Holly ile işleri nasıl bıraktığımı düşünüyorum.

"O zaman öp beni. Beni işaretle. Kesinlikle ve tamamen onun ulaşamayacağı bir yerde olduğumu bilsin çünkü ben sana aidim."

Onun sözlerini unutabileceğimden emin değilim. Bu sözler beynime kazındı ve söylediği günden beri yankılanıyor.

Bu yola çıktığımda, kendimi bu konumda bulacağımı hayal bile edemezdim. Bir Escalade'in içinde iki korumayla Dallas'ın ara sokaklarında dolaştığım gerçeğinden bahsetmiyorum. Bu kadına daha önce hiç olmadığım bir şekilde bağlandığım gerçeğinden bahsediyorum. Tamamen fiziksel olarak başlamış olabilir, ama işlerin ne kadar hızlı değiştiğine bakılırsa boyun zedelenmesi geçiriyor olmalıyım.

Onu Vale ile yalnız bırakmak tüm sahiplenme içgüdülerime ters düştü ama ona güvendiğimi fark ediyorum ki bu benim için yeni bir gelişme. Kısa da olsa son evliliğim bende kadınlara karşı sağlıklı bir güvensizlik bıraktı.

Shaw'la lüks tatil köyleri zincirini açık artırmayla satın aldığım da tanıştım. Büyükbabası tarafından kurulmuş ve o kontrolü ele alamadan babası tarafından batırılmıştı. Hırslıydı, azimliydi ve aile mirasının boşa gitmesine tamamen kızmıştı.

Onu kovmaya çalıştım ama gitmeyi reddetti ve kalmasına izin verirsem bedava çalışacağını söyledi. Biraz da olsa pes ettim çünkü işe olan tutkusu bulaşıcıydı. Shaw inanılmaz bir insan lideriydi. Karizmatik ve aynı zamanda kesinlikle muhteşemdi.

Geri dönüşte kişisel bir rol üstlenmeyi tercih ettim ve her şey birbirini izledi. İş söz konusu olduğunda harika bir ekiptik ve diğer her yerde uyumludan daha fazlasıydık. Mantıklıydı, ya da en azından Shaw yetenekli bir iş kadını gibi bu fikri bana sunduğunda mantıklıydı. Onunla tanıştığım günden itibaren altı ay içinde evlendik ve bir anlık cömertlikle, evlilik sözleşmesinde işler yolunda gitmezse tatil köylerinin onda kalabileceğini kabul ettim.

Düğünden üç ay sonra, anlaşmadan gerçekten istediği *tek şeyin* tatil köyleri *olduğunu* fark ettim. Bu, benden daha kurnaz bir pazarlıkçı olan biriyle tanıştığım ilk ve tek zamandı.

Tüm bu süre boyunca başka birine aşıkta ve beni aile mirasını geri almanın en hızlı ve en kolay yolu olarak görüyordu. Onun soğukkanlılıkla bitirdiği bu ilişkiye deli gibi öfkelenmemi engelleyen tek şey, o dürüst kaltak karmaydı.

Shaw istediği her şeyi elde edemedi çünkü gerçekten sevdiği adamı kaybetti. Görünüşe göre adam, kadınının başka bir adamla evlenmesi fikrini kabullenecek bir tip değildi. Adamı suçlayamam ve Shaw o zamandan beri sert iş kadını kişiliğine geri çekildi ve bildiğim kadarıyla eğlenceli, şakacı tarafı bir daha asla ortaya çıkmadı.

Boşandıktan kısa bir süre sonra, bir kadına boşanma anlaşması olarak tatil köyleri zinciri vermenin sorununun, bir sonraki eski Bayan Creighton Karas olmaya hevesli kadınların sayısının artması olduğunu keşfettim. Bu kadınlar arasında uzun ve yaratıcı olanlar vardı ve ben hiçbirine güvenmiyordum.

Holly ile evlenmek, ilgimi çekmek için çırpınan kadınları durdurmak için harika bir yoldu. Bunun motivasyonlarım arasına girmesinden gurur duymuyorum ama beni bu kadınla bu noktaya getiren hiçbir şey için özür dilemeyecektim.

"Patron?" Marcus beni buraya ve şimdiye geri sürükleyerek soruyor. "Bok deresi mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, tam olarak emin değilim. Hâlâ onu anlamaya çalışıyorum."

Arabadaki diğer adamdan homurtu ve kıkırdama karışımı bir ses geliyor, Orrin Steel, sol başparmağında hareket kabiliyetini kaybetmiş ve bu yüzden ekibinden ayrılmak zorunda kalmış eski bir SEAL. Masa başında çalışmayı reddettiği için Donanma'dan tamamen ayrılmayı tercih etmiş.

"Lanet hayatının geri kalanında onu anlamaya çalışacaksın.

Kadınlar en iyi çözülmeyen bırakılan gizemlerdir," diye ekliyor.

Marcus kahkahayı patlatıyor ve ben hâlâ Holly'nin kızıp kızmayacağına karar vermeye çalışıyorum. New York'taki çatı katımdan çıkmadan önce nasıl sadece iki kelimelik bir not bıraktığını hatırladığımda alışılmadık bir endişe hissine kapılıyorum.

"Daha hızlı sürsen iyi olur," diyorum.

Holly ben döndükten bir saat sonra otobüse biniyor ama onu gördüğümde hissettiğim ilk rahatlama duygusu, omuzlarının kambur duruşunu ve solgun yüzünü gördüğümde silinip gidiyor.

Dizüstü bilgisayarımı kapatarak ayağa kalkıyorum. "Neyin var?" Etrafımda dolanıyor ve bir sandalyeye çöküyor. "Sadece uzun bir gündü," diyor, sesi yenilmiş.

"Holly." Sadece adını söylüyorum, ama çok anlam taşıyor. Ben onun saçmaladığını biliyorum, o da benim onun saçmaladığını bildiğimi biliyor.

"Ebeveynlerle tanışma günü hakkında ne düşünüyorsun?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı, özellikle de annem ve babamın misyonerlik çalışmaları için bizi taşıdıkları Afrika köyüne yapılan bir saldırıda öldürüldükleri gün ailemle tanışma şansını kaybettiği için. Bugüne kadar medyadan uzak tutmak için inanılmaz çaba sarf ettiğim bir hikâyeydi bu.

"Affedersiniz?" diye sordum.

Gözleri koyu renk kirpiklerinin altından bana bakıyor ve "Annem ziyarete gelebilir" diyor.

Annesi hakkında söylediklerine bakılırsa, bu yeni gelişme beni çok şaşırttı.

"Gerçekten mi?"

"Evet, ama sadece bundan kurtulmanın bir yolunu bulacak kadar hızlı düşünemediğim için."

"Bu dürüstçe."

"Beni oyundan düşüren hapishaneden gelen telefon oldu." "Pardon?" Tekrar ediyorum.

"Daha önce beyaz bir pislikle evlendiğinden emin değildiyse, artık hiç şüphelen kalmayacağından emin olabilirsin. Annem, büyükannemin evine zorla girdiği için tutuklandı. Görünüşe göre şerifte numaram yokmuş, bu yüzden polis merkezini aradığımda bana bilgi verdiler."

Holly'nin sesi yorgun ve gözlerimle buluşmuyor. "Onu tutuklamayacaklardı bile, ama annem kasabayı terk etmeden önce sarhoş olduğu bir gece onunla yattığını söyleyerek şerifin evliliğini bozdu. Karısı bunu öğrenmiş ve yatmadığına yemin ettiğinde ona inanmamış. Kadın onu terk etmiş ve adam annemi asla affetmemiş. Kasabadaki herkes gibi o da büyükannemin ev dahil her şeyi bana bıraktığını biliyordu. Yani orada olmaya hiç hakkı yoktu."

"Peki bu onun ziyarete gelmesine nasıl denk düşüyor?"

"Onu hapisten çıkarmak için onlara para göndermem gerekti ve gidecek hiçbir yeri yok, bu yüzden büyükannemin evine giriyordu. Buraya gelmek istediğinde, *hayır* kelimesini beynimde yeterince hızlı bulamadım. Endişelenme; bir iki gün dayanır, bir serseriyle takılır."

Holly derin bir nefes alıyor ve daha titrek bir ses tonuyla devam ediyor. "Ve sonra benden ve cüzdanını korumayan herkesten çalacağı para bitene kadar onu bir daha görmeyeceğim. Turun en başında beni takip ettiğinde de böyle oldu." Sesi son kelimede kesiliyor.

Otobüsün küçük yaşam alanını geçip onu kollarımla sarıyorum ve göz kapaklarından birkaç damla yaş süzülürken onu kucağıma alıyorum. Tükürük ateşinden incinmiş küçük bir kıza dönüşmesi beni o kadar şaşırttı ki onu başka nasıl teselli edeceğimi bilemiyorum.

Geri çekilip kucağımdan inmeden önce bir süre omzuma yaslanıyor. Gözlerini siliyor, rimelini bulaştırıyor ve adım atmaya başlıyor.

"Lanet olsun. Onun için ağlamayacağım. Onun için çok kez ağladım. Artık gözyaşlarımı hak etmiyor. Hiç hak etmiyor."

"Katılıyorum. Kimse senin gözyaşlarını hak etmiyor." *Ben bile, diye ekliyorum sessizce.*

"Bir de sen varsın," diyor. "Ben mi?" diye soruyorum.

Bir saniyeliğine duralım ve bunun bir erkeğin bir kadına bu noktada sorması gereken aptalca bir soru olduğunu kabul edelim, ama ben geri çağıramadan ağızımdan çıktı.

"Ciddi misin? Beni ektin. *Yine* ektin. Annem, servet avcısı, ziyaretime geliyor ve kulağıma, göt deliğimi ağartmak ya da kukumu vajina gibi sihirli bir şey yapmadığım sürece seni asla elde tutamayacağımı ve o zaman bile muhtemelen senin gibi bir adamı elde tutacak kadar kadın olmadığımı söyleyecek."

Hay sikeyim. Holly'nin annesi ona gerçekten bir numara yaptı ve o kadın işe devam etmek için kendini burada hoş karşılamayacak. Onu Holly'nin yanına yaklaştırmamın imkanı yok. Kim olduğu sikimde bile değil.

"Bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim."

Kollarını kavuşturuyor ve vücut dilinin her türlü makul etkileşime kapalı olduğunu gösterdiğini bilecek kadar pazarlık yaptım.

"Ne yapıyordun ki sen?" diye soruyor. Cevap vermek için ağızımı açtığımda elini kaldırıyor ve ben de duraklıyorum. "Boş ver, bana söylemene gerek yok. Zaten bu *öyle* bir evlilik değil."

Ses tonundaki asit, sırtımı dikleştiriyor. Kızgın ve duygusal olduğunu biliyorum, ama burada inşa etmeye başladığımız şeye saldırması beni kızdırıyor.

"Peki bu tam olarak ne tür bir evlilik Holly?" Soru yüklü bir soru.

"İkimiz de bunun uzun sürmeyeceğini biliyoruz. Ben senin için geçici bir fanteziyim. Ve merak ediyorsan söyleyeyim, seni kancada tutmak için kıcımlı beyazlatmıyorum."

Onun sıradışı ve hafif çarpık mizah anlayışı imkansız başarıyor; sinirli ruh halim buharlaşıyor. Sandalyeden kalkıp ona doğru ilerliyorum, yırtıcı içgüdülerim devreye giriyor.

Onu buzdolabına sabitleyerek homurdanıyorum: "Kibarca rica etsem ve o daracık göt deliğini zevk reseptörlerin patlayana kadar defalarca boşalana kadar sikeceğime söz versem bile mi?"

Bakışlarını benimkilere kaldırıyor ve "Bunu söylememem gerektiğini biliyordum" diye mırıldanıyor.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum ve dudaklarımı kulağına indiriyorum. "Bana bir şey söylemekten asla korkma."

Holly cevap vermeyince dudaklarımı çekip ona bakıyorum. "Holly. Bana bak." Bana uyana kadar bekliyorum. "Bunun uzun sürmeyeceği konusunda söylediklerine gerçekten inanıyorsan, o zaman ciddi bir sorunumuz var demektir."

Dişleri alt dudağını sıyrıyor ve "Neden?" diye sormadan önce tereddüt ediyor.

Sözlerimi çelikle dolduruyorum, çünkü söylediğim şeyin ciddiyeti konusunda hiçbir kafa karışıklığı olmamasını istiyorum. "Çünkü gitmene asla izin vermeyeceğim."

Büyük kahverengi gözleri iki kez kırpışıyor ve ağzı açık kalıyor. Kısa bir süreliğine kaybolan ateş yeniden alevleniyor.

"Sen *de* kimsin ve *bir otel odasında evlilik sözleşmesi ve nişan yüzüğüyle beni bekleyen* kocama ne yaptın?"

İki elimle yüzünü kavriyorum, temasa ihtiyacım var. "Her şey değişir Holly. Ve benim için *her şey* senin sayende değişti. Eğer bunu henüz anlamadıysan, sana göstermem gerekecek."

"Seni anlamıyorum," diye fısıldıyor.

Alnımı onunkine yaklaştırıyorum ve onu içime çekiyorum. "İşte burada yanıyorsun. Beni zaten anladın."

Başını çeviriyor ve temasımızı kesiyor. Ellerimi iki yanıma bırakıyorum ve içime bir parça şüphe süzülüyor, beraberinde tamamen yabancı bir duygu getiriyor -belirsizlik.

Düşünceleri benden başka hiçbir şeyle ve hiç kimseyle dolmayana kadar dudaklarımı dudaklarına bastırmayı düşünüyorum, ama aynı zamanda geri çekilmenin ve onun sakinleşmesine izin vermenin değerini de anlıyorum, böylece başka bir gün zafer kazanmak için geri dönebilirim. Annesinin tutuklanması ve yaklaşan gelişle ilgili haberlerle, amansız turne programından bahsetmiyorum bile, Holly'nin şu anda kırılma noktasının kenarında sallandığından şüpheleniyorum ve yapmak istediğim son şey onu itmek.

Bu benimle ilgili değil. Onunla ilgili.

Vites değiştirmeye karar vererek uzaklaşıyorum ve otobüsün kapısına doğru başımı sallıyorum. "Yeni güvenlik ekibinle tanışmak ister misin?" diye sordum.

"Güvenlik mi?"

"Ben de oradaydım. Kişisel görüşmeler yapıyor ve geçmiş kontrollerini gözden geçiriyordum. Onları senin yanına getirmeden önce onlarla rahat hissettiğimden emin olmam gerekiyordu. Eğer herhangi biriyle sorun yaşarsanız, bana haber verin ve onları değiştirelim. Ama bunu söyledikten sonra, ben

Bence ikisi de sağlam seçimler." Gözlerine bakıyorum. "Senin güvenliğin konusunda onlara güvenmeye hazırım ve inan bana bunu hafife alarak yapmıyorum. Hem de hiç."

Duruğu bir anlığına gevşiyor ama "Sence annemi de benden uzak tutabilirler mi?" diye sorunca bir kez daha geriliyor.

"Onun işin endişelenme. Ben kendim hallederim."

CHAPTER FIFTEEN

Holly

Bu geceki gösteriden gelen enerjisi tam da içimdeki rezervleri güçlendirmek için ihtiyacım olan şeydi. Kalabalık inanılmazdı, şarkı söylüyor ve çılglık atıyorlardı. Belki de bu benim kibirli bir insan olduğumun işaretidir, ama binlerce insanın isminizi haykırması gibisi yok.

Gold Haven, Kentucky'den gelen, saçlarına ve kıyafetlerine sinmiş fritöz yağı kokusuyla karaoke yapmaya başlayan bir kızın on bin kişinin önünde sahnede kendini çok rahat hissetmeyeceğini düşünürsünüz ama ben hissediyorum. Orası benim ait olduğum yer. Oraya her çıktığımda, yapmak için doğduğum şeyin bu olduğundan kesinlikle emin oluyorum.

Ama sadece geçmişini düşünmek bile bana annemin ziyarete geleceğini hatırlatıyor ve Creighton onunla ilgilenmek konusunda ne derse desin, bana kancasını takmanın bir yolunu bulacak. Konu ona geldiğinde yeterince kalın bir zırhım yok. Onu geri aramak ve "hayır, fikrimi değiştirdim" demek istiyorum ama ona ulaşmanın hiçbir yolu yok.

Otobüste Creighton'ın kollarına kıvrılmış uyuyakalırken, orgazmın sisi filtremi çalıyor ve ona "Keşke zamanı geri alabilsem ve anneme başka bir yere, başka *bir yere* gitmesini söyleyebilsem. Onu burada istemiyorum. Tekrar hayatıma karışmasını istemiyorum. Bunun sonu asla iyi bitmez."

Creighton beni göğsüne bastırıyor ve saçlarıma bir öpücük konduruyor. "Hadi uyu artık. Yarın Biloxi'de uzun bir günün daha var."

Yoldan gelen titreşimler ve Creighton'ın sabit, düzgün nefes alıp verışı beni rüyasız bir uykuya daldırıyor.

Ertesi gün öğleden sonra telefonumu çıkarıp son beş dakika içinde yirminci kez saate bakıyorum. Biloxi buluşmasını kaçıracağımdan endişelendiğim için değil, annemin sahne arkasına gelip bacadan eve giren bir rakun gibi ortalığı kasıp kavurmasını beklediğim için.

Creighton bana sorgulayıcı bir bakış attı. "Ne yapıyorsun sen? Geç kalmayacaksın, o yüzden sakın ol."

Nefesimi içime çekip yavaşça bırakıyorum, sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. "Sorun o değil. Annem yüzünden. Bunu erkenden aradan çıkarmayı umuyordum, böylece gösteri için kendimi toparlayabilirdim. Bu gerginlik hissinden nefret ediyorum."

Creighton'ın ifadesi donuklaşır. "Kahretsin. Sana söylemeyi unuttum. Onun icabına bakıldı."

Yemin ederim, içimdeki her şey durma noktasına geliyor -ciğerlerim, kalbim, damarlarımdaki kan. "Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"Onun için bir tatil ayarladım. Miami'ye kadar tüm masrafları ödendi. Orada bir tatil köyünün büyük bir kısmına sahibim ve bunun sana ihtiyacın olan molaı vereceğini düşündüm. Onu ikna etmek çok kolay oldu."

Onun bu lakayt açıklaması karşısında çözüldüm. "Ve bundan bahsetmeye zahmet etmedin mi?" Soru bir çığlık olarak çıkıyor.

Bir elini saçlarında gezdiriyor, gözlerime bakmıyor. "Kahretsin, Holly. Bugün hiç durmadan çalıştık. Aklımdan çıkmış."

"Kahretsin, Crey. Bütün gün bundan korkuyordum. Bana söyleyip acıma son verebilirdin."

Söylenirken sahne arkasındaki odayı adımlıyorum. Aşırı tepki verdiğimin farkındayım ama Creighton annemi ya da onu düşünmenin getirdiğı stresi anlamıyor. Beni izliyor, içimi dökmeme izin veriyor ki bu muhtemelen onun açısından akıllıca bir hareket. Pençeli dişi canavara yaklaşırsanız önemli bir uzvunuzu kaybedebilirsiniz ve bu utanç verici olmaz mı?

On beş ayak genişliğindeki odada yaklaşık yirmi kez ileri geri gidip geldikten sonra biraz sakinleştim. Creighton'ın duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş olduğu yere bir göz atıyorum, gülmek için kendini zor tutuyor mu diye merak ediyorum. Bir dakika bakınca gülmediğini fark ediyorum. Ama ne düşündüğünü de okuyamıyorum.

"Ne?" Şak diye söyledim. Tamam, dişi canavar henüz tamamen sakinleşmedi. Sadece enerjimi bu geceki performansına kanalize etmem gerekiyor. *Bunu* yapabilirim.

"Bana Crey dedin," diyor.

Başımı sallıyorum. "Bunda yanlış bir şey mi var?"

Yavaşça başını sallıyor. "Bana yakın olan insanlar bana böyle seslenir ama sen daha önce hiç böyle seslenmedin."

Dudağımı ısıriyorum ve düşünüyorum. "Ne olmuş yani?"

"Hiçbir şey. Şaşırdım, hepsi bu." Elini salladı. "Tiradına devam etmekte özgürsün."

Başka birinden duyunca ukalalık gibi gelebilir ama *Crey* içimdekileri dökmeme izin veriyor gibi görünüyor. Şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu. Ve beni sakinleştirmek için gereken tek şey de bu farkındalık.

Önünde durarak, "İçimi döktüm," diyorum.

"O zaman belki de önümüzdeki Perşembe gösteriden sonra New York'a dönmek isteyip istemediğini sormak için iyi bir zamandır. Turne bittikten sonra işlerin nasıl yürüyeceği hakkında pek konuşmadığımızı biliyorum ama evde halletmem gereken ve ertelediğim bazı şeyler var ve senin de yanımda olmanı istiyorum."

İkimiz için sırada ne var tartışmasından korkuyordum, bu yüzden sorum geçici. "New York'ta kalıcı olarak kalmak istemediğimi anlıyorsun değil mi?"

Creighton'ın ifadesi ciddileşiyor. "Bir yolunu buluruz Holly."

"Tamam. Gidiyorum."

Gülümsemesi geniş ve içten di. "O zaman seni kaçırmak zorunda kalmayacağıma sevindim. Galaya tek başıma gitmek istemiyordum."

"Gala mı?"

"Bir hayır işi. MoMA'da."

MoMA'nın ne olduğundan emin olmadığımı söylemek için ağzımı açtığımda, "Buraya gel" dedi.

Odayı geçiyorum ve önünde, ulaşamayacağı bir yerde duruyorum. "Şu anda kirli şeyler için vaktimiz yok."

Gözleri daha önce gördüğümü hatırlamadığım bir şekilde yumuşuyor. Sözleri de yumuşak.

"İstediğim bu değil. Sadece bu gecenin çılgınlığı başlamadan önce bir dakikalığına kollarımda olmanı istiyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve onun karşısında eriyorum. Sözleriyle içime dolan sıcaklık, saçlarıma fısıldadığında erimiş bir ihtiyaca dönüşüyor.

"Ama sonra? İşler senin kaldırabileceğin kadar kirlenecek." Eli sırtımdan aşağı kayıyor ve kıcımlı kavlıyor, parmakları yanaklarımla arasındaki kıvrıma giriyor. "Seni daha büyük bir tıkağa kadar çalıştırmaya devam edeceğiz, böylece sonunda bu dar küçük kık deliğini becerebileceğim."

Beni kasıklarına doğru çekiyor ve sikişin sert, sıcak uzunluğu merkezime süründüğünde içimde uyarılma fişekleri gönderiyor. Boşalana kadar onu kuru kuru becermek istiyorum.

Öyle de yapıyorum. Parmaklarının kıcıma yaptığı baskıyla birlikte üç dakika sürüyor. Titrek bacaklarımla üzerinde uzaklaşırken yanaklarımla kızardığını ve saçlarımla bir felakete dönüşmüş olması gerektiğini biliyorum.

"Rötuş yapmak için Rochelle ve Chris'in yanına dönmem gerek," diye fısıldıyorum.

Creighton'ın gülümsemesi üstün, ama yüzüne tokat atmak istemeyecek kadar memnunum.

"Sen öyle yap. Tanışma ve selamlaşmadan sonra görüşürüz." Bakışları keskinleşiyor. "Ve bu sefer Marcus'a bu kadar yakın durduğu için bok atma. Ortalıkta görünmeyebilir ama bir puşt sana asılmaya kalkarsa diye onu yanımda istiyorum. O dudaklar benim ve paylaşmam."

Elimi tutuyor, beni tekrar kendine çekiyor ve beni bir kez daha sabitlemeden önce bir öpücüğün içine çekiyor.

Kendimi toparlıyorum ve selam veriyorum. "Efendim, evet, efendim."

Kıcıma bir tokat atıyor ve ben de topuklarımla üzerinde adım adım odadan çıkıyorum.

CHAPTER SIXTEEN

Creighton

Holly'nin Biloxi'deki konserini artık her zamanki yerimden, sahnenin solundaki hoparlöre yaslanmış bir şekilde izliyorum. Bu noktadan baktığımda, Holly hakkında medyada artmaya devam eden vızıltıyla neredeyse eş zamanlı olarak, arenaların her mekanda daha çabuk dolduğunu açıkça görebiliyorum. Hikayeler artık daha çok ona ve kariyerine odaklanıyor ki olması gereken de bu. İnsanlar merakla geliyorlar ama ben bile yüzlerindeki şaşkın ifadeden hayran olarak ayrıldıklarını anlayabiliyorum.

Şu anda Holly mekandaki herkesin dikkatini çekmiş durumda. İnsanlar ayakta, her bir kelimeye eşlik ediyor. Daha önceki her gece olduğu gibi, onun yeteneğine hayran olmaya devam ediyorum. Karım tam bir rock yıldızı. Country yıldızı demek daha uygun olur.

Arkamdan gelen derin bir ses Boone Thrasher'ın varlığını haber veriyor.

"Ona öyle bakmaya devam edersen, kasanın anahtarlarını teslim etmek zorunda kalacaksın çünkü o kadın sana sahip olduğunu anlayacak."

"Setten önce küçük krallığının dışında ne yapıyorsun?" Sadece bir anlığına ona bakarak soruyorum, çünkü Holly'nin bir adımını bile kaçırmak istemiyorum.

"Onun müthiş bir yetenek olduğunu gördüğünde anlayan tek kişinin sen olduğunu sanıyorsan yanıyorsun. Arada bir buraya gelip şarkılarından birini yakalamaya çalışıyorum ama bu gece buraya geldim çünkü senin burada aşık bir çocuk gibi durduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. İnsanlar konuşuyor, biliyorsun."

Gözlerimi Holly'den ayırıp ona dik dik bakıyorum. "Peki bu neden umurunda olsun ki?"

"Sadece söylüyorum, kaltak seni taşaklarından yakaladığını biliyor, hiçbir kozun olmayacak. Ve tahminimce senin gibi bir adam her şeyi koz olarak kullanır."

"Ne demek istiyorsun, Thrasher?"

"Bir şey demiyorum. Sadece bilgece bir söz söylüyorum. Benim kadını da beni çok iyi sarmış durumda ama bunu bilmesine izin vermiyorum."

"Ona iyi davranmam gerektiğini, aksi takdirde peşime düşeceğini söylediğini sanıyordum." Üç uzun gün önce, tanıştığımız ilk günkü uyarısını hayal meyal hatırlıyorum.

Dövmeli elinin eklemlerini diğerinin içinde kırıyor. "Tabii ki yaparım. Ama bu tüm kartlarını göstermen gerektiği anlamına gelmiyor, dostum. Ne de olsa bu bir strateji oyunu."

Gülüyorum, çünkü bu adama tavsiye vermesi gereken kişi benmişim gibi hissediyorum. "Daha önce hiç evlendin mi?"

Kıkırdaması duyuluyor ama bas gitarın ve davulun sesi sadece benim duymamı sağlıyor.

"Hayır. Bu yüzden sana tavsiye veriyorum Richie Rich. Duyduğuma göre bu işte çoktan başarısız olmuşsun. Evlilik işini bir kez yapacağım, o kadar. Belki de daha önce fino köpeği gibi davranmışsındır ve bu yüzden batırmışsındır diye düşündüm. Kadınlar erkeklerinin kendilerine ait olduğunu bilmek isterler ama bir okul çocuğu gibi peşlerinde dolaşan birini de istemezler."

"Tavsiyen için teşekkürler ama ben böyle iyiyim. Sen kendin için endişelen, ben de Holly için endişeleneyim."

Thrasher omuz silkiyor ama lafı bırakmıyor. "Onun gibi kızları tanıımıyorsun, Karas. O senin yüksek sosyete tipin değil. Senin paranın ya da adamlarının yanında asla rahat davranmaz. Platin kovboy çizmeleriyle şampanya yudumlasa bile, o taşralı kızı asla kaybetmeyecek. Bunu sorun etmeyeceğine emin misin? Eğer değilsen, sana aşık olmadan önce onu bırakman daha iyi olur."

Az önce söylediklerine verebileceğim pek çok yanıt var ama yanıt vermiyorum çünkü son sözlerine takılıp kalıyorum. "*Sana aşık olmadan önce.*" Çünkü henüz aşık olmadı.

Bu ayıltıcı bir gerçeklik kontrolü. Sahip olduğumuz şeyin gerçek olduğuna karar verdim ve Holly ... Onun ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Gardını indireceği tek yer yatak odası -ya da ben ona her türlü zevki tattırırken nerede olursak olalım. Karımı nasıl baştan çıkaracağımı biliyorum ama duvarlarını nasıl yıkacağım? Bana güvenmesini nasıl sağlayabilirim?

"Oh kahretsin!" Holly'nin durduğu yerden sadece birkaç metre ötede bir hayran kendini sahneye atarken Thrasher bağırıyor. İleri atılıyorum ama Thrasher kolumu tutuyor. "Hayır dostum, bu sefer senin kavgan değil."

Parmak uçlarını Holly'nin botlarının burnuna değdiremeden güvenlik adamın peşine düşüyor ve onu sürükleyerek götürüyor.

Holly, grup çalmaya devam ederken şarkının son nakaratını bitirerek ritmi neredeyse hiç kaçırmıyor. Müzik nihayet sustuğunda mikrofonuna konuşuyor. "Sanırım bunu gerçekten sevdi, değil mi millet?" Kalabalık daha da yüksek sesle tezahürat yapıyor ve o da geniş bir gülümsemeyle set listesindeki son şarkıya başlıyor.

Thrasher'ın kolundan kurtulup ona dönüyorum. "Sakın Holly ile arama girmeye kalkma. Beni anlıyor musun, Thrasher? Burada olmaz, hiçbir yerde olmaz."

Onun müdahalesine duyduğum öfke yüzeye çıkarken ses tonum şiddet vaat ediyor. O benim kadını. Onu herkesten ve her şeyden koruyacağım.

Thrasher sadece başını sallıyor. "Öğrenmen gereken çok şey var dostum, özellikle de onun hakkında. O güçlü bir kadın. Onu kurtarmak için sana ihtiyacı yok. Hatta kendini kurtarmak için seni kullanmanın bir yolunu buldu. Onu asla hafife alma çünkü bu yapacağın en büyük hata olur, sana söz veriyorum. Taşralı kızlar hayal bile edemeyeceğin kadar cesurdur."

"Onun özel olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sahneyi işaret ediyorum. "Orada bir tanrıça gibi duruyor ve bunu görmemek için kör olmak lazım."

Thrasher başını sallıyor. "Güzel, bunu sakın unutma." Kendisine ayrılan odaya giden koridora doğru yürümek için döner ve sonra duraklar. "Bu gece ikiniz de bizimle dışarı çıkmalısınız. En sevdiğim barlardan birine gideceğiz. Arka taraftaki çukurlarda biraz at nalı oynayacağız. Bakalım taşralı çocuklarla takılabilecek misiniz?"

Bu gece yapmak istediğim son şey Holly hakkında benden daha çok şey bildiğini düşünen bu ukala serseriyle takılmak ama bir şey beni hayır demekten alıkoymuyor. Onun yerine, punt yapıyorum.

"Bunu Holly'ye bırakıyorum."

"Amcık kırbaçlı orospu çocuğu."

Sözler Thrasher'ın omzunun üzerinden savruluyor ve o uzaklaşırken ben de sırtını dönüyorum. Orospu çocuğunu sevmiyorum ama yine de ondan nefret de etmiyorum. Holly'yi kolluyor ve buna saygı duymak zorundayım.

Ama at nalı? Gerçekten mi?

CHAPTER

SEVENTEEN

Holly

"S senin kıcını tekmeliyor, adamım!"

"Sen onun takımındasın, yani o da senin kıcını tekmeliyor!"

Grubumdaki çocuklar, Boone'un Biloxi dışındaki favori barında oynadığımız at nalı oyunu sırasında Creighton'la dalga geçmekten hiç zevk almıyorlardı. Creighton, Boone'un seti sırasında "That Girl "ü bitirdikten sonra diğer gecelerde yaptığı gibi beni kucaklayıp otobüse götürmek yerine onlara katılıp katılmayacağımız konusunda beni oyaladığında buna inanamadım.

Bu gece Creighton sahnenin dışında bir bira ve gülümsemeyle bekliyordu. Bira onundu, çünkü hâlâ "cehennemden gelen tur diyetindeydim", ama yine de verdi ve Boone'un bizi dışarı davet ettiğini ve kararı bana bıraktığını söyledi.

Dürüst olmak gerekirse, kadınlık organlarımın yaptığımız aralıksız sevişmelerden sonra bir molaya ihtiyacı vardı ve gösteri sonrası seks en enerjik sekse dönüşüyordu. Ben de kısmen kendimi korumak için evet dedim.

Şimdi doğru seçimi yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Creighton cinayet işlemek istediğine dair hiçbir belirti göstermiyor. Sadece birasını yudumluyor ve yorumlara omuz silkiyor.

Sonunda, "Kıçım onun olduğuna göre, istediği zaman tekmeleyebilir" dedi.

Bu sözler tam da ben at nalımı fırlatmak için sallanırken geliyor ve atış çılgınca oluyor, neredeyse Boone'un dizini kırıyor.

Yoldan geri sıçradı, birası barın alametifarikası kırmızı Solo bardaklardan dışarı sıçradı. "Kahretsin, kadın. Atışına dikkat et!"

Ama ben Boone'a dikkat etmiyorum. Ne o, ne diz kapakları, ne de birası umurumda. Creighton'a bakıyor, bu yorumun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum. *Kıçım onun.*

Bu işte gerçekten var mı? Yani, onun olduğumu söyledi ama bu hiçbir zaman "gerçek" bir evlilikte olduğu gibi karşılıklı bir sahiplenme olmadı. Yoksa sonunda ritmimizi bulduğumuz bir turnenin ortasında yaşamak kafasını mı karıştırıyor?

Tek bildiğim, bunun sürmesini umut etmekten korktuğum. Umut tehlikeli bir şeydir ve konu Creighton olunca her şeyimi riske atmaktan korkuyorum. Bu adam beni mahvedecek güce sahip.

Düşünceler beynimde dönüp dururken ve bir sonraki at nalına uzanırken bile saçmaladığımı biliyorum. Artık çok geç. Bahsimi oynadım ve söz konusu olan kalbim.

CHAPTER EIGHTEEN

Creighton

Bir hafta sonra

Birkaç saat içinde bir tur otobüsüne geri dönmeyeceğimi bilmek neredeyse garip hissettiriyor. Dürüstçe söyleyebilirim ki bu büyüleyici bir deneyim oldu. On gün, yedi şehir ve inanılmaz yetenekli bir kadınla evli olduğumun sürekli pekiştirilmesi. Holly'yi kendi elementinde deneyimlemek göz açıcı oldu. Cesareti ve azmi var ve en çalışkan yöneticimden bile daha çok çalışıyor.

Ancak turnede ne kadar kendinden emin ve cesur olsa da, bu sabah New York'a indiğimiz anda, kendi içine çekildi ve belirsizlik çiçek açtı. Sadece anlaşılmayı yapmam, şu hayır işini aradan çıkarmam gerekiyor ve sonra onu hayatının bu kısmına, geleceğine alıştırabileceğim. Burada rahat etmesine ihtiyacım var, çünkü eğer istediğimi elde edersem, zamanımızı New York ve nerede olması gerekiyorsa orası arasında paylaştıracamız. Nerede olmayı seçerse.

Kalemim, bir daha kimsenin Holly'ye kariyeri hakkında bir şey dikte edemeyeceğini garanti altına alacak belgenin imza satırının üzerinde geziniyor. Bir daha asla kimse onun üzerinde böyle bir güce sahip olamayacak.

Satıra imzamı atıyorum ve iş bitiyor. Homegrown Records benim.

Anlaşmanın ilk şartlarını Holly'nin New York'ta beni terk ettiği gün kabul etmiştik. Görüşmelere kendimi o kadar kaptırmıştım ki telefonuna cevap vermek için durmadım. Bu müzakereler çok kritikti, Holly'yi ve sözleşmesini çok yakından ilgilendiriyordu ve imza ile kapanış arasındaki haftalar boyunca yöneticiler Holly'yi olumsuz etkileyecek hiçbir şey yapamazlardı. Bu, bana neredeyse anlaşmayı kaybetmekten daha pahalıya mal olan çaylak bir koca hatasıydı.

Ama o iki şerefsizin masada karşında olması, varlığından bile haberdar olmadığım korumacı bir yanıma ortaya çıkardı. Holly'yi üzücü bir varoluştan nasıl kurtardıkları ve şovlarında ona nasıl bir şans verdikleri hakkındaki her küçümseyici yorumla, istifalarını elimde tutmaya daha da kararlı hale geldim.

O daha iyisini bilmeyen bir kızdı ve onların ağır anlaşmasını imzaladığında kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Holly'yi şimdi tanıyorum, o sözleşmeye her şeyi koyabilirlerdi ve o da sırf hayallerine kavuşmak için bunu kabul ederdi. JC meselesiyle onu oyalamaya devam etmeleri vicdansızlıktı. Bence sektörden atılmayı hak ettiler.

"Umarım ne yaptığını biliyoursundur, evlat."

Bugünden itibaren sektörden attırmak istediğim göbekli yönetici Morty'ye bakıyorum. Holly'nin kariyerine yapabilecekleri konusunda savurduğu tehditler, müzakereler sırasında boğazını boynundan koparmak istememe neden olmuştu. Beni yemlemeye çalışması bile ne kadar aptal olduğunu gösteriyor.

Morty'nin yardımcısı Jim, "Ne yaptığına dair hiçbir fikri yok," diyor. "Tek bildiği, o kadına sahip olmanın en emin yolunun bu olduğu. Bunu yaptığın için mutlu olacağını mı sanıyorsun? Şuraya yazıyorum, taşaklarını askıya almak isteyecektir."

İkisini de, daha zeki adamların süslü, tükürükle parlatılmış kovboy çizmelerinin içinde titremesine neden olacak bir bakışla kısırdım. "Motivasyonlarınız hakkında fena halde yanıyorsunuz ve ne düşündüğünüz umurumda olsaydı sizi düzeltirdim. Ama umurumda olmadığına göre, sanırım o istifaları verip yoluna gitme zamanın geldi."

Son belgeleri bir kenara ittim, onun tahminiyle ilgili en ufak bir endişe duymuyorum. Holly, bunun benimle hiçbir ilgisi olmadığını anlayacaktır.

sahiplik ya da kontrol, ve her şey onu hayatını yöneten bu pisliklerden kurtarmakla ilgili. Ve eğer bunu anlamazsa, o zaman anlamasına yardım edeceğim.

Adamlar ayağa kalkıyor, Morty bana hançer gibi bakıyor ve Jim eğlenmiş görünüyor, ama umurumda değil. Onlar odadan çıkarken başka bir şey düşünmüyorum. Tek istediğim eve gitmek, karım kucağımda, elimde bir birayla kanepeye uzanmak, ama bu yakın zamanda gerçekleşemez, bizi adadığım hayır etkinliği sağ olsun.

Oda avukatlardan ve eski plak yöneticilerinden temizlendikten sonra Cannon ve ben yalnız kaldık. Hiç vakit kaybetmedi.

"Crey, bence çok iyi bir anlaşma yaptın ama ne yaptığını bildiğini de sanmıyorum. Bu sektörü aşağıdan yukarıya doğru öğrenmemiz gerekiyor ve biz de özen gösterme sürecinde sadece yüzeyi çizdik."

Sadece bu satın alma amacıyla kurduğum yeni oluşumun başkan yardımcısı sıfatıyla birçok belgeyi imzalamak için hazır bulundu. Diğer tüm şirketlerim gibi Karas International çatısı altında olmayan bir şirket. Yüzde yüzüne şahsen sahip olduğum bir şirket, çünkü daha önce hiçbir satın alma benim için bu kadar kişisel olmamıştı.

"Bunun benim için yeni bir haber olması mı gerekiyor?" "Sadece söylüyorum-"

"Daha önce söylediğin her şeyi. Ve artık eskimeye başladı." Konferans salonundaki deri koltuktan kalkıyorum ve kalemimi takım elbisemin iç cebine sokuyorum. "Beni bekleyen güzel bir kadın var ve eğer eve zamanında varabilirsem, hâlâ evde iç çamaşırlarıyla dolaşıyor olabilir."

Cannon bana sıırttı. "İşte bu bir düşünce."

"Çıkar şunu lanet beyninden."

İki elini de sakinleştirici bir hareketle havaya kaldırdı. "Tanrım. Sadece seninle dalga geçiyorum Crey. Her zaman yaptığımızdan farklı değil."

En iyi arkadaşımın bile bunu anlamadığını fark ettiğimde kaskatı kesiliyorum. "O farklı. Bununla ilgili her şey farklı."

"Hadi ama. O saçma ilanı verdiğinde kadını tanımıyordun bile. Sadece birkaç hafta oldu. *Farklı* olduğunu bilmene imkân yok."

Geçmişte Cannon'la pek anlaşamadığımız zamanlar oldu. İşleri mantıklı bir tartışmayla halledemezsek, genellikle boks ringinde birbirimizin canına okumayı tercih ederiz. Tartışmak için ağzımı açıyorum ama aynı hızla kapatıyorum.

Bunu ona gerekçelendirmeme gerek yok; onun lanet olası desteğine bile ihtiyacım yok. Holly ile aramda ne olduğunu biliyorum ve bu değişmeyecek, onun fikri değişmese bile.

Arkamı dönüp odadan çıkıyorum ve onun şaşkın "Ne oluyor lan?" sorusu beni takip ediyor.

CHAPTER NINETEEN

Creighton

Yatak odasına girdiğimde Holly yardım etkinliği için giydiği elbiseyi çoktan giymişti. Kesinlikle nefes kesici ve ben ne kadar şanslı bir orospu çocuğu olduğumu anlayamıyorum.

Eğer seks bir vücuda resmedilebilseydi, bu elbise de öyle olurdu. Kırmızı saten, omuzlarından dizlerinin hemen altına kadar her kıvrımını sarıyor, sonra küçük denizkızı görünümlü bir şeye dönüşüyor. Bunun içinde nasıl yürüyeceği hakkında hiçbir fikrim yok ama umurumda değil. Onu taşıyacağım.

Aynada kendini incelerken gözleri yansımadaki benimkilere takılıyor.

"Ne düşünüyorsun? Siyah olanı mı giysem?" Dolaptaki vale çubuğunda asılı duran uzun siyah elbiseyi işaret ediyor.

"Sakın o elbiseyi çıkarmaya kalkma."

Gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Ne-
"

Arkasından yaklaşıyorum ve günün erken saatlerinde Harry Winston'dan aldığım hediyeıı çıkarmak için cebime uzanıyorum. Kollarımı ona dolayarak elmas yakanın boynuna yaslanmasına izin veriyorum.

Aynaya bakarken göğsü inip kalkıyor. "Vay canına. Vay anasını. Lütfen bana bunların CZ olduğunu söyle."

"Korkarım bunu yapamam bebeğim."

Gözleri o kadar açılıyor ki, kendine zarar vereceğinden biraz endişeleniyorum. Tokayı taktıktan sonra elini boynuna götürüyor ama parmakları elmaslara değmeden duruyor.

"Isırmayacak."

Dönüp bana bakıyor. "Lütfen bana sadece bu gece için kiraladığını ve yarın geri alacağını söyle."

"Korkarım bunu da yapamam." "Geri götürmek zorundasın."

Konuşma artık sıkıcı olmaya başlamıştı. "Boynundan başka hiçbir yere gitmiyor."

"Tanrı aşkına, neden benim için bu kadar para harcıyorsun?" "Çünkü yapabilirim."

"Beni *Pretty Woman*'daki Julia Roberts gibi mi hissettirmeye çalışıyorsun?" Ona bakıyorum, kafam karışıyor. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Filmden. *Pretty Woman*. Kadın bir fahişe ve adam bir milyoner. Kolyeli bir sahne var. Oldukça ünlüdür Crey."

"Karşılaştırmayı anlamıyorum. Sen fahişe değilsin; benim karımsın. Sana ne istersem alabilirim. Bu benim hakkım," diyorum.

Kendi kendime ekliyorum, *lanet bir plak şirketi de dahil*.

Holly etrafımda dolanıyor ve tavandan tabana pencerelere doğru yürüyor. Bir elini cama bastırarak şehrin ışıklarına ve Central Park'a doğru bakıyor.

Onu takip ediyorum. "Sadece para, Holly. Bende çok var. Seni şımartmak istersem, yaparım."

Bir kez daha onun yansımasına bakıyorum, ama bu kez gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

"Vay be. Neden gözyaşları?" Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve yüzünü bana çeviriyorum. Başparmaklarım damlaları düşerken yakalıyor. "Eğer bu kadar nefret ediyorsan, sana başka bir şey alabiliriz."

Holly uzanıp ellerimi yüzünden uzaklaştırıyor ve işaret parmağının yanıyla makyajını bozmadan kalan nemi siliyor.

"Tanrım, özür dilerim. Tam bir felaketim."

"Çok güzelsin. Seni o aynanın önünde görür görmez hayatımda daha güzel bir kadın görmediğimi anladım."

Dudakları hüznü bir gülümsemeye dönüştü. "Ve ben aynaya bakarken, bu elbiseyi daha mükemmel hale getirecek tek şeyin büyükbabamın savaştan sonra Japonya'dan getirdiği inciler olacağını düşünüyordum." Gülümsemesi duraksıyor ve kayboluyor. "Ama bu artık asla gerçekleşemez."

"Neden?"

"Çünkü şerif beni arayıp annemi hırsızlıktan yakaladıklarında aslında büyükannemin evine ikinci gelişi olduğunu ve rehinci dükkanından yeni döndüğünü söyledi."

"Ne almış?" Holly'nin gözyaşlarından ve bana verdiği çılgın çaresizlik hissinden nefret ederek soruyorum. Annesi her ne aldıysa, polis henüz almadıysa ben geri alacağım.

"Tefecinin söylediğine göre, büyükannemin mücevherlerinin çoğu ya da hepsi. Saklamak için kiralık kasa alamayacak kadar dikkatsiz davrandığım mücevherler, çünkü onun evinde kilitli ve saklı bir şekilde güvende olduklarını sanıyordum. Ama annem özel saklanma yerlerinin nereler olduğunu biliyordu ve onları almaktan çekinmedi. Muhtemelen buna hakkı olduğunu düşünüyordu. Ne de olsa onun annesiydi."

"Yani tefeci bunu polise bildirdiyse, çoktan ele geçirmişler midir?" Ses tonumda kafa karışıklığı hakim çünkü bir şeyleri kaçırdığımı hissediyorum.

Holly başını sallıyor. "Hayır, tefeci annemin bugün bowling ligindeyken tutuklandığını duyana kadar çalındığını fark etmemiş. Madalyonunu, küpelerini ve inci kolyesini sattı."

Şaşkınlığımı yerini öfkeye bırakıyor. "Polis tarafından sorumlu tutulması gerekmez mi? Çalınmadıklarından emin olmak için eşyaları bir süre ellerinde tutma yükümlülükleri olduğunu sanıyordum." Rehin işinin inceliklerini bilmiyorum ama bunun en akıllıca seçim olduğunu varsayıyorum.

Holly'nin yüzü bir kez daha düştü. "Bunun bir olasılık olduğunu düşünmedi bile. Muhtemelen annem ona bir şeyler satmıştır. Bilmiyorum. Ama gittiler."

"Üzgünüm, bebeğim."

"Büyükannem hayatımda beni gerçekten önemseyen ilk kişiydi ve onu yine hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum." Tüm vücudu titremelerle sarsılıyor.

"Holly-" diyorum, sözünü kesip onu sakinleştirmeye çalışarak, ama o bunu yapmıyor. Dur.

"Mesele mücevher değil, bu verdiğim kötü kararlara bir örnek daha. Şova çıkmak için onu annemle bırakmak ... bu en büyük hataydı. O seçimi *ben* yaptım. Tek şansımı kullanmaya karar verdim. Ve bu bana önemli olan *her* şeye mal oldu. İşleri berbat etmeyi ne zaman bırakacağım?" Dönüyor ve avuçlarını tekrar cama bastırıyor.

Arkasına geçip kollarımı ortasına doluyorum ve onu bedenime geri çekiyorum. Onu ayakta tutmak, ona gücümü aşılama istiyorum.

Bu güçlü kadının kırılmaya doğru gittiğini görmekten nefret ediyorum. Bana büyükannesini ve olanları ilk kez anlattığında, Holly yas tutarken ben kenardan izledim. Konu o olduğunda bir daha asla kenarda kalmaya niyetim yok.

"Çok üzgünüm bebeğim. Keşke geri dönüp her şeyi senin için değiştirebilseydim. Bunu yapabilecek gücüm olsaydı, yapardım." Sözlerim paslı ve sert, içimde Holly'den önce hiç dokunmadığım bir yerden geliyor.

Düzelmeden önce vücudu bir süreliğine bana doğru gevşiyor. "Bu birlikte yaşamak zorunda olduğum bir şey. Ona verebileceğim en iyi hediye başarılı olmak ve onu gururlandırmak."

Yüzünü bana dönüyor ve neredeyse zırhının katmanlarını tekrar üzerine çektiğini görebiliyorum. Onu böyle ham görmekten ne kadar nefret etsem de, ruhuna açılan bir pencereye sahip olmanın neredeyse kalp durdurucu bir yanı var. Koyu kahverengi gözleri kapandığında, bundan daha da nefret ediyorum.

"Zamanında yetişeceksek gidip yüzümü düzeltsem iyi olacak."

"Gitmek zorunda değiliz." Kendimi şımartmak için etkinliği atlamak istemiyorum, ama söz konusu Holly olunca, tüm kurallarımı çiğnemeye hazırım.

Başını sallayarak elimden kurtuluyor. "Ben iyi olacağım. Ayrıca, bu yüzden kendimi kaybettiğim son sefer olmayacak. Hayatımın geri kalanında bununla yaşamak zorundayım. Hepimiz seçimler yapmak zorundayız; sadece beni bu kadar önemseyen tek kişiyi kaybedeceğimi bilmiyordum. Hayat böyle bir şey işte."

Konuştugu süre boyunca odanın içinde geriye doğru yürüyor ve son cümlesiyle birlikte koridordan geçerek ana süite doğru gözden kayboluyor.

Ama sözleri hala havada asılı duruyor, beni rahatsız ediyor ve aynı ölçüde alay ediyor. Beş ömür boyunca harcayabileceğimden daha fazla param var ama Holly'ye umutsuzca istediği tek şeyi veremiyorum. Bu son derece alçakgönüllü bir gerçek.

Beynimden geçen bir sonraki düşünce de aynı derecede ayıltıcı.

Holly yanılıyor.

Onu bu kadar önemseyecek tek kişi büyükannesi değil.

CHAPTER TWENTY

Holly

Şampanya kadehimi yudumluyor ve Modern Sanat Müzesi'ni dolduran paralı kalabalığı **inceliyorum**. Az önceki çöküşümden sonra makyajımı tamamen yenilemek zorunda kaldım. Keder ve suçluluk katmanlarını örtmek için birkaç fondöten ve kapatıcı dokunuşu gibisi yok.

Beni çok aşan bir etkinliğe katıldığım için taşralı bir kız olarak garipliğimi gizleyememesi çok kötü. Bu gece yapmak istediğim son şey, Creighton'ı utandıracak ve gazetelere çıkacak bir sosyal gaf yapmak.

Kalabalığa göz gezdiriyor, koyu renk tasarım elbiseleri ve boynumdakiler kadar gösterişli olmayan elmasları inceliyorum. Bu şeyden ne bekleyeceğimden emin değildim ama on dakikadır buradayız ve beklediğimden daha fazla yüz tanıdım.

Burada benden daha ünlü en az yüz kişi olmalı, kendimi gerçekten ünlü olarak gördüğümünden değil. Creighton benimle evlenmeden *önce* kim olduğumu bilenlerin sayısı ne kadardı? Sanırım bu sayı tek haneli rakamlardadır.

Bir elinde bira, diğerinde tükürük şişesiyle arka bahçelerde oturmaya alışkın çok fazla iyi çocuk yok, bu kesin. Bence aynı zamanda

Bu kalabalığın *Country Dreams*'in hedef kitlesiyle örtüşmediğini rahatlıkla söyleyebilirim.

Başka bir deyişle, boyumu aşan bir durumdayım. Aylardır göz önünde olmama rağmen bu tür bir durum beni tedirgin ediyor. Sahnede, kendi tarzımdaki insanların önünde çok daha rahatım. Tıpkı kendileri gibi insanlar hakkında hikayeler anlatan müzikleri dinlemek isteyen insanlar. Bunun yerine, katılmanın maliyeti yepyeni bir S-10 pikapla aynı olan bir etkinlikte duruyorum.

Garth Brooks'un "Friends in Low Places" şarkısını aklımdan çıkaramamamın da bir faydası yok. En azından girişteki kameraların önünden kazasız belasız geçebildim. Bu da bir şeydi.

Yürüyüş yolu ince bir kar tozuyla kaplıydı ve sarhoş bir maymun gibi Creighton'ın koluna yapışmasaydım onu ısıracağımdan emindim. Yapıştım da.

Sonra da ilk fırsatta yanımdan geçen bir sunucunun tepsisinden bir kadeh şampanya kaptım. Sıvı cesaret. Bu geceyi atlatmak için çok daha fazlasına ihtiyacım var.

Creighton'la evlendiğimden beri ilk defa kendimi kol şekeri gibi hissediyorum. Bu Creighton'ın bana böyle hissetmem için bir sebep verdiği anlamına gelmiyor ama elimde değil. Beni tanıştırdı ve sohbete dahil etmeye çalıştı ama cevaplarım garip ve kısaydı.

Onları kandırabilmek ve onu gururlandırabilmek için kendimi toparlamalıyım. Belki de şu oyunculuk koçlarından birini tutup böyle durumlarda blöf yapmayı öğrenebilirim? Bu bana asla doğal gelmeyecek. Ben bu kalabalığa ait değilim.

Kazara göz göze geldiğim anda kaçışan kadınların bakışlarından, onların da benim buraya ait olmadığımı bildikleri anlaşılıyor. Başlarını birbirlerine doğru eğerken neler fısıldadıklarını hayal edebiliyorum.

Evet, tek gecelik bir ilişkiden sonra evlendiği kız. Sence onun bu kadar yersiz olacağını biliyor muydu?

Ya da bahse girerim kendi türüne bağlı kalmayı diliyordur.

Ya da belki de ondan sıkıldığı anda saldırmaya hazır olacağım.

Siyah elbiseleri içinde, Creighton'la evliliğimin dönüşmesini bekledikleri katliamın üzerine çullanmak için bekleyen bir karga sürüsüne benziyorlar.

Başka bir gün olsa, bunun onları haksız çıkarma kararlılığımı güçlendireceğini düşünmek isterdim ama bu gece kendimi çok çığ hissediyorum ve bu sadece zayıflıklarımı gizlemek için verdiğim bir mücadele.

Creighton birkaç kişiyle daha el sıkışıyor ve iş konuşuyor, ben ise gülümsemeye devam ediyorum. Ne hakkında konuştuklarını anlamıyorum ve yanaklarım şimdiden acıyor. Sadece yirmi dakikadır buradayız ve şimdiden ayrılmak için sabırsızlanıyorum.

Endişelerimi uzaklaştırmaya çalışıyorum. Buradayım çünkü bu Creighton için önemli. Konuşma, smokinli ve kırmızı ekose papyonlu, yakın konuşan bir adamın Creighton'ın yatırım yapması gerektiğini düşündüğü yeni bir yatırıma dönerken yarım kulakla dinliyorum.

Adamın nefes almasını bekliyorum ve Creighton'ın kolunu sıkıyorum. Dikkati hemen bana kayıyor, koyu renk gözleri yumuşak ve ... şefkatli?

İçimden bir sıcaklık dalgası geçiyor ve limuzinden indiğimizden beri ilk kez tamamen gergin ve mutsuz değilim. O kendi spot ışığında parlarken benim de onun yanında rahat olmayı öğrenmem gerekiyor. O etkileyici bir adam ve benim olduğu için gurur duyuyorum ama onun dünyasında kendime güvenmeden önce öğrenmem gereken çok şey var.

Yakın konuşmacının sözünü kesmek için boğazımı sessizce temizliyorum. "Biraz müsaade isteyeceğim. Kendime çeki düzen vermem gerek."

İşemeye gidiyorum gibi bir şey söylemek yerine hanımefendice bir terim kullandığım için kendimle gurur duyuyor, zihinsel olarak sırtımı sıvazlıyorum. Boone, grubum ve yol arkadaşlarım gibi son birkaç haftadır birlikte olduğum insanlar düşünüldüğünde, muhtemelen bunun için bonus puanları hak ediyorum.

Elimi kolunu kavradığı yerden çekiyorum - Yüce Tanrım, sanırım smokininde terli bir el izi bıraktım - ama Creighton elimi tamamen çekmeden yakalıyor. Artık sessiz olan adamı görmezden gelerek bana doğru dönüyor ve beni kendine çekmek için elimi kullanıyor. Yarısı dolu içkisini yoldan geçen bir garsonun tepsisine bırakıyor ve diğer elini yüzüme doğru kaldırıyor.

Creighton'ın ne halt ettiğinden emin olamadan içkinin taşınmasını izliyorum. PDA MI? Onun öyle bir tip olduğunu düşünmemiştim ve ben de kesinlikle değilim. Başını kulağıma doğru eğdiğinde düşüncelerim duraksıyor.

"Eğer sıkıcı şeylerden bahsetmeyeceğime söz verirsem, sen de acele edeceğine söz verir misin?"

İsteği karşısında gülümsüyorum. Kendimi biraz daha az yabancı hissetmemi sağlayacak bir şey söylemeyi Creighton'a bırakıyorum.

"Eğer kaybolmazsam."

"Yeterince iyi." Dudakları az önce nefesinin dokunduğı yeri sıyrıyor.
Geri çekiliyorum, gözlerim onunkilere kayıyor. İçlerindeki sıcaklık ve şefkat hâlâ yanıyor.

Onun varlığının güvenliğinden uzaklaşırken, göğsümü bir tedirginlik duygusu dolduruyor.

CHAPTER

TWENTY-ONE

Holly

Kadınlar tuvaletinden çıktıktan sonra, Creighton'a geri dönmek için acele etmiyorum. Kasıtlı değil, sadece tüm o havalı sergiler dikkatimi dağıtmaya devam ediyor. Kimin dikkatini çekmez ki? Buraya daha önce gelmedim ama kesinlikle geri gelmeyi planlıyorum.

Duvardaki tel ve metal müzik notalarından oluşan bir sanat eserinin önünde duruyorum. Bana şarkı söylüyor. Müzik benim hayatım olduğu için ister istemez ilgimi çekiyor ve bu gece gördüğüm bazı şeyler gibi çirkin de değil.

"Çok güzel, değil mi?"

Beyaz-sarı saçları ve her kıvrımına yapışan çarpıcı Kelly yeşili ipek elbisesiyle muhteşem bir kadın görmek için dönüyorum. Göğüsleri sahte olabilir, ama eğer öyleyse, pahalı bir sahtelik, söylemesi zor. Göğüslerini inceleyen bir erkek gibi hissediyorum ve gözlerimi onunkilere dikiyorum. Canlı yeşil, tıpkı elbisesi gibi.

Benim küçük sapmamı fark etmemiş gibi görünüyor çünkü o da beni inceliyor. Gözleri göğsüme değil, kolyeme takılıyor.

"Creighton kesinlikle daha cömert olmuş. Bu Harry Winston için ölünür."

Ses tonunu okuyamıyorum. Sesi sinsi gelmiyor ama başka bir şey var.

"Teşekkür ederim."

Elini uzatıyor ve mükemmel manikürünü fark etmekten kendimi alamıyorum. "Ben Annika Frederickson."

El sıkışıyoruz ve ben adımı söylemek için ağzımı açıyorum ama o benden önce davranıyor. "Ve sen de Holly Wix Karas'sın."

Karas kısmını eklemesinin ilginç olduğunu düşünüyorum ama buna itiraz etmeyeceğim. Sadece beni tanıyan çoğu insan bunu yapmayı düşünmezdi. Ama içimden bir ses beni CMT'den tanımadığını söylüyor, çünkü o kanalı izlediğini hayal edemiyorum ve üstelik Creighton'dan bahsetti bile. Belli ki onun çevresinin bir parçası.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Elini bırakıyorum ve yarı yoldan kapıya doğru dönüyorum. "Artık dönsem iyi olacak."

Kibarca başını sallıyor ve "Umarım Creighton için üçüncü sefer gerçekten uğurlu gelir" dediğinde bir düzine metre uzaktaydım. Üç vuruş kuralı evlilikler için de geçerli mi? Tanıdığım kaç kadın ve erkeğin dördüncü ya da beşinci karısını yaşadığını düşünürsek, sanırım hayır."

Vücudum donuyor ama beynim onun sözlerini tekrar tekrar tekrarlıyor. Kulaklarıma hücum eden kan, sadece yüz metre ötedeki kalabalık etkinliğin gürültüsünü bastırıyor.

Üçüncü sefer uğurlu mu? Üç vuruş mu?

Ne.. Ne. Lanet olsun. Eski eş tartışmasını yaptık ve Creighton bana Shaw'dan bahsetti.

Şokumu atlatıp Annika'ya doğru döndüm. Başını bana doğru eğmiş, sanki bir tepki bekliyormuş gibi.

Ona "Kim olduğunu sandığınızı bilmiyorum-" demenin ötesinde bir tepki vermemek için elimden geleni yapıyorum.

Gülümsüyor, küçümseme neredeyse bembeyaz dişlerinden daha parlak bir şekilde yayılıyor. "Çünkü sanırım kendimi doğru düzgün tanıtmadım." Elini tekrar uzatıyor. Bu kez mükemmel tırnakları pençe gibi görünüyor.

"Annika Mitchell Karas Frederickson. Sanırım bana orijinal Bayan Karas diyebilirsiniz."

Bu sefer elini sıkıyorum. Kim bilir kaç yüz bin dolar değerindeki pırlantaların içinde öylece aptal aptal durup bu kadına bakıyorum. Şimdi gözlerindeki hesapçı parıltıyı görüyorum ve bunu daha önce nasıl kaçırdığımı hiç bilmiyorum.

"Anladığım kadarıyla sana benden bahsetmemiş. Hiç şaşırmadım. Bu konuda konuşmak onun için hâlâ acı verici olmalı. Ne de olsa onu terk eden bendim."

Gözlerimi hızla kırptırıyor, söylediklerini anlamaya çalışıyorum. "Ne zaman? Ne zaman evlendiniz?"

"Yıllar önce. Ama bazı yaralar vardır ki asla iyileşmez. Bitirmek için gösterdiğim acelecilikten pişmanlık duymadığımı söyleyemem. İkimiz de çok gençtik, çok aşıktık."

Homurdanıyorum. "Onu terk etseydin o kadar aşık olamazdın."

Sinsi gülümsemesi bir derece soluyor. "Bazen sevdiğin kişiyi bırakman gerekir, gerçekten istediğin bu olmasa bile."

"Bunu bana neden söylüyorsun?"

"Çünkü nasıl bir adamla evli olduğunu bilmen gerektiğini düşünüyorum. Anladığım kadarıyla ve iki numaralı eşinin benimle paylaştığı kadarıyla, o hiç değişmemiş."

"Ne? Bana onun sapık olduğunu mu söyleyeceksin?" Sırıtıyorum. "Üzgünüm tatlım. Artık çok geç. Bunu çoktan anladım."

"Hayır. Ama sana bir oyuncak gibi davranılmasından hoşlandığını gördüğüme sevindim. Çünkü gerçekte olabileceğin tek şey bu. Bir oyuncak. Sana ihtiyacı olduğunda eğleneceği ve sergileyeceği, sonra da seninle işi bittiğinde saklayacağı ya da satın alacağı bir şey."

Annika önce müzeye sonra da bana bakıyor, bakışları kolyeye takılıyor. "Bu gece yaptığı şey bu değil mi? Seninle giyinip kuşanmak ve seni gösteriş yapmak için dışarı çıkarmak? Bu gece onun koluna takılmanın ötesinde bir şey yaptın mı? Bitmek tükenmek bilmeyen iş tartışmalarına parlak bir katkıda bulundun mu? Yoksa sadece güzel bir aksesuar mı oldun?"

İçimdeki öfkenin kedi dövüşü seviyeleri yükseliyor, sadece küçük bir parçam tarafından kontrol altında tutuluyor, *söylediklerinde bazı gerçekler olduğunu biliyorsun* diye fısıldıyor. Sanki kadın beynimi kurcalamış ve en büyük korkumu yakalamış gibi.

Siktir et onu. Bir bok karıştırıcının kokusunu alabilirim . . . ama onun durumunda, karıştırdığı şey gerçek. Yine de bunu dinlemek zorunda değilim. Birinin yüzüme karşı Creighton hakkında saçmalamasına izin vermeyeceğim.

"Burayı dinle-"

"Hayır," diyor çabucak. "Sen dinle. Eğer bir an için bile seni o güzel aksesuardan daha uzun süre isteyeceğini düşünüyorsan, hayal görüyorsun demektir. Seni asla sevmeyecek. Onunla her türlü ortak noktam vardı -aynı okullar, aynı arkadaşlar, aynı sosyal statü, aynı hobiler-

ve onu ilk aşkımdan uzaklaştırmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kazanmak."

Gözleri parlayarak şöyle diyor: "Acele etmeye ihtiyacı var. O bir adrenalin bağımlısı, ama uçaktan atlayarak zevk almak yerine, listesinden bir hedefi daha kontrol ederek zevk alıyor. Şu bağlantı kaçırma numarası mı? Merakını uyandırdığınız için tek gecelik bir ilişkiden sonra sizi bulması için oldukça benzersiz bir numara. Ama gerçekten onu uzun süre tatmin edeceğinizi düşünüyor musunuz? Hiçbir ortak noktanız yok. Aynı sosyal stratosferden bile değilsiniz. Muhtemelen bu gece konuşmadığınız için şanslı çünkü o köylü tınısı dikkatleri ne kadar taşralı olduğunuza çekecekti. Country radyosunda röportaj yaparken tuhaf gelebilir ama Creighton'ın dünyasında bir yükten başka bir şey değilsin."

Kulaklarımdan akan kan tüm gücüyle geri geldi. Bana bu nefret dolu sözleri savurarak ne kazanmaya çalıştığını bilmiyorum ama bir nedeni olmalı.

Bir şarkı sözünü berbat ettikten sonra sahnedeymişim gibi davranıyorum ve hatamdan dolayı içimin burkulduğunu kimse fark etmesin diye yüzüme bir gülümseme yerleştirerek devam ediyorum.

"Bunu bana neden söylüyorsun? Ne gibi bir sebebin olabilir ki?"

Annika çenesini kaldırıyor ve burnu havada daha fazla yükselebilir mi bilmiyorum. "Bunu benim kamu hizmeti duyurum olarak kabul edin. Onu terk ettim çünkü ötekileştirilmeyi reddettim. Country müzik numaranla iyi bir şey yapıyorsun. Küçük bir kızken karavan parkında oturup blokların üzerinde duran kırık dökük bir arabada radyo dinlediğinden beri istediğin şeyin tam olarak bu olduğunu hayal edebiliyorum."

İrkildim. Bu imgeyi nereden bulduğunu bilmiyorum ama gerçeğe çok yakın.

"Ve?" Soruyorum. Beni sinmiş görmesine izin vermeye niyetim yok.

"Creighton'ı yirmi yıldır tanıyan bir kadın olarak, neye bulaştığını tam olarak bilmek istersin diye düşündüm. Eğer bunun hayallerinden vazgeçmeye degeceğini düşünüyorsan, yeniden değerlendirmek isteyebilirsin. Çünkü senin gibi kızlar için," parmağıyla beni işaret ediyor, sanki kimden bahsettiğini bilmem gerekiyormuş gibi, "hayatta bir kez karşına çıkan bu şans kaçırırsan, bir daha asla eline geçmeyebilir. Senin yerinde olsaydım, bunun hayalimdeki kariyer mi yoksa daha çok peşinden koşmam gereken bir adam mı olduğu konusunda ciddi ciddi düşünürdüm."

Bu kadar açık konuştuğunda kalbim göğsümde güm güm atıyor. Bunu bana söylemenin neden onun haddine olduğunu düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama yeterince duydum.

"Uyarın için teşekkürler. Sanırım burada işimiz bitti."

Annika yine tüm zarafeti ve şıklığıyla gülümsüyor. Tek bir kötü niyet izi bile yok. "Seninle tanışmak çok güzeldi Holly. Bu yıl Yeni Sanatçı Ödülü için büyük bir şansın olduğunu duydum. İyi şanslar." Ve böylece, yeşil elbisesi ayak bileklerinin etrafında dönerek arkasını dönüyor ve bir filmin dışında gördüğüm en iyi çıkışı yapıyor.

Ben ise sergi koltuğuna gömülmek, bir top gibi kıvrılmak ve bana bıraktığı yaraları yalamak istiyorum.

Sözleri için bir nedeni olmalı; öyle olmasaydı benimle asla uğraşmazdı. Ama gerekçeleri gerçekten önemli mi? Söylediği her şey saçmalık olsa bile, benim de düşünmediğim bir şey değil.

Gerçeklerle yüzleşme vaktim geldi. Bir numaralı gerçek, Creighton'a aşık oluyorum. Düşmeyi geç, ben *düştüm*. İlk kez bu kadar derine indiğimi kabul ediyorum ve bunun yarattığı korkuyu içime atıyorum. Çünkü ya haklıysa? Ya benim gibi bir domuzun üzerindeki ruj kalkar kalkmaz sıkılırsa?

Etrafımı saran güzel sanat eserlerine dalgın dalgın bakarken, acaba onunla olan geleceğim hep böyle mi olacak diye düşünüyorum. Görüldüğüm ve duyulmadığım akşamlar ve benden istenen tek yetenek, olay çıkarmadan kolundan sarmak.

Onun hayatının bir parçası olarak dört gözle bekleyeceğim tek şey bu mu? Ben bunun için imza atmadım. Yaptığım her hareketi sorgulamadığım bir yerde düşünmeye ihtiyacım var.

Her şeyin ezici ağırlığı -keder, suçluluk, kafa karışıklığı, baskı ve stres- nefesim daralana ve başım dönene kadar üzerime çöküyor. Daha önceki çöküşümden sonra bütün gece kendimi kötü hissettim ve şimdi alnım nemleniyor ve duvara çarpıp aşağı kayana kadar geriye doğru tökezliyorum, elbiseyi ya da ne kadar gülünç göründüğümü umursamıyorum. Başımı duvara yaslayıp nefes almaya çalışıyorum ama ciğerlerime yeterince hava alamıyorum.

"Oha. Sen iyi misin? Kahretsin. Pek iyi görünmüyorsun."

Sesi tanımıyorum ve umurumda da değil. Tek derdim vücuduma yeterli oksijeni alabilmek ve bu lüks katta bayılmamak.

Adam Creighton'ın adını havlayarak söylüyor. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum -saniyeler, dakikalar ya da saatler olabilir ama çok geçmeden Creighton

yanıma çömeldi, başımı dizlerimin arasına bastırdı ve yumuşak bir sesle, "Nefes al Holly. Sadece nefes al. Yavaşla."

Söylediği gibi nefesimi yavaşlatmaya çalışıyorum, nefes alıp verirken ona ayak uydurmaya çalışıyorum. Sonunda ciğerlerimdeki pençeleşme azalıyor ve başımı yavaşça kaldırıp endişeli kahverengi gözlere bakıyorum.

"Sen iyi misin? Ne oldu böyle?"

Yatıştırıcı tonu buharlaşıyor. Soruları keskin ve talepkâr. Nefes alışım yeniden hızlanıyor.

"Oh kahretsin. Sakin ol, Holly. Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım. Hadi seni buradan çıkaralım."

Kolunu arkama uzatıyor ve beni kaldırıp müzenin dışına taşıyacağını biliyorum. Orada bulunan herkese tam bir aptal gibi görüneceğim ve buna internete düşecek resimler dahil değil. Bir de bakmışsınız ki *TMZ* hamile olduğum için bayıldığımı söyleyecek ve önümüzdeki altı ay boyunca göbeğim gözetim altında olacak.

Elini itiyorum. "Yürüeyebilirim."

Creighton'ın bakışları daralıyor ama elini uzatıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. ayaklar.

"Emin misin?"

Başımı salladım.

"Hadi gidelim."

CHAPTER

TWENTY-TWO

Holly

Creighton yatak odasının kapısını çalmadan önce elbisemi zar zor çıkarıp rahat bir tişört ve pijama pantolonu giymiştim.

Kapıyı çalması beni şaşırtıyor. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Bunun nedeni kapı açıldığında ve daha önce hiç görmediğim bir adamla içeri girdiğinde anlaşılıyor.

Creighton'a sertçe baktım. "Neler oluyor?"

"Bu Dr. Wylie. Kendisi benim özel doktorum. Gelip seni kontrol etmesini istedim."

Tabii ki geldi ve bana bir doktora ihtiyacım olup olmadığını sorma zahmetine bile girmede. Dr. Wylie'nin gereksiz bir yolculuk yapması çok kötü oldu.

"Ben iyiyim, teşekkürler."

Creighton önce doktora sonra da bana baktı. "Bir dakika lütfen." Dr. Wylie başını sallayıp odadan çıkıyor ve Creighton kapıyı kapatıyor. "Seni kontrol ediyor ve bana hangi argümanları sunacağın umurumda değil."

"Buna gerek yok."

Creighton ellerini siyah saçlarının arasından geçirir. "MoMA'nın ortasında yere yığıldın. Bana bunun gerekli olmadığını söyleme."

"Ben iyiyim."

"Belli ki iyi değilsin. Ve eğer bana ne olduğunu anlatmazsan, Dr. Wylie seni muayene edecek."

Ona ne olduğunu anlatmak mı? Ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok, yani Creighton'a aradığı açıklamayı yapamam. Ve ona *diğer* eski karısıyla karşılaşmamı anlatmaya hazır olmadığımdan eminim. Sanırım doktor beni kontrol ediyor.

"İyi. Söyleyeceğim hiçbir şey bir fark yaratmayacak. Onu içeri gönderebilirsin."

Yatağın ucuna oturuyorum, şımarık bir velet gibi davrandığının farkındayım ama bu işi bir an önce bitirip yatmak istiyorum. Her şeyi daha net görebilmek için uykuya ve yeni bir günün şafağına ihtiyacım var. Annika'nın bu gece söyledikleriyle arama biraz zaman ve mesafe koymam gerekiyor. Onun adı dilimde yanıyor ve onunla yüzleşmek için can atıyorum.

Neden bana ondan bahsetmedi? Kaçan o muydu? Başımı sallıyorum, düşünceleri uzaklaştırmak için başarısız bir çaba sarf ediyorum.

"Neler oluyor Holly? Bu hiç sana göre değil."

Başımı kaldırıyorum. "Birdenbire beni çok iyi tanımaya mı başladın?" Aynı şeyi onun için söyleyememem çok kötü.

Yüzü sinirli ve şaşkın bir ifadeye bürünüyor. Sanki bana bakıyor ve başımın üzerinde Dengesiz kadın yazan bir tabela var. Ev yapımı dinamitten daha dikkatli davranın.

Tam lafımı yorum yapmadan geçiştireceğini düşündüğüm anda, sanki bana değil de kendine söylüyormuş gibi sessizce, "Ben öyle sanıyordum. Belki de yanılmışımdır."

Göğsümde bir sızı hissediyorum ama bunu kabul etmeyi reddediyorum. "İçeri gönder o zaman. Ben sadece yatmak istiyorum."

Creighton'ın karanlık bakışları beni yakıyor. "Eğer istediğin buysa. Ama bunun bu konunun sonsuza dek kapandığı anlamına geldiğini sanma. Ödümü kopardın."

"Ve neredeyse seni de utandırıyordum," diye ekliyorum.

Sadece başını sallıyor, kaşları çatık. "Dr. Wylie'yi göndereceğim. Yapmam gereken bazı görüşmeler var, o yüzden beklemeyin."

Creighton anlaşılan yalan söylemiş, çünkü Dr. Wylie az önce çıktı ve kapıda bekliyor. Onu okuyamıyorum. Onu okumak da istemiyorum. Sadece gözlerimi kapatıp bu gece olan her şeyi unutmak istiyorum ama bu mümkün değil.

Creighton odayı geçti ve yatağın kenarına oturdu. Takım elbisesinin ceketi yok ve gömleğinin yakası açık, kordonlu boynunu ortaya çıkarıyor. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış ve elleri dizlerini kavırıyor.

"Bana bu gece neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye sormadan önce uzun uzun beni inceliyor.

"Pek sayılmaz."

"O zaman başka şekilde ifade edeyim. *Bana* bu gece ne olduğunu *anlat*."

Bana karşı sabrını kaybediyor. Daha fazla umursamalıyım ama eski eşleri ortaya çıkan ben değilim.

"Ya da ne?" Karşı çıkıyorum.

Bir dizini bırakıyor ve kolunu yukarı kaldırıyor, elini saçlarının arasından geçiriyor.

"Sana neler oluyor böyle? Bir şeyler oldu. Çünkü birden bire sen değilsin. Holly olmadın."

Siktir et. Eğer zorlamak istiyorsa, ona söylerim. "Bu gece biriyle tanıştım."

"Devam et" dediğinde yüzü ifadesizdi.

Dizlerimi yukarı çekip kollarımı onlara doluyorum, tıpkı büyükannemin yatağına oturup ona okulu anlatırken yaptığım gibi.

"Neden bana üç numara olduğumu söylemedin?" Sesim tamamen duygudan yoksun bir şekilde soruyorum.

Creighton kıpırdamadan duruyor. "Annika'dan sana kim bahsetti?" "Benim bilmek istediğim neden *söylemediğin*."

"Sana kim söyledi?" diye tekrarlıyor, sesi sert.

Kollarımı indiriyorum ve kendimi yatakta yukarı itiyorum, böylece başlığa yaslanıyorum, kollarımı önümde kavuşturuyorum.

"Annika bana Annika'dan bahsetti."

Creighton diğer elini kaldırıyor ve yüzünün yan tarafını ovuşturuyor.

"Lanet olsun." "Neden bana söylemedin?"

"Sana katılıyorum. Bu konuşmayı yarına saklasak daha iyi olur."

Olamaz.

"Ben öyle düşünmüyorum. Bilmek isteyen sendin. Artık biliyorsun. Neden bana söylemedin? Bana Shaw'dan bahsettin.

Annika?"

Yataktan kalktı ve odada volta atmaya başladı. "Çünkü önemli değildi" dediğinde sırtı bana dönüktü.

Az önce ne dediğini anlamaya çalışarak gözlerimi kırıştırdım. *Kadın onun karısıydı. Bunun önemli olmaması nasıl mümkün olabilir?*

"Bana oldukça önemli gibi geldi."

Dönüyor ve bana doğru adım atıyor. Ağzı ince, gergin bir çizgi halindeydi. "Genç ve aptaldım. Artık bir önemi yok. Evliliğimiz üzerinde kesinlikle hiçbir etkisi yok."

Sözlerini sindirmeye çalışıyorum ve hiç hoşuma gitmiyor. Bir evlilik nasıl *önemsiz* olabilir? Önemi olmayan biriyle evlenmezsin... tabii tek gecelik bir ilişki yaşadığın ama bir daha bulamadığın kadınla evlenmiyorsan.

"Dört numaralı karına benim hakkımda söyleyeceğin bu mu? Bunun sadece aptalca bir numara olduğunu ve bir süreliğine eğlenceli olduğunu ama artık bir önemi olmadığını mı?"

"Sen neden bahsediyorsun Holly?"

"Az önce bana bir kadınla evlendiğini, muhtemelen onu sevdiğini söyledin ve şimdi ondan bahsetmeye bile değmez. Ben sadece senin için yararlılıklarını yitirdikten sonra kadınların hayatındaki yerini anlamaya çalışıyorum."

"Mantıksız davranıyorsun," diye homurdanıyor. "Bu uzun zaman önceydi. Onu sevmiyordum. Bir hevesti."

Dilimi şaklatıyorum. "Onunla düşündüğümden daha fazla ortak noktamız olduğunu bilmek güzel."

Çenesi o kadar sıkılı ki dişlerini kırmaya başlayacağından neredeyse eminim. Sonunda ısırarak, "Annika ile hiçbir ortak noktanız yok. Tek bir lanet şey bile."

Yüzümdeki tüm kan çekiliyor ve sıcak bir battaniye yığınıyla çevrili olmama rağmen donuyorum.

"Haklısın. Seninle her türlü ortak yönü vardı ve benim seninle hiçbir ortak yönüm olmadığını, sadece yeni ve parlak olduğum sürece oynanacak bir oyuncak olduğumu söyleyecek kadar nazikti. Bana bir son kullanma tarihi yapıştırmamasına şaşırdım. Gerçi Vegas'ta bu konuda bahis oynadıklarını duymuştum."

Creighton yüzünü buruşturur. "Kastettiğim bu değildi. Sözlerimi çarpıtma."

Kelimeler akmaya başladı ve onları durduramıyorum. "Ben sadece onları olduğu gibi kabul ediyorum *Crey*. Bilmem gereken başka eski eşlerin var mı? Önemli olmadığını düşündüğün gizli çocukların ya da metreslerin var mı?"

Burun delikleri genişliyor ve çenesindeki kaslar kıpırdıyor. Onu resmen çok ileri götürdüğüm anı hissedebiliyorum.

CHAPTER

TWENTY-THREE

Creighton

aşık olduğum kadına bakıyorum - bu doğru, lanet olası aşık olduğum kadına - ve bir kalp atışı kadar kısa bir sürede onun benim için aynı şeyleri hissetmediğini fark ediyorum. Belki de hiç hissetmeyecek.

Acı göğsümü pençeliyor, MoMA'da yere yığıldıktan sonra biri koşarak beni almaya geldiğinde içimi parçalayan korkuyla eşleşiyor. Onun her nefesi benim için kendiminkinden daha önemli ve o bundan tamamen habersiz.

Benim kırılma noktamı bulduğu gerçeğinden de habersiz. Yıllarca birinin sevgisini kazanmaya çalışmak ve her seferinde hor görülmek boğazımı bir boğaz gibi sıkıyor. Ailemi korkunç bir saldırıda kaybettim ve beni sevecek, kabul edecek ve rahatlatacak bir aileye kabul edilmek yerine, tam tersine, kederli bir çocuğun ailesinin kaybıyla başa çıkmasına yardımcı olacak herhangi bir duygudan yoksun birinin bakımına girdim.

Her şeyden sonra bile Holly bana güvenmiyor. Objektif olarak ona Annika'dan bahsetmem gerektiğini biliyorum ama bu benim kendi özel başarısızlığım ve Holly için hissettiklerimle kıyaslandığında Annika tamamen önemsiz ve anlamsız. Bir yağmur damlasını bir kasırgayla karşılaştırmaya çalışmak gibi.

Sözlerim kirpik gibi çarpıyor ve arkalarındaki itici güç, inşa ettiğimizi düşündüğüm şeyin hayal gücümün bir ürünü olduğunu bilmek.

"Eğer bundan kurtulmak için bir neden arıyorsan Holly, eminim bir tane bulabilirsin. Kalman için sana yalvaracak değilim."

Yüzü neredeyse tanınmaz bir maskeye dönüşüyor ve sözlerime karşı çatlakların ortaya çıkmasını bekliyorum.

Ama sessizlikten başka bir şey duymuyorum.

Onun sevgisi için yalvarmayacağım. Holly onun satın alınamayacağını açıkça belirtti ve görünüşe göre ben de davranışlarımla bunu hak etmiyorum.

Yüzünü izliyorum, gözlerim perçinlenmiş, uğruna savaştığım bir şey olduğuna dair tek bir ipucu bekliyorum, ama şu anda benim için bir yabancı da olabilir.

Öfkem zincirlerini çekiştiriyor ve asla geri alamayacağım bir şey söylemeden önce gitmem gerektiğini biliyorum.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kapıya yöneliyorum. Adımlarım ölçülü ve ondan tek istediğim tek bir kelime. Belki iki.

Gitme, demesini istiyorum.

Ama o hiçbir şey söylemiyor.

Ve ben gidiyorum.

CHAPTER

TWENTY-FOUR

Holly

Gurur tehlikeli bir şeydir, ama elinizde kalan tek şey o olduğunda, kendinizi ondan nasıl vazgeçirirsiniz?

Saatler sonra, hâlâ devasa yatakta tek başıma kıvrılmış yatıyorum. Yatağımı değiştiriyorum.

gözyaşlarımla ıslattığımı kabul etmeyerek yastığımdaki ıslak noktadan yüzümü çeviriyorum.

Hayatım ne zaman bu kadar karmaşık hale geldi? Ah evet, sadece bir kez tanıştığım bir adamla evlenmeye karar verdiğimde - tanışmak derken, zar zor yürüyene kadar sevişmekten bahsediyorum.

Dr. Wylie'nin bana söylediklerini düşündüm. Teşhisi: Panik atak, stresten kaynaklanıyor. Reçetesi: rahatlamak ve stresten uzaklaşmak için biraz zaman ayır.

Bu son kısmı düşünmek gözyaşlarımla akmasına neden oldu. New York'ta kalamam ama Nashville'e de dönmek istemiyorum.

Gitmeyi düşünebileceğim tek bir yer var.

Evim.

Sonunda uykuya dalarken kafamın içinde yankılanıyor.

Creighton asla geri dönmeyecek. Sabah yedide gözlerimi açtığımda, yatağın onun tarafı boş ve hala düzgünce yapılmış, yastıkta hiçbir iz yok. Çatı katına geri dönüp dönmediğini bile merak ediyorum. Üzerime bir kazak ve çorap geçirip araştırmaya koyuluyorum.

Hâlâ pahalı, mükemmel ve hiç de misafirperver değil.

Ben buraya ait değilim. Panik tekrar yükselmeye başladı. Keskin ve hızlı, her türlü mantıklı düşünceyi çalıyor. Kelimeler neonla aydınlatılmış gibi beynimde yanıp sönüyor.

"Önemli değildi." "Bir hevesti."

"Annika'ya hiç benzemiyorsun."

Kapının çarpması.

Ben buraya ait değilim.

Sonra yeni bir cümle sürekli bir döngüde delip geçiyor.

Buradan gitmeliyim. Buradan çıkmam lazım. Buradan gitmeliyim.

Burada.

Kelimeler diğer tüm düşüncelerimi bastırıyor, ta ki kendimi Dolaba giriyorum, kıyafetlerimi çantaya atmadan önce elime geçen ilk şeyi giyiyorum. Tökezleyerek banyoya giriyorum ve bavulum dolana kadar tezgahdan ve çekmecelerden rastgele bir şeyler alıyorum. Ne paketlediğimi bilmiyorum. Umurumda da değil.

Buradan gitmem gerekiyor.

Oturma odasından aceleyle mutfığa geçiyorum ve daha önce kullandığım lanet not defterini görüyorum.

Creighton eve döndüğünde beni öldürmek isteyecek. Ama ben çoktan gitmiş olacağım.

Aynı iki kelimeyi karalıyorum, ama bu kez tamamen farklı bir nedenle.

Güle güle Creighton.

Holly ve Creighton'ın hikâyesi [Birlikte Kirli](#)'de sona eriyor.

Sırada ne olduğunu kaçırmak istemeyeceğinizi biliyorsunuz! Bültenime kaydolmak için [buraya](#) tıklayın ve gelecek projeler, yeni çıkan kitaplar, satışlar, özel alıntılar ve çekilişler hakkında başka bir duyuruyu asla kaçırmayın.

Holly ve Creighton'ın hikayesi hakkında ne düşündüğünüzü duymak isterim. Eğer birkaç dakikanızı ayırıp bir yorum bırakırsanız çok minnettar olurum. Bana meghanmarchbooks@gmail.com adresinden bir link gönderin, ben de size kişisel bir notla teşekkür edeyim.

Ayrıca Meghan March tarafından

KİRLİ MİLYONER Üçlemesi:

Kirli Milyarder

Kirli Kirli

BirliktelikZevkle

r

BENEATH Serisi: *Bu*

Maskenin Altında

Mürekkebin Bu Bu

Altında Bu Zincirlerin

Altında Yaraların

Altında

FLASH BANG Serisi:

Flash Bang

Sert Şarj Cihazı

Yazarın Notu

Sizden haber almak isterim. Benimle iletişime geçin:

Web sitesi: www.meghanmarch.com

[Facebook](#) | [Twitter](#) | [Instagram](#)

ABOUT

THE AUTHOR

Meghan March'ın kamuflajlı yüz boyası sürdüğü ve mükemmel bir manikür yaparken çamurla kaplı botlarla ormanda dolaştığı biliniyor. Ayrıca düşüncesiz, kolayca eğlenebilen ve müstehcen şeyler okuyup yazmayı sevdiği konusunda kesinlikle özür dilemeyen biri.

Geçmiş yaşamında otomobil parçaları satmış, iç çamaşırı satmış, özel mücevherler yapmış ve şirket hukuku uygulamıştır. Edepsiz konuşan alfa erkekleri ve onları dize getiren güçlü, şımarık kadınları anlatan kitaplar yazmak şimdiye kadar sahip olduğu en muhteşem iş.

Okuyucularından haber almayı seviyor:

meghanmarchbooks@gmail.com

İçindekiler

<u>BAŞLIK</u>	
<u>SAYFASI TELİF</u>	
<u>HAKKI</u>	
<u>İÇİNDEKİLER TEŞEKKÜR</u>	
<u>BİRİNCİ BU KİTAP</u>	
<u>HAKKINDA BÖLÜM</u>	
<u>İKİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>DÖRDÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>BEŞİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM YEDİ BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM DOKUZ SEKİZ</u>	
<u>BÖLÜM ON</u>	
<u>ON BÖLÜM BİRİNCİ</u>	
<u>ON İKİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON ÜÇ ON</u>	
<u>BÖLÜMDÖRT BÖLÜM ON</u>	
<u>BEŞ</u>	
<u>ON ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON YEDİ ON BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON DOKUZ SEKİZ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI BİR</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI İKİ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI DÖRT AYRICA</u>	
<u>YAZAN: MEGHAN MARCH</u>	
<u>YAZARIN NOTU</u>	
<u>YAZAR HAKKINDA</u>	

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

